

Giới thiệu Ma Thần Nghịch Thương Thiên

Truyện Ma Thần Nghịch Thương Thiên do tác giả Việt Nam sáng tác với bút danh Thiên Nghịch. Với lối viết ngôn ngữ thuần Việt khiến cho nội dung dễ hiểu vô cùng và rất gần gũi với người Việt.

Câu chuyện bắt đầu từ một tên trộm mộ đỉnh cấp Việt Nam thế kỷ XX, do một lần trộm mộ Bá tước Dracula, hắn đã bị Chúa tể bóng đêm hút máu. Tỉnh dậy, hắn xuất hiện tại một nơi xa lạ, nơi nguyên khí tung hoành, liệu hắn có trở thành chúa tể đại lục này, tay ôm mỹ nữ, mạnh mẽ đạp hàng vạn thiên tài xuống chân, hát ca khúc khải hoàn? Hắn nói: "Hắn chưa bao giờ tự nhận mình là Thiên tài, nhưng các thiên tài cứ phải ngược lên nhìn bóng lưng hắn". Hắn trong tay ôm các mỹ nữ, yy nghĩ thầm!!

Xuyên việt cổ mộ

A..a...a! ta đang ở đâu đây ? Ma cà rồng, tránh xa ta ra !!! Một tiếng gào thét vang vọng trong cổ mộ.

tiếng gào cộng tiếng gió lồng lộng tạo nên tiếng động đáng sợ.

Một luồng ký ức không thuộc bản thân truyền đến tinh thần hắn , hắn khẽ cau mày ,từ tốn hấp thu luồng ký ức xa lạ ấy .

Hắn tự hỏi trong đầu : "Thần Ma đại lục ? , Vương triều Càn Nguyên ? Hoàng tử Vương triều Càn Nguyên ? " .

Hắn cười khò , xem ra ta đã xuyên việt như các tiểu thuyết yy trên mạng rồi .

Mạnh mẽ cử động thân thể cứng nhắc, hắn cau mày,cố gắng đưa tay lên đẩy hòm quan tài ra ,Đừng !hắn giật mình ,chỉ đẩy nhẹ mà nắp quan tài nặng hơn trăm ký văng xa vài mét ,hắn lắc đầu, nhảy ra khỏi quan tài .

Truyện mang đến những tình tiết đầy bất ngờ với cái kết thú vị dành cho những tín đồ đam mê dòng truyện tiên hiệp. Hứa hẹn sẽ khiến nhiều bạn đọc say mê.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Xuyên việt cổ mộ

A..a...a! ta đang ở đâu đây ? Ma cà rồng, tránh xa ta ra !!! Một tiếng gào thét vang vọng trong cổ mộ.

tiếng gào cộng tiếng gió lồng lộng tạo nên tiếng động đáng sợ.

Một luồng ký ức không thuộc bản thân truyền đến tinh thần hắn , hắn khẽ cau mày ,từ tốn hấp thu luồng ký ức xa lạ ấy .

Hắn tự hỏi trong đầu : "Thần Ma đại lục ? , Vương triều Càn Nguyên ? Hoàng tử Vương triều Càn Nguyên ? " .

Hắn cười khò , xem ra ta đã xuyên việt như các tiểu thuyết yy trên mạng rồi .

Mạnh mẽ cử động thân thể cứng nhắc, hắn cau mày,cố gắng đưa tay lên đẩy hòm quan tài ra ,Đừng !hắn giật mình ,chỉ đẩy nhẹ mà nắp quan tài nặng hơn trăm ký văng xa vài mét ,hắn lắc đầu, nhảy ra khỏi quan tài .

vèo ! thân hình hắn nhảy cao đến 3 mét rồi mới rơi xuống đất.Hắn khẽ vận người, nhiều tiếng răng rắc vang lên , khẽ nhìn xung quanh, ánh mắt hắn nhìn xuyên đêm tối, đến chỗ gương đồng hắn dừng lại, khẽ giơ tay lên, một cỗ hấp lực từ hắn truyền đến gương đồng, khẽ rung vài cái, gương đồng bay tới tay hắn .Khẽ nhìn mặt mình trong gương, hắn thầm gật đầu.

Gương mặt thân thể này quá tốt, tuấn đạt đến yêu mỹ ,mắt sáng,mũi cao,môi mông,này kiêu ,xinh đẹp có thể so với mỹ nữ.

Hắn thầm yy tinh thần : "gương mặt này ,ka đi tán gái thì em nào mà không bị ka dẫn dụ chứ, hehehe." Thoáng thu hồi tư tưởng yy lại ,hắn cảm giác đói ,chợt thấy con chuột chạy ngang ,hắn bỗng cảm giác thèm khát cắn nuốt con chuột, một cảm giác rất biến thái.

hắn có thể nhìn thấy từng mạch máu của con chuột ,quả tim con chuột đập từng nhịp nghe rõ trong tai hắn.

Khẽ di chuyển ,con chuột hình như nhận ra mối nguy hiểm nên chạy trốn, nhưng nó làm sao có thể thoát khỏi tay hắn ,hắn khẽ hấp ,con chuột bay đến tay hắn ,nếu có người ở đây sẽ thấy con mắt hắn tràn đầy thị huyết ,tàn bạo, hung ác ,thèm khát đến cực điểm ,trong vô thức, hai cái răng nằng luôn được giấu kín chọt dài ra ,hắn khẽ cắn một ngụm ,từng giọt máu điên cuồng chảy vào miệng hắn , truyền đến từng kinh mạch trong cơ thể hắn , rồi tự lại đan điền .

Hắn cảm giác mình mạnh hơn lúc này rất nhiều .Khi thần thức hắn tỉnh lại, hắn vội thả con chuột đã còn lại cái xác khô trong tay ra, ngạc nhiên đến tột cùng ,hàng loạt câu hỏi trong đầu xoay chuyển ,hắn chọt nhận ra,mình đã là một con ĐraCuLa !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ma Thần Cửu Biến

Hắn chưa kịp thích ứng thân phận mới thì một luồng ký ức như từ thưở hồng hoang thức tỉnh trong đầu hắn, trong đầu hắn xuất hiện 1 bức tượng Ma thần cao ngàn mét ,xung quanh bao phủ cỗ khí tức âm lãnh ,bá đạo, khuôn mặt bị một luồng huyết vụ bao phủ không nhìn rõ mặt nhưng đôi mắt cao ngạo nhìn xuống chúng sinh như con kiến hôi,đôi mắt toả ánh sáng lấp lánh cứ chớp nháy không ngừng,khi hắn có đưa tinh thần nhìn vào đôi mắt ấy, hắn chọt kinh hãi ,tinh thần hắn bị hút vào đôi mắt ấy !!Đột nhiên biến cố lâm hắn không kịp trở tay, vội vàng thu liễm tinh thần,một tràng cảnh xuất hiện trong đầu hắn ,đó là một chiến trường viễn cổ ,trong đó có hàng trăm cường giả đứng bao quanh ,hắn tuy không biết những cường giả này mạnh như thế nào, nhưng chỉ khí tức làm thiên địa phải biến sắc thì hắn đoán những người này tồn tại chắc thuộc đỉnh cấp cái thiên địa này ,những người này lạnh lùng tập chung khoá chặt thân ảnh kia trên cửu thiên kia, bộ dạng lâm vào đại địch.

Thân ảnh đó đáng thấp gầy,nhìn như một con gió cũng có thể thổi bay đứng chấp tay trên không, bộ dạng khinh thường nồng nặc.

Rồi người đầy khê đưa mắt nhìn đám cường giả, chọt rung người, một luồng khí tức bá đạo màu đen bao quanh cơ thể hắn ,khí tức rung chuyển thiên địa,nguyên khí thiên địa trăm vạn dặm xung quanh đều bị hút vào thân thể hắn ,vạn dặm sinh cơ trở nên hoang vu .Rồi hắn đưa một ngón tay chỉ xuống đám cường giả dưới đất ,cất giọng nói như từ thần đòi mạng :”Bọn phế vật, Ma Thần ta cho các ngươi thưởng thức bữa tiệc tử vong một cách chậm rãi.” nói rồi hắn hét lên :”Đại Hoàng Thiên Đế Chỉ ” Thiên địa chọt mạnh mẽ xuất hiện một lỗ đen ,xung quanh lỗ đen khí tức hắc ám bao phủ xung quanh chiến trường , một ngón tay khổng lồ từ trên trời rơi xuống ,nhắm vào đám cường giả ở dưới .

Cường giả về mặt kinh hoàng,vội vàng xuất động vũ kỹ của mình, hợp lực chống lại cự chỉ như che khuất cả thiên địa .Nhưng cự chỉ không tốn sức xuyên thủng tất cả ,Đùng!! Một tiếng nổ kinh thiên động địa , mạnh mẽ khoét chiến trường viễn cổ một hố sâu to lớn ,luôn khí tàn dư càn quét vạn dặm xung quanh .

Kết quả không nói ai cũng biết, cường giả đỉnh cấp liên thủ tất cả bị diệt sạch đến xương cốt không còn .Ánh mắt lạnh lùng nhìn tràng cảnh đó ,khẽ vẩy tay, một hắc động xuất hiện, hắn ta chui vào hắc động đó và biến mất như chưa từng xuất hiện ,nhưng vết tích tàn dư trận chiến ấy đủ chứng minh sự nguy hiểm của trận chiến này.

Hình ảnh biến mất, tinh thần hắn cũng trở lại thân thể, nhưng trong đầu hắn xuất hiện 4 chữ vàng: Ma Thần Cửu Biến!!!!!!!!!!!!!! o~o~o

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Trận Chiến Đầu Tiên

Hắn khẽ thu liễm tâm thần, đưa tinh thần vào bốn chữ vàng quái lạ xuất hiện trong tinh thần hải của hắn ,Bốn chữ khí thể bá đạo, hung ác, tàn nhẫn làm hắn cau mày. Một quyển sách cổ xưa hiện ra,toả khí thế cao cao tại thượng,hắn đọc dòng giới thiệu :”Thiên Địa cao cao tại thượng ,thiên địa vô tình nhưng ta hữu tình . Ta nguyện đem thân đánh vỡ gông cùm xiềng xích của thiên địa vũ trụ này ,sáng tạo ra một truyền kỳ mới,hậu bối có duyên nhận được sách cổ này thì chính là đệ tử thứ nhất của Ma Lão ta,ở nơi tận cùng vũ trụ này, ta chờ ngươi !!! Hắn kinh hãi về sự bá đạo của lời nói này, hắn thầm nghĩ lão ta chắc thuộc loại tồn tại đỉnh cao của vũ trụ này,hắn nắm chắc tay,thầm thì :”Sau này ta cũng oai phong như Ma lão,để xem mỹ nữ nào không choáng bời ta !!!” thoáng thu liễm ý nghĩ xấu xa ,hắn chìm vào sách cổ ,Đoạn công pháp xuất hiện trong đầu hắn , Ma Thần Nhất Biến !! hắn tìm tòi tiếp nhưng vô ích,hình như hắn phải tu luyện Ma Thần Nhất biến đến viên mãn thì nhị biến,tam biến... sẽ xuất hiện . Ma Thần nhất biến chủ tu luyện thể ,hấp thu máu huyết vạn vật mà cường hoá , ngoài ra còn vũ kỹ ,bí pháp nữa. Hắn cau mày, tìm đâu ra máu huyết ở đây ,Hắn quyết định ra ngoài săn vài con thú để tu luyện.Nhưng vừa bước ra cổ mộ ,hắn kinh hãi phát hiện thân thể mình gặp ánh sáng mặt trời thì với tốc độ điên cuồng tan biến, vội vàng phát lực nhảy vào lại cổ mộ, hắn âm thầm thở phào, cười khổ :”Haizz, sao ta quên mình là Dracula nhỉ ? ” đang than thở thì tai hắn chọt rung, với đôi tai thính hơn người gấp ngàn lần ,hắn thu nhận sóng âm trong lời nói của đám người cách cổ mộ chỗ hắn 200mét .Xem đáng đáp của bọn họ mặc dù có chút

chặt vật, thể nhưng thân thủ mạnh mẽ, đi lại nhanh nhẹn, vừa nhìn cũng không phải là người bình thường bộ dáng

"Sur huynh, sur thúc bảo chúng ta diệt trừ một con Ma Thi thì mới có tư cách thăng làm đệ tử ngoại môn, nhưng trên đường đi gặp đám yêu thú quấy nhiễu, nhiều sư đệ tuy không bị thương nhưng có vẻ mệt mỏi, nếu gặp Ma thi thì yếu sức thêm, chẳng phải là muốn làm lỡ trào thi đại kế?"

Này ba cái đạo sĩ, có hai cái là mười bảy mười tám tuổi niên kỷ, từng người đeo một cái thùng gỗ lớn; người đứng trước đó một mặt Âm Vụ về mặt, hơi hơi thành thực chút, cũng không quá đáng về chừng hai mươi, nhưng là một thân ung dung, chỉ công lấy một thanh bảo kiếm, tay cầm phát trần.

Mở miệng nói chuyện, chính là một cái mười bảy mười tám tuổi tiểu đạo sĩ. Một cái khác tiểu đạo sĩ nói theo:

"Đứng a, sư huynh! Các sư đệ bị tổn thất ít nhiều nguyên lực, cần thời gian hồi phục như cũ, nếu không hồi phục thì sẽ mất đi trừ thi hiệu quả à! "Hừ!" Bị gọi là sư huynh đạo sĩ hừ lạnh một tiếng. "Các người đừng hòng kiếm có lười biếng. Tuổi trẻ thể tráng, khí huyết dồi dào, chẳng lẽ còn e ngại vài vết thương nhỏ hay sao? Đứng làm mất đi người tu hành mặt mũi! cái hơi mập tiểu đạo sĩ càng là thâm nói:" hừ, bọn ta chỉ là phạm nhân, đâu như người là vũ nguyên cao thủ, chúng ta nhưng cũng là phạm nhân, còn bị thương, hao tổn nguyên lực, làm sao chịu được!" Một cái khác tiểu đạo sĩ mau mau lòi một thoáng đồng bạn, nhắc nhở:

"Vương Viêm nhanh cầm khẩu. Cẩn thận sư huynh nghe thấy, người có thể lại phải xui xẻo!"

Vương Viêm, chính là Tiểu Bàn đạo sĩ pháp hiệu.

Ba người này, là phụ cận Kiếm tông phái đệ tử. Kiếm Tông, vốn là trong Vương triều Càn Nguyên vang dội một cái danh môn chính phái, kiếm gia chính tông. Bất quá, gần trăm năm nay, bất quá kiếm tông phái nhân tài điêu linh, đã từ từ lưu lạc vì là nhị lưu môn phái.

Hiện có 1000 đệ tử, mười trưởng lão đời thứ hai bồi phận, pháp hiệu lấy Kiếm tự luận, bao quát chương môn Kiếm vương. Này ba cái tiểu đạo sĩ, chính là cùng chữ lót kiếm đệ tử. Sắc mặt Âm Vụ "Sư huynh" kiếm hiệu Kiếm Minh, hơi mập tiểu đạo sĩ đạo hiệu Kiếm Viêm, còn lại cái kia đạo hiệu Kiếm Huyền.

Bất quá, bọn họ cũng không phải đệ tử chân truyền, thậm chí ngay cả đệ tử nội môn cũng không tính, chỉ là miễn cưỡng vào được sơn môn đệ tử ngoại môn mà thôi.

Bất quá, bọn họ cũng không phải đệ tử chân truyền, thậm chí ngay cả đệ tử nội môn cũng không tính, chỉ là miễn cưỡng vào được sơn môn đệ tử ngoại môn mà thôi. Hắn mở túi càn khôn, móc ra một cái la bàn, khê trích huyết từ ngón tay, đọc thần chú, la bàn bỗng quay tít mù, chỉ hướng ngọn núi xa xa kia. Kiếm Minh nói, đưa tay chỉ hướng về phía trước: "La Bàn âm chỉ rõ phía núi kia có nơi âm khí rất nặng. Nếu như ta đoán không lầm, chúng ta muốn tìm thi quật, hẳn là sẽ ở đó ngọn núi." Nghe được "Thi quật" hai chữ, hai cái tiểu đạo sĩ liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt khó nén sợ hãi.

"Sư... Sư huynh, chúng ta thật sự muốn đi thi quật sao?"

"Đứng a, sư huynh. Vạn nhất cái kia thi quật không bằng chúng ta sở liệu, đột nhiên xuất hiện mấy con cấp 2 cấp 3 cương thi, vậy chẳng phải là muốn gay go?"

Sau một cái tiểu đạo sĩ nói tới đây, nghĩ đến chính mình nghi vấn sư huynh tựa hồ cực kỳ không thỏa đáng, đuổi sát theo đó nói bổ sung:

"Đương nhiên, sư huynh pháp lực cao cường, tự nhiên là không có vấn đề. Thế nhưng, các sư đệ vẫn không có luyện ra nguyên lực mầm móng, không thể thăng cấp Vũ nguyên kỳ, e sợ sẽ kéo sư huynh chân sau ah! Đến thời điểm, sư huynh lại muốn chăm sóc chúng ta, lại muốn trào cương thi, vạn vừa phân thân đề cương thi chạy như vậy một hai đầu, không thể một lưới bắt hết, chẳng phải là bị hư hỏng sư huynh uy danh? Không bằng chúng ta Hạc Giấy Truyền Thư, báo lại sư môn, đề sư môn phái ra viện binh sau ra quyết định sau đi!" Kiếm Viêm, Kiếm Huyền hai người một xướng một họa, đơn giản chính là khiếp đảm.

Âm Vụ sư huynh Kiếm Hòa tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra. Trong lòng hừ lạnh một tiếng, nếu như không phải lòng bất cương thi cần người tay, hẳn đã sớm hận không thể dứt bỏ hai người này phế vật.

Trong lòng thâm hận, tựa hồ cảm giác được hai cái sư đệ bất mãn, sư huynh Kiếm Minh thả chậm lại bước chân, quay đầu lại nói rằng:

"Diệt ma là bổn phận của kiếm tông ta, ngoài ra, nếu ta được lên làm đệ tử ngoại môn thì các người cũng được thom lây, tiền đồ sáng lạng, Các người yên tâm, nếu dám động thủ, ta tự nhiên là có nắm chắc, chuyến đi này ta nắm chắc 9 phần, vì ta đã có Định thân phù và Lôi thiên phù, gặp cương thi cấp 3 còn có 9 phần thắng" Nói tới đây, Âm Vụ đạo sĩ Kiếm Minh ngừng khí dừng lại: một trận, nói tiếp:

"Các người cũng hãy nghĩ thân phận của chính mình, thân là đệ tử ký danh, sư môn có thể cho các người bao nhiêu tu luyện đan dược, có thể cho các người ra sao tâm pháp? Hơn nữa mỗi ngày còn muốn làm thế này nhiều tạp vụ... Nếu như mình không đi tranh thủ, còn có thể có ngày nổi danh sao? Ngày hôm nay bắt này mấy con cương thi, vì là phụ cận Sơn Dân trừ hại, thể sư môn thăng được danh dự, cũng là một phần công lao. Sau khi về núi, nhất định đạt được trưởng bối vài phần kính trọng, khen thưởng đan dược công pháp, phong quang đường nào!

Sau khi nói xong, mặc kệ hai người trả lời thế nào, nói một tiếng, tiếp tục hướng phía trước chạy đi. Kiếm Viêm, Kiếm Huyền hai người liếc mắt nhìn nhau, xem khuyên không nói được sư huynh, chỉ có thể bắt đầu đi mà lác lác đầu.

Kiếm Viêm nhưng là âm thầm lấy ra một tờ giấy Hạc, trong miệng nói lầm bầm, tay run lên.

Cách cách cách cách!

Đây là bí thuật truyền tin cấp 1, không có quý hiếm gì, thiếu an toàn !

Theo nhè nhẹ tiếng vang, hạc giấy đập cánh hướng về bên dưới ngọn núi bay đi, trên người hiện ra một tầng ánh vàng, phi độn mà đi !!

Âm Vụ đạo sĩ Kiếm Minh liếc mắt thấy thấy tình cảnh này, hừ lạnh một tiếng, cũng không có ngăn cản. Ngược lại bây giờ cách Cổ Mộ đã rất gần, cho dù có sư môn huynh đệ lại đây, chính mình cũng sớm đã đem bên trong động cương thi quyết định, không sợ bọn họ đoạt công lao. Chỉ là trong lòng đối với hai người này bất thành khí sư đệ càng là xem thường. Nhưng nếu ba người biết trong cổ mộ không phải là cương thi mà là sinh vật cấp cao hơn cương đi, Ma cà rồng, thủ đoạn họ đối phó với cương thi thì làm sao mà khắc chế được hân. Nếu biết, cho dù có mười cái mạng họ cũng không dám đi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ma Thần Nhất Biến (Thượng)

Hệ Thống Tu luyện của Cương Thi nói chung và ma cà rồng nói riêng đều thuộc loại thi biến, từ thấp đến cao chia làm 6 bậc :Âm Thi, Dương thi, Âm Dương Thi, Linh Thi, Niết Bàn Thi, Tiên Thi. Mỗi bậc có 9 trọng tương ứng với nhân loại 6 bậc: Vũ nguyên kỳ, Linh nguyên kỳ, Tạo Hoá kỳ, Niết bàn kỳ, Sinh tử kỳ, Luân Hồi kỳ. Hân giờ chỉ là Phạm cương thi, là loại Ma cà rồng thuộc cấp Âm thi mới sống lại chưa hút huyết và tinh hoa nhật nguyệt nhưng nhờ vào thân thể cường hân của ma cà rồng, hân có thể đánh ngang ngửa vũ nguyên nhất trọng nhân loại.

〇~〇~〇...

Ngoài cổ mộ....

"Sư huynh! Tìm tôi rồi! Nơi này có một hầm mộ!"

Đôi mắt như doi quét lướt trong lúc đó, chỉ thấy bên ngoài một cái mộ trắng mập tiểu đạo sĩ.

Sát theo đó hai ở ngoài hai cái đạo sĩ trên mặt mang theo vui mừng chạy tới.

Bình thường loại Thi biến như cương thi thì lên cấp Linh thi thì hân mới khai mở, nhìn thấy ánh sáng, đến niết bàn Thi thì xương cốt nhờ niết bàn khí cường hoá mới cử động như nhân loại không phải giờ tay lên trước rồi nhảy nhảy đi chuyển, nói chuyện. Nhưng Ma cà rồng là chúa tể của Thi Ma nên mới Âm thi đã cử động, nhìn thấy, nói chuyện như nhân loại chỉ có nhược điểm là ra ánh sáng là bị cửu dương khí trên trời thiêu đốt, trừ khi đã lĩnh ngộ Âm Dương tiến cấp Âm Dương thi mới không bị thiêu đốt.

Đạo sĩ?

Tôi bắt chính mình ?

Sẽ không như thế khổ rồi đi! Dù cho chậm một ngày trở lại, chính mình cũng liền rời đi nơi này. Một mực hiện tại, bị chấn vững vàng. Cổ Mộ này chỉ có này duy nhất một cái cửa ra, mấy cái đạo sĩ hướng về chỗ ấy vừa đứng, coi như là đem đường chặn chết rồi, không thể trốn đi đâu được.

hân hít sâu, đôi mắt loé lên vẻ khát máu, nói thầm : " muốn giết Ta sao, vậy bồi thêm vài mạng đi. Ta tuy kiếp trước là nhân loại, tuy nhiên muốn giết ta thì đừng trách ta độc ác, ta cần nhiều huyết để tu luyện Ma thần nhất biến, đúng là cơ hội trời ban !!!" Nói rồi hân lần vào bóng tối cổ mộ, như con rắn độc chờ con mồi.

~〇~〇~〇~...

Hân bước nhỏ nhảy trốn đến quan tài mặt sau, thân thể dính sát tường không nhúc nhích.

Vừa làm tốt những động tác này, chỉ nghe phong thanh vừa vang, ba cái đạo sĩ đã cầm trong tay trường kiếm vọt vào sơn động.

Nhìn thấy tựa ở bên tường quan tài cùng trống rỗng sơn động, mấy người rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

"Động tác phải nhanh! Hết thầy che kín cái nắp quan tài đều phải che lại!"

Kiếm Minh sau khi đi vào, lập tức ở mộ trắng tiểu đạo sĩ trên người tiếp nhận hộp gỗ mở ra. Tay chân lưu loát lấy ra mấy thứ đồ.

Hân từ quan tài trong khe hở thấy rõ, nhưng là màu vàng nghệ lá bùa loại hình, còn có ống mực các loại.

Chỉ thấy hai cái tiểu đạo sĩ tiếp nhận ống mực, nhanh chóng đánh về phía chiếc quan tài của hân !

Hai người hợp tác lẫn nhau, kéo dài ống mực, ở trên quan tài bắn ra roi xuống từng đạo từng đạo hắc tuyến, dệt thành rậm rạp chằng chịt lưới đánh cá

hình. Động tác thông thạo, người chảy đầy mồ hôi, thể hiện họ không bình tĩnh như vẻ ngoài kia.

Kiểm Minh lên tiếng : " khai mở quan tài, ta đích thân phong ấn nó !!! "

Hai người Kiểm Viêm và Kiểm Huyền run run mồ, một làn khói độc bay ra ,hai người vội vàng nhảy về phía sư huynh, ngưng trọng nhìn vào chiếc quan tài .Một thân ảnh đứng mờ mờ sau làn khói , Kiểm Minh hét to, không cho Ma Thi có cơ hội tấn công , cầm định thân phù tính phong ấn cương thi . khi lá bùa sắp đựng tới cương thi thì một tiếng xé gió bay ra ,Kiểm Minh kinh hãi hét to:"coi chừng !!!" nhưng đã muộn !! xoạt ,xoạt !!. hai thân ảnh với nét mặt kinh hãi rơi xuống,chiếc cỗ đức rồi, chết không thể chết lại .

"Yêu nghiệt,ngươi dám !!!" nhưng không để hắn nói hết câu, thân ảnh như u linh tiến sát hắn ,Kiểm Minh cười lạnh ,từ túi cần khôn nhanh tay móc ra định thân phù, hắn vội vàng điểm lên trán Ma Thi, Ma Thi không ngăn cản mà tùy tiện để hắn điểm trúng. Kiểm Minh mừng rỡ , Ma Thi khi trúng định thân phù đã đứng im. Kiểm Minh đắc ý cười : "Haha, ngươi giết hai tên phế vật là đúng ý ta,ngươi sẽ là đá mài bước chân trở thành đệ tử ngoại môn của ta, ngươi nên thấy vinh hạnh !!!" Nhưng hắn mãi mê tự ki mà không biết tử thần đang cận kề hắn.

Xẹt !! Một lỗ sâu hăm ngay cổ hắn ,hắn kinh hoàng với ánh mắt không thể tin được ngã xuống ,với nghi vấn : "Làm sao có thể phá định thân phù ? " Tiếng hét không cam lòng ngã xuống..

Đứng trước Thi thể Kiểm Minh là hắn ,bàn tay nhuộm máu kẻ địch. Hắn thấy lạ là làm sao mình có thể bình tĩnh như thế khi giết người ,có lẽ bản năng thích huyết trong xương tủy thân thể Ma cà rồng này của hắn làm hắn bình tĩnh sao ?

Lắc đầu bỏ qua những suy nghĩ vớ vẩn, cuối đầu kiểm kê thu hoạch !

Đi tới đạo sĩ lớn tuổi thì thể,tay hấp cổ thì thể đó lên .!!

Nhìn chảy xuôi máu tươi, Hắn trực cảm đến một loại phát ra từ nội tâm khát vọng. Đây, là Ma Cà Rồng bản tính gây nên.

Nếu như không phải Hắn có linh hồn nhân loại quấy phá, thì không cần thể xoa xuyết,máu tươi đối với Ma thi có sức mê hoặc không thể chống cự. !!

Không như trong tưởng tượng buồn nôn.

Hắn cảm giác được cổ họng của chính mình đang ngo ngoe, khát vọng mãnh liệt trong, Hắn cúi hạ đầu, sắc bén hàm răng ung dung xé ra lớn tuổi đạo sĩ yết hầu.

Rầm! Rầm!

Máu tươi theo yết hầu tiến vào, lại hóa thành từng tia từng tia dòng nước ấm, dung hợp tiến vào ổ bụng bên trong. Hắn chỉ cảm thấy trước nay chưa có khoan khoái, thậm chí như là phiêu phù ở đám mây bình thường cảm giác, chỉ muốn thấp giọng rên rỉ đi ra.

Đệt! Vị đạo sĩ Kiểm Minh này có lượng huyết thật bở, Chẳng lẽ là bởi vì đạo sĩ lợi hại hơn duyên cớ?"

"Hắc hắc,Không biết XXX cùng cái này so ra cái nào càng thêm sáng khoái ah!" Hắn xấu xa nghĩ thầm .

Hắn cái này con gà chưa từng có trải qua xxoo , chỉ có thể ở nơi này dâm dăng nghĩ huyễn hoặc một hồi.

Dòng nước ấm tụ hợp vào, ổ bụng bên trong hai cái luồng khí xoáy bị kích thích, lập tức bắt đầu gia tăng tốc độ xoay tròn, tự quay đồng thời, lại lẫn nhau vây quanh nghịch kim đồng hồ xoay tròn, tạo thành một cái không lớn không nhỏ vòng xoáy.

Cái này vòng xoáy sản sinh hấp lực cường đại, như Tiềm Long hấp thủy giống như vậy, đem lớn tuổi đạo sĩ tinh huyết trong cơ thể tất cả đều hút tới.

Còn lại quá trình, hầu như không cần Hắn làm cái gì, chỉ là đơn thuần lĩnh hội thứ khoái cảm này là được rồi.

Những tinh huyết bị nhét vào quá trình, một phần hóa thành dòng nước ấm, hòa vào hai cái luồng khí xoáy, càng đại bộ phận hơn phân nhưng là tán dật ra, cường hoá máu thịt, xương cốt .

Mà lớn tuổi đạo sĩ thì thể nhưng là chậm rãi khô quắt, một lúc thời gian, liền đã biến thành một bộ không hề lượng nước thây khô.

Khi thân thể cũng không còn tinh huyết tràn vào thời điểm, Hắn mới thả mở hàm răng, đưa tay nhẹ nhàng sờ một cái.

Đùng!

Thây khô yếu đuối, trong nháy mắt đứt đoạn.

"Hắc hắc! Hấp nhân tinh huyết ác tâm như vậy sự tình, tại sao ta cảm giác như thể sáng khoái ah!"

Hắn khóc không ra nước mắt.

"Không được ah! Như vậy sẽ nghiệm! Ngày nào đó ta hoàn toàn mất đi nhân tính, đã biến thành một con Thị Huyết Ác Ma, vậy cũng làm sao bây giờ à?"

Hắn tuy cao thần nhưng đôi mắt tràn ngập sự hưng phấn . Đúng là lời nói khác xa ý nghĩ mà . :))

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ma Thần Nhất Biến (Trung)

Hắn hướng về một cái tiểu bàn đạo sĩ cái cổ cắn một cái xuống, máu tươi giống phun bình thường trực tiếp bắn vào trong cổ họng.

Rầm! Rầm!

Hắn miệng to cắn nuốt, chỉ cảm thấy từng dòng nước ấm tràn vào trong cơ thể, tan vào ổ bụng tiểu chu thiên luồng khí xoáy bên trong. Vòng xoáy nhỏ bị kích thích, lập tức điên cuồng xoay tròn, vận tốc quay đầy đủ là bình thường trạng thái gấp mười lần trở lên.

Tại đây cao tốc xoay tròn dưới, sinh ra một loại cường đại sức hấp dẫn, như là vòng xoáy giống như vậy, cắn nuốt tinh huyết.

Một Chu Thiên... Hai Chu Thiên...

Hắn chìm đắm ở bên trong thế giới của mình, nuốt chửng, hấp thu, tuần hoàn...

Bằng bạc khí lưu tràn vào ổ bụng khí hải, nguyên bản cái kia xoay tròn cấp tốc vòng xoáy nhỏ rất mau vào vào trạng thái bão hòa, không lại thu nạp khí lưu.

Mới tuôn ra vào khí lưu nhưng là ở cái này vòng xoáy nhỏ bên cạnh nghịch kim đồng hồ xoay tròn, sinh ra một cái mới luồng khí xoáy.

Cái này khí xoáy đem tuôn ra vào khí lưu toàn bộ hấp thu, càng ngày càng lớn mạnh. Rầm! Cả người lảo đảo lên tăng Hắc Quang, đây là dấu hiệu của Ma Thần nhất biến. Hắc Quang cường hoá xương cốt, huyết nhục hẳn từ trong ra ngoài, từng đám bụi bẩn đen đen từ lỗ chân lông hẳn tràn ra ngoài, Khẽ cau mày, hẳn nhảy xuống hồ nước, cảm giác sáng khoái làm hẳn khẽ rên. Đứng lên thay y phục, hẳn khẽ nắm bàn tay, từng dòng nước xoáy cuộn cuộn trong cơ thể hẳn, hẳn tự lẩm bẩm, đây là sức mạnh của nguyên lực sao? !!! ngoài ra, hẳn cảm thấy sự cường hãn của thân thể, thân thể hẳn độ cứng thì đao kiếm tinh thiết chém cũng không đứt rồi. Khẽ vung tay, tám gương đồng bay về phía hẳn, ngắm ngía khuôn mặt đẹp đến yêu dị này, hẳn lắc đầu, đặt gương đồng xuống, hẳn nhìn xuống thân thể cũng đang phát sinh biến hóa rất nhỏ. Cả người tầng tầng lớp lớp da càng cứng rắn hơn, dài hơn ba tấc màu đen móng tay, dài đến 4 tấc dư... có thể thu lại hoặc phóng ra theo ý hẳn, không sợ ra ngoài bị phát hiện. Hẳn khẽ nhăn mày, còn tý nữa là đạt đến Âm thi nhị trọng, bí pháp trong Ma Thần Cửu Biến thấp nhất cũng cần nhị trọng âm thi mới có thể thi triển. Trong đám bí pháp có bí pháp hoán nguyên thần thể, tạo một phân thân trong đan điền, khi cần hẳn có thể thể chỗ phân thân, còn thật thể chui vào đan điền ẩn náu, hẳn tính sử dụng bí pháp này, ẩn náu một tông môn nào đó để tu luyện, tuy hình dạng Ma cà rồng của hẳn khó bị phát hiện nhưng hiện tại thực lực không cho phép không thể ra ánh sáng được.

Hắn suy nghĩ, nếu muốn tăng nhanh thực lực thì chọn tông môn như Ma Môn, Quỷ Môn, Thi môn, trong đó cho phép tàn sát người, hẳn sẽ tăng thực lực nhanh chóng.

Hắn khẽ âm thầm may mắn, may mà hẳn xuyên qua làm Ma cà rồng, bộ dạng chả khác gì con người, nếu là xuyên qua làm cương thi thì nắm tay mỹ nữ đi xuyên tam giới chỉ còn là ước mơ, vì bộ dạng cương thi gồm ghê tởm, mỹ nữ gặp chưa kịp làm gì người ta đã hô to: Yêu Nhịệt, nạp mạng !!

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ma Thần Nhất Biến(Hạ)

Từ khi tiến hoá thành Âm thi nhất trọng, hẳn cảm thán về sự thần kỳ của thế giới này, ở thế giới của hẳn, với độ cứng của thân thể ma cà rồng này, hẳn có thể cho hàng triệu người cảm sung bắn cũng không chút hư hại nào với thân thể hẳn (trừ bom hạt nhân) Vội vàng thu lại suy nghĩ dư thừa, hẳn khẽ hắt tay. Túi càn khôn của ba tên đạo sĩ xấu xí bay về phía tay hẳn. Khẽ cau mày, muốn mở túi càn khôn phải có tinh thần lực, mà một tên chủ tu thân thể và nguyên lực như hẳn làm gì có tinh thần lực, thế nên hẳn đành dùng phương pháp nguyên thủy nhất, "tích huyết nhận chủ".

Tách!!!! Một giọt máu từ ngón tay hẳn chảy vào túi càn khôn, dung nhập vào nó, đột nhiên, túi càn khôn loé sáng. Hẳn hơi nhíu mày, cường độ ánh sáng này cơ thể hẳn chịu được, nên không có tan biến. U..U..u..u. Hẳn khẽ vui mừng, cảm giác "huyết nhục tương liên" cho hẳn biết hẳn đã thành công.

"Ồ, Kiểm nguyên công hạ cấp tam lưu ,ồ phù chú sơ cấp thuật, ồ, 10 tấm định thần phù 1 cấp,20 tấm Thần hành phù 1 cấp,10 tấm tàng hình phù, 15 tấm liêm tức phù." Hắc cười lớn ,xem ra thu hoạch không nhỏ.

Nguyệt lên cao, không gian nhuộm màu u ám ,ngoài sơn cốc ,tiếng thú rừng gào thét tạo nên phong cảnh ghê rợn .Hắc ngồi kiêu bán kiết già ,hai tay đặt hai bên đùi , trên không, từng tia sáng nhật nguyệt tràn vào thân thể hắc . Hắc đang cố tiến hoá thành Âm thi nhị trọng . Ban ngày hắc săn thú kiếm huyết, ban đêm hấp thụ huyết và tinh hoa nhật nguyệt , ầm ầm ầm!! trong cơ thể hắc rung rẩy thoáng 1 phút ,một luồng hắc quang bao quanh hắc, hắc tham lam cắn nuốt từng tia hắc quang , xương cốt hắc được hắc quang cường hoá, làm hắc thư sướng ,lỗ chân lông đều cuồng hấp .xương cốt hắc toả ra tiếng sấm rầm rầm, đây là dấu hiệu xương cốt đã được cường hoá đến tận tủy, kích phát ra bí pháp vũ kỹ "hồ báo lôi âm " .Công pháp Ma thần Công của hắc cường hoá từ trong ra ngoài không giống như công pháp luyện thể khác .

Hắc khẽ đứng lên, từng luồng khí thể Ma Thần hư ảo phát ra xung quanh hắc .Tuy chỉ là hư ảo nhưng đây là điều kiện thành Ma Thần ,nếu tông môn Ma đạo thấy hắc phát ra khí thể này thì sẽ coi hắc là đệ tử thân truyền .Nhưng hắc không hề hay biết.

Hắc,nhìn lên thương khung, khẽ than thở:"Đến lúc tu luyện Hoán Nguyên thần thể rồi"

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoán Nguyên Thần Thể

Hắc ta khẽ đưa tâm thần truyền vào 4 chữ vàng "Ma thần cửu biến" lơ lửng bên trong nê hoàn cung của hắc . Trải qua vài phút tìm kiếm, hắc đã tìm được bí pháp : "Hoán Nguyên thần thể" .Haha, ta cũng đạt đến Âm Thi nhị trọng thiên , có thể tu luyện Hoán Nguyên thần thể rồi !!" Vội vàng thu khí thể lại , hắc bấm quyết , lẩm bẩm thần chú :Hắc Đan toái, thiên địa hắc,Cướp nhật nguyệt, thành tị Hắc Nguyên anh bất diệt !!" Một luồng Hắc quang u ám toả ra từ thân thể hắc ,Đan điền hắc toái ra thành một đứa bé sơ sinh , cũng cùng hắc bấm quyết, cả hai hô to : "..Hợp thể.." hắc quang u ám bao trùm lấy cả hai, ăn mòn hết nơi hắc ngồi ,hắc thành công, từ nay hắc có 2 cỗ thân thể ,2 linh hồn, linh hồn hắc là chủ đạo, linh hồn đứa bé là cũng coi là có ý thức độc lập nhưng phụ thuộc vào hắc . Hắc điều khiển tâm thần, ra lệnh : "Hắc Nguyên Anh, xuất hiện !!" Vừa dứt lời một đạo hắc ảnh chui ra từ thân thể hắc , phình to ra thành một người thiếu niên, bộ dạng tuấn nỹ tà dị y hệt hắc . Cảm giác thân thuộc làm hắc than thở ,xem ra từ nay ta không còn cô độc tại thế giới này rồi. Hắc ảnh đứng trước mặt hắc, vội vàng quỳ xuống, miệng đạo : "Hắc Nguyên Anh bái kiến chủ nhân ." Hắc biến sắc, đỡ lấy tay hắc ảnh, nói nhẹ nhàng:" từ nay ngươi không phải thuộc hạ của ta, mà ngươi chính là đệ đệ của ta, cái tên "Hắc Nguyên Anh" không phù hợp với ngươi ,từ nay ta gọi ngươi là Nguyễn Thiên ,ngươi thấy sao ? !"

Hắc ảnh,à không, chúng ta bây giờ nên gọi là "Nguyễn Thiên" ,về mặt vui mừng nói : Đại ca, đệ rất thích cái tên này ,cảm ơn huynh,nhưng mà, đệ gọi tên huynh là gì ?"

Hắc trầm mặc, đôi mắt nhìn chằm chằm thương khung,nhìn xa xăm,như xuyên qua vô tận không gian,hắc mím môi, khẽ nói : "Cái tên "Nguyễn Hoàng" của ta kiếp trước ,tuy kiếp trước danh tiếng không được hay cho lắm (tác giả: Danh tiến trộm mộ đỉnh cấp sao mà hay được:)) ",nhưng ta sẽ khiến nó vang danh khắp thế giới cường giả này ,đệ hãy gọi ta là Nguyễn Hoàng "

Không ai biết cái tên Nguyễn Hoàng,Nguyễn Thiên vài năm sau vang danh khắp đại lục thần ma này ,cái tên khiến cường giả lâu đời cũng phải kinh hãi .!! Nhưng đó là truyện vài năm sau!!

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cửu Long Sơn Mạch + Ngoại Truyện

Hắc từ nhỏ thất lạc cha mẹ, phải lang thang đầu đường xó chợ kiếm sống. Một hôm, định mệnh đã cho hắc gặp "Thầy"Người đã truyền đạo thuật cho hắc,Nào là khinh không tuyệt kỹ, công pháp tu luyện chân khí làm hắc trở nên mạnh mẽ hơn ,hắc dùng sức mạnh của mình để kiếm tiền ,hắc lựa chọn trộm mộ,đơn giản vì trộm mộ dễ dàng ,không ăn cắp,trộm của ai,lại nhieu tiền. Cuộc đời hắc trở nên giàu có hơn , vì những số châu báu,ngọc ngà lấy trong những lần trộm mộ , nào là mộ của Nguyễn Trãi, Hai Bà Trưng chi mộ ,mộ của Lê Thánh Tông...v.v., quy mô không chỉ ở trong nước mà cả ở nước ngoài . Như Độc Cô Cầu Bại chi mộ,Ngũ Tuyệt chi mộ, Tàn Thủy Hoàng chi mộ ,Hit-le chi mộ , và mới đây nhất là Dracula chi mộ.

Cũng như bao thiếu niên khác, hắc cũng có người tình trong mộng ,đó là Nguyễn Hoàng Linh ,cô bé đã từng giúp hắc vào cái ngày hắc còn ăn xin kiếm sống .Sự thánh thiện của nàng làm hắc mê đắm .Nhưng dù có võ công tuyệt kỹ đi chăng nữa, hắc cũng không thể bên nàng, vì nàng mắc bệnh nan y

không thể chữa. Hấn đau khổ, dùng tiền để nhờ bác sĩ khắp thế giới cứu nàng nhưng không ai có thể chữa. Vào ngày cuối cùng ấy,hấn ôm nàng ,đứng trên đỉnh núi cao nhất thế giới, hấn dùng chân khí bảo vệ nàng khỏi lạnh ,hấn ôm nàng ,nhẹ nhàng cùng nàng ngắm hoàng hôn cuối cùng .Trong buổi tối ấy, nàng đã trao cái quý giá của người con gái cho hấn , nàng nói thầm bên tai hấn trước lúc sang bên kia thế giới : "Em đã thuộc về chàng ,cả thể xác lẫn tâm hồn, em xin lỗi vì đã để chàng ở lại một mình ,nếu có kiếp sau,em nguyện yêu chàng mãi mãi ." Nói rồi nàng ra đi, nhưng vẻ mặt tươi cười hạnh phúc chứng minh nàng rất hạnh phúc. Không gian giá lạnh đến nỗi nước phải đông đá vậy mà bầu trời lại nhí giọt từng hạt mưa, như khóc than một thiên thần yếu mệnh .

Giữa không gian u ám ấy, hấn cười, từng giọt lệ tuôn trào , mím môi,với giọng khàn khàn, hấn hát :

"Một người con gái càng ngày càng xa cách

Dẫu người con trai vẫn đang cất tiếng hát

Nước mắt chàng chọt tuôn rơi phút chia ly.

Ta sợ hãi, thế giới này thật vô nghĩa

Hãy đưa Ta đến bên em, tới một nơi chỉ có ánh trăng và muôn vì sao sáng,

ánh dương ấm áp tỏa ra từ thế giới khác

Đồng cỏ bát ngát đang vờn mình trong gió

Anh vẫn đứng chân trên ngọn đồi xanh bát ngát và tiếp tục cuộc trò chuyện

Anh đã kết thúc với cô ấy rồi

Bầu trời là một khuôn mặt vô cảm chẳng có câu trả lời

Có lẽ em đang ẩn mình dưới những đám mây, chắc rằng em là một vì sao

Ta nhắm mắt lại và cảm nhận hơi thở em, anh mơ về em

Một nụ cười nở rộ trên đôi môi em, em đang hít thở cùng Ta.

Thời gian, xin hãy ngừng lại, đừng tách rời tôi và nàng

Gió ơi, xin hãy ngừng thổi, đây sẽ là bài hát cuối cùng Ta hát cho em.

*****Tạm biệt linh *****

Đã qua ba ngày rồi ,hấn tìm đường đi đến nơi có người sống ,nhờ có bản đồ của mấy tên đạo sĩ xấu xỏ, hấn xác định nơi mình sống thuộc Phía Bắc Vương triều Càn Nguyên,Cửu Long Sơn mạch.

Cửu Long sơn mạch trải dài từ bắc chí nam,vô cùng tận, kỳ hoa dị thảo đầy rẫy,những người tự tin với thực lực của mình họ kết làm đoàn chiến ,vào cửu long sơn mạch săn bắn yêu thú ,kỳ hoa dị thảo .Ban ngày hấn dùng thân thể của "Nguyễn Thiên" di chuyển, ban đêm lấy thân thể Ma cà rồng của hấn di chuyển, săn giết yêu thú ,hấp thu tinh huyết ,nên thực lực hấn ngày càng tăng .Tuy ban ngày di chuyển chậm không ít, vì thân thể Nguyễn Thiên hấn chưa tìm được công pháp phù hợp để tu luyện, vẫn còn là phạm nhân ,nhưng bù lại ban đêm săn giết yêu thú ,hấn lưu lại một nửa số tinh huyết cường hóa thân thể "Nguyễn Thiên", thế nên thực lực cả hai tăng tiến nhanh chóng. Cường độ thân thể Nguyễn Thiên đã bằng thân thể Ma Thi nhất trọng .

Phía trong rừng rậm yên tĩnh, một đội nhân mã lặng lẽ hành tẩu, những ánh mắt cảnh giác không ngừng đảo qua những địa phương âm u, những bàn tay gắt gao nắm chặt lấy vũ khí bên hông tùy thời ứng phó các tình huống xảy ra.

Những Đoàn chiến này đã lẩn lộn nhiều năm trong Cửu Long sơn mạch, cho dù lần đầu tiên hợp tác nhưng cơ bản vẫn duy trì được sự ăn ý, ánh mắt không ngừng trao đổi, cũng có thể từ ánh mắt đối phương mà phát hiện ra nguy hiểm cũng như an toàn.

Lúc này, vị được xưng là "Tiểu Tiên Tử" mỹ nhân nhí nhánh này cũng đang đứng đây, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán. bộ dáng nhẹ nhàng thờ hờn hờn phối hợp cùng với khuôn mặt đáng yêu, nhìn qua làm cho người ta yêu mến.

Nhìn thấy "Tiểu tiên tử" lộ ra bộ giáng này, xung quanh một ít Đoàn binh lộ ra vẻ xúc động muốn đem đến lau giọt mồ hôi của nàng,nhưng nhớ tới thân phận của nàng, họ trong mắt lộ vẻ kính ngưỡng và e dè.

Trong lúc ánh mắt của mọi người đang nhìn vào "Tiểu tiên tử" , thì một gã thanh niên cũng có chút anh tuấn, khuôn mặt có vẻ tươi cười từ bên đội hộ vệ đi ra, cuối đầu nói nhỏ với Tiểu Tiên Nữ.

Hai người nói chuyện một lát, "Tiểu Tiên tử" chỉ nghịch ngợm lắc đầu, mỉm cười sau đó quay về phía trước bước đi.

Bị "Tiểu tiên tử" cự tuyệt, khuôn mặt tên thanh niên kia cũng không có chút nào tức giận, lãnh đạm khoát tay một cái, quát to : " Tất cả Đoàn chiến chú ý cho ta, sắp tiến vào Cửu Long sơn mạch, mọi người phải chú ý cẩn thận "

" Vâng! Đội trưởng "

Nghe được tiếng quát của thanh niên, chung quanh hơn mười đại hán nhất thời hô lên, thanh âm chinh tề, mọi người không ngừng ngó xem, ngay cả "Tiểu Tiên tử" không nhìn được cũng quay đầu lại. Phi thường hài lòng loại phản ứng này, thanh niên mỉm cười, một lần nữa bước lên sánh vai với "Tiểu Tiên tử", muốn làm thiệp thân vào vệ.

" Mẹ kiếp ! Nếu không ý lại cha hán là đoàn trưởng của Đoàn Chiến Càn Nguyên đoàn, Chẳng lẽ hán tướng rằng như vậy là đã lay động được phương tâm của Tiểu Tiên nữ hay sao ? thân phận nàng ta đủ giết sạch đoàn chiến của hán trong nháy mắt !!!" Nhìn tên thanh niên đang nói chuyện phiếm cùng với Tiểu Tiên tử, một Đoàn binh thấp giọng hùng hổ nói, trong giọng nói có vẻ rất khinh thường.

Một đoàn binh bịt miệng hán ,nói khẽ:" tai mách vạch rùng, nguoi be bé cái mồm thôi, thân phận hán cũng dễ dàng giết nguoi trong nháy mắt, yên lặng tuần tra đi, đêm nay rất dài đó . "

Người Đoàn binh nọ không cam lòng "Ừ" một tiếng ,lặng lẽ tuần tra.

Màn đêm yên tĩnh lặng lẽ trôi qua, vào khoảng tờ mờ sáng ngày thứ hai, Nguyễn Hoàng đang tu luyện hai mắt đột nhiên mở ra, khoảng thời gian sống đã ngoại này đã điều chỉnh đồng hồ sinh học của hán cực kì hợp lí. Trải qua một đêm hấp thụ huyết và tu luyện, những con mồi một phát ra từ xương khớp đã hoàn toàn bị chôn vùi, thay vào đó là một tinh thần tràn đầy sức sống.Hán vui vẻ nói : "Thân thể của đệ ngày càng cường hãn , ta dùng thân thể đệ đi săn vài con yêu thú cấp một ,không những giết nó mà còn rất nhẹ nhàng nữa ,nhưng còn lâu mới đạt được độ cứng của Âm Thi nhị trọng ."

"Đệ không ngờ Ma Thần Nhất biến của huynh lại có thể cường hóa trên thân thể người ,nhưng công pháp này chỉ huynh mới có thể tu luyện, huynh đọc, viết nhưng đệ chả hiểu gì cả !!!" Nguyễn Thiên cảm thán nói

"Huynh nghe đồn những công pháp của thần đều bị cấm chế Thiên đạo gia ẩn, nếu không phải hữu duyên thì có lấy được cũng không tu luyện được." Hán cảm thán trả lời. Không ngờ công pháp luyện thể kiêm luyện nguyên lực này của hán đạt tới thần cấp , thật là một đại cơ duyên .

" Theo tiến độ này, có lẽ khoảng nửa tháng nữa thân thể "Nguyễn Thiên"thành đạt đến độ cứng của nhị trọng âm thi, còn ta thì tiến hóa thành âm thi tam trọng thiên chứ? không nghĩ tới khổ tu lại hiệu quả như vậy, thật là không uống phí." Duỗi cái lưng mệt mỏi, nghe trong cơ thể truyền ra những tiếng răng rắc, khuôn mặt Hán thoáng nở nụ cười hài lòng.

" Ba hôm nữa, nhất định phải đến cửa ra cửu long sơn mạch "

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gia Nhập Đoàn Đội

Ba ngày sau, hán đã đến cửa biên giới Cửu Long sơn mạch , ra khỏi sơn mạch, dựa theo bản đồ, hán đã xuất hiện tại trấn gần nhất, Viêm Dương trấn. Do có ký ức của chủ thân thể này , nên hán không xa lạ tiếng nói ở đây, tiếng nói có dấu ,có vần gần giống tiếng Việt của hán ,hán hít sâu một cái, cảm giác như trở về quê hương xiết bao triều mến vậy.

Tại cửa của tiểu trấn đã có không ít đoàn binh xuất hiện, những âm thanh không ngừng vang lên, đoàn binh không ngừng nói về chuyện tiến vào ma thú sơn mạch.Hán hiện tại cần tối luyện nhục thể,rèn luyện một mình rất nguy hiểm thế nên hán quyết định gia nhập đoàn binh đoàn để tối luyện.

Đoàn binh ở tiểu trấn này đại khái chia làm ba loại, loại thứ nhất là đoàn binh Đoàn đội được tổ chức nghiêm mật, loại đoàn binh Đoàn đội này tại Viêm Dương Trấn chỉ có ba, nhân số ước chừng trên trăm người, đoàn viên thực lực đều trên Vũ Nguyên cảnh nhị trọng, nghe nói Đội trưởng đều có cấp bậc Vũ Nguyên cảnh ngũ trọng, có thể nói là thể lực mạnh nhất tại Viêm Dương Trấn này.

Loại đoàn binh thứ hai chính là những đội ngũ đoàn binh tạm thời, loại đội ngũ này đều là làm xong nhiệm vụ liền giải tán, độ tín nhiệm cùng với sự phối hợp đều thua xa đoàn binh đoàn chính quy.

Loại đoàn binh thứ ba, loại này là những đoàn binh độc hành, những người này thông thường đều nắm giữ vài quân bài có vài phần bảo mệnh.

Lúc này những tiếng hò hét ở cửa trấn đều phát ra từ những đoàn binh thuộc loại thứ hai. Đứng ở một góc, Nguyễn Hoàng vẫn chưa có ý định gia nhập đoàn binh đội nào mà âm thầm quan sát xem có đội ngũ nào nghiêm cần một chút. Dù sao Cửu Long sơn mạch cũng rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận

thì cả đội bị tiêu diệt cũng là chuyện bình thường.

Tiêu Viêm đang chăm chú tìm đội ngũ, tiểu trấn đột nhiên ồn ào hẳn lên, một âm thanh hưng phấn hô lên: "Nội môn đệ tử Vạn Nguyên tông muốn vào Sơn mạch Cửu Long săn giết yêu thú bá chủ Nghịch Cuồng Đại Địa, đồng hành còn có Tiểu Tiên Tử, đệ tử chân truyền Vạn Nguyên tông, số lượng danh ngạch có 50 người, thực lực phải trên nhị trọng Vũ Nguyên cảnh, các vị mau nắm lấy!"

Thanh âm hô to làm cho tiểu trấn có chút yên tĩnh, một lát sau, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đoàn binh tự nhận đã đạt đủ điều kiện liền chen lấn tới báo danh với trung niên nhận mặc hoa phục của Vạn Nguyên Tông.

"Ồ, Vạn Nguyên Tông? tông môn siêu cấp của Vương triều Càn Nguyên, nghe đồn nơi ở của Bá Chủ Nghịch Cuồng Đại Địa có nhiều yêu thú cấp một, hai bảo vệ, bên trong có nhiều thiên tài địa bảo, hèn gì mạnh như đệ tử Vạn Nguyên Tông phải nhờ đến dân thường chúng ta!"

"Nghe nói đệ tử nội môn Vạn Nguyên Tông tu vi ít nhất là Vũ Nguyên Thất trọng, còn đệ tử chân truyền thì tu vi khủng bố hơn nữa, yếu nhất Linh nguyên Cảnh nhất trọng."

"Cái gì, ở Viêm Dương trấn thì các đại gia tộc thực lực mạnh nhất chỉ là Vũ Nguyên Cửu trọng, không ngờ chỉ đệ tử chân truyền bình thường thôi cũng mạnh hơn thực lực các lão tộc trưởng ở Viêm Dương trấn này rồi."

Lặng lặng nhìn đám đoàn binh đang điên cuồng, Nguyễn Hoàng mở trừng hai mắt, trầm ngâm trong chốc lát rồi cũng bán mạng mà lao vào đám người.

Nhiều người như vậy tiến vào Cửu Long sơn mạch, yêu thú bình thường tất nhiên không dám tập kích, như vậy tính mạng liền có vài phần bảo đảm, chỉ cần tìm được một chỗ hẻo lánh và an toàn cho bản thân tu luyện, lúc đó sẽ rời khỏi đội ngũ.

Lời nói hôm qua của tên nhân viên bán hàng quả thật không giả, cái tên Tiểu Tiên Tử ở Trấn Thanh Sơn này so với thứ gì cũng đều hữu nghiệm hơn, năm mươi cái danh ngạch thật cơ hồ làm cho người ta tranh cướp, bất quá Nguyễn Hoàng nhờ thân thủ nhanh nhẹn nên cũng lao lên được phía trước.

"Còn có một cái danh ngạch cuối cùng" Người trung niên mỉm cười, trong tay đang cầm một tấm da dê nói với đám người đang chen chúc.

"Ta" Một giọng nói non nớt của thiếu niên, mang theo sự tiêu sái vang lên trước người trung niên nhân.

"Ách?" Nhìn người thanh niên khoảng mười lăm, mười sáu này, khoác áo choàng màu đen, khuôn mặt anh tuấn đến yêu dị, mái tóc bạch kim, ánh mắt từ kim lạnh lùng nhìn trung niên nhân, trung niên nhân khá ấn tượng với vẻ ngoài của hắn, cười nói: "Tiểu huynh đệ, người chúng ta muốn phải là tam trọng Vũ Nguyên cảnh" Trung niên nhân cường điệu lên bốn chữ cuối cùng, hiển nhiên hắn cũng không tin một người trẻ thế mà tu luyện tới Tam trọng Vũ Nguyên cảnh.

"Tiểu oa nhi, người từ nơi nào đến? Chưa đủ lông đủ cánh sao lại ra ngoài chạy lung tung?"

"Tiểu tử tránh ra, đừng có làm lãng phí thời gian của các đại gia."

Tự nhiên thấy một tên nhóc đoạt mất cái danh ngạch cuối cùng, một gã đại hán hùng hổ tiến tới nói.

Đối với thanh âm chửi mắng làm như không nghe thấy, thiếu niên bước lên hai bước, hướng tới một cái cây khoảng bằng hai cánh tay, bàn tay đột nhiên nắm chặt, hắc quang nhàn nhạt bao lấy bàn tay, thoáng yên lặng, thiếu niên quát khẽ một tiếng, hắc khí ở nắm tay hung mãnh đánh thẳng vào thân cây.

"Răng rắc"

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, thân cây tráng kiện kia trước mắt mọi người ngã xuống, bụi cây mù mịt khắp nơi.

"Đây đủ rồi chứ?" Vỗ vỗ tay, Nguyễn Hoàng quay về phía trung niên nhân đang trợn mắt há hốc mồm mà cười nói.

"Hắc Hắc, thiên phú của tiểu huynh đệ thật là cường hãn, tuổi còn nhỏ mà đã tu luyện đến Tam trọng Vũ Nguyên cảnh, quả thật là thiên tài." Trung niên nhân gật đầu sợ hãi than: "Được rồi, người cuối cùng chính là người, thù lao lần này là năm trăm mai kim tệ, nhiệm vụ là chiến đấu với yêu thú trong địa bàn yêu chủ Nghịch Cuồng đại địa. Lúc này trả cho các người một nửa, một nửa còn lại đợi đến khi về sẽ trả."

"Hảo" Mỉm cười gật đầu, Nguyễn Hoàng cũng không quan tâm tới năm trăm mai kim tệ kia, cái hắn cần chính là đi cùng với bọn họ sẽ kiếm được một nơi tu luyện an toàn.

Nhìn thấy danh ngạch cuối cùng bị thiếu niên không biết từ chỗ nào xuất hiện đoạt đi, những đoàn binh xung quanh hậm hực rời đi, song cũng không quên liếc nhìn Nguyễn Hoàng, ánh mắt có chút khác thường.

Có thể tại mười năm, mười sáu tuổi tu luyện đến Tam trọng Vũ Nguyên cảnh, loại thiên phú này, ở Viêm Dương trấn này xem như cũng khó gặp.

Hắn khẽ mỉm cười, trước khi đến đăng ký, hắn đã âm thầm hoán đổi thân thể với Nguyễn Thiên, rồi lấy thân thể Ma Thi hắn ra mà ra tay. do nguyên lực của hắn là Hắc Ma nguyên lực (do tu Ma thần Nhất biến), có độ xuyên thấu, sát thương cực mạnh, thế nên hắn thực lực chỉ là Âm thi nhị trọng, nhưng năng lượng lại bằng Tam trọng Vũ Nguyên Cảnh bình thường. Sau khi ra tay, hắn vội thu lại thân thể âm thi của hắn, lấy thân thể Nguyễn Thiên để di chuyển. Lúc này do nơi đăng ký ít ánh sáng, cộng với chiếc áo choàng màu đen, nên hắn không bị tan biến, nhưng nếu sử dụng thân thể âm thi của hắn tiếp thì kết cục của hắn rất thảm...!!

Chương 10: Tiến Vào Cửu Long Sơn Mạch

Hắn lặng lẽ đi theo đội ngũ, thấy các đoàn binh đang xô xát bàn tán, hắn cũng tò mò ra xem, thì ra là đang bàn tán về người thanh niên dẫn đầu đội ngũ.

"Mẹ kiếp! Nếu không ý lại cha hắn là con của trưởng lão Vạn Nguyên tông, thì 1 phế vật Vũ nguyên cảnh nhị trọng như hắn làm sao chỉ huy bọn ta. Chẳng lẽ hắn tưởng rằng như vậy là đã lay động được phương tâm của Tiểu Tiên tử hay sao? Nhìn tên thanh niên đang nói chuyện phiếm cùng với Tiểu Tiên Tử, một đoàn binh thực lực vũ nguyên cảnh thất trọng bên cạnh Nguyên Hoàng liền thấp giọng hùng hổ nói, trong giọng nói có vẻ rất khinh thường.

Híp mắt lại, ánh mắt Nguyên Hoàng đảo qua người thanh niên nọ, cuối cùng dừng lại trên cái khuôn mặt của người thanh niên, trông cũng anh tuấn nhưng có vẻ rất thâm tà.

Tầm mắt bỏ qua thanh niên, Hắn trừng mắt nhìn hơn ba mươi đoàn binh, xem ra những người này hắn là một trong thế lực đại đoàn binh đoàn, Viêm Hạ đoàn binh Đoàn.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Nguyên Hoàng đối với quan hệ của thanh niên kia cùng Tiểu Tiên Tử cũng không có hứng thú, có lẽ là do mạng dòng máu Ma Cà Rồng nên hắn không hứng thú với phụ nữ cho lắm, cho nên lắc lắc đầu, một lần nữa bàn chân bước tới, hướng vào Cửu Long sơn mạch.

Ở phía ngoài Cửu Long sơn mạch cũng có thể coi là an toàn, Song đội ngũ vừa tiến vào Cửu Long sơn mạch không lâu thì đã vấp phải một cuộc tấn công nhỏ của yêu thú, sự tàn khốc hiện ra ngay trước mặt Nguyên Hoàng.

Đợt tập kích này là do ba đầu yêu thú nhất giai, gọi là Hàn Băng Xà, loại ma thú này cũng thường thấy ở phía ngoài Cửu Long sơn mạch, thuộc tính là băng, trong băng lại có chứa độc, trúng loại độc này nếu trong nửa ngày không kịp chữa trị thì sẽ bị hàn độc làm máu đông băng cho đến chết.

Ba đầu nhất giai yêu thú Hàn Băng xà treo trên cành cây, thừa lúc những dong binh bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, như thiểm điện dễ dàng đưa hàn độc vào người ba gã đoàn binh, ba gã sắc mặt liền trắng bệch như một tấm băng điều, hàn khí lạnh lẽo truyền xuống chân tay.

Bất ngờ bị công kích, mọi người tức giận ra tay, chỉ một khoảng thời gian ngắn, ba đầu nhất giai yêu thú đã bị mọi người giết, mọi người chém giết một hồi rồi mở ra, bắt quả trong cơ thể ba đầu yêu thú không có một cái yêu hạch nào, đối với việc này, đoàn binh cũng thoáng có chút tiếc nuối thờ dài một hơi, còn nhóm cường giả Vạn Nguyên Tông khinh thường ra tay, trong mắt họ, lãnh địa của Nghịch cuồng đại địa có giá trị hơn đám yêu thú nhãi nhép này. Lúc đã ngoại chém giết yêu thú bị thương vong mà không được gì cũng không phải chuyện lạ, cho nên việc này đối với bọn họ cũng không gây nhiều thất vọng. Ba gã đoàn binh bị trúng hàn độc sau khi Hàn Băng Xà bị giết, liền được đưa tới đội hái thuốc Vạn Nguyên Tông để Y sư ra tay, nhanh chóng đẩy hàn độc ra ngoài cơ thể.

Trải qua Hàn Băng Xà tập kích, ăn xong đoàn binh liền tập trung đội ngũ, mọi hành động đều càng cẩn thận hơn.

Song ở bên trong Cửu Long sơn mạch mà muốn tránh xa yêu thú quả thật là không có khả năng.

Đội ngũ đang đi được khoản năm trăm bước, mọi người liền bị ba đầu Ba Yêu ma thú công kích, bắt quả đoàn binh người đồng thế mạnh, với mười người bị thương nhẹ đánh bật trở về công kích của ba đầu Ba Yêu ma thú.

Đi phía trước đội ngũ, Nguyên Hoàng cũng không tránh được một lần tham gia chiến đấu. Bất quá khi cùng một đầu tam giai yêu thú chính diện giao phong, cũng chỉ làm thủ chương hắn có chút tê dại rồi chấm dứt. Nhìn thấy công kích không có hiệu quả, ma thú giao hoạt liền chạy mất dạng làm Nguyên Hoàng vô cùng tức giận cắn môi. Nếu cơ thể ma thi của hắn không bị mặt trời trời bức, hắn tuyệt đối có thể đem đầu ma thú này giết chết, đáng tiếc...

Bất quá, yêu thú tuy chạy thoát, nhưng Nguyên Hoàng sơ hiện thực lực vẫn làm cho đoàn binh xung quanh mở tròn mắt ra xem.

"Tiểu huynh đệ, Thật không thể tin nổi a, cư nhiên có thể dùng thân thể của mình mà ngạnh kháng một Lục lõi Báo lực lượng nổi tiếng a."

"Sách, sách. tuổi còn nhỏ mà đã cường hãn như thế, tương lai sau này không thể hạn lượng?"

"Ha ha, tên tiểu tử kia là người nhỏ nhất trong đoàn mà thân thể mạnh tương đương tam tinh Vũ Nguyên trọng cường giả, xem ra thực lực không giả à." Xung quanh đoàn binh cũng lên tiếng ủng hộ, làm ra một sự rối loạn nho nhỏ trong đội ngũ, bất quá lúc mọi người nhìn hắc khí tỏa xung quanh thân thể của Nguyên Hoàng thì cũng giải trừ phần lớn nghi vấn.

Lấy thực lực mà so địa vị, trong cái vòng lẩn quẩn này chỉ cần người có thể hiện lộ ra thực lực của mình, liền sẽ thu được sự kính sợ của người khác, một quy tắc đơn giản nhưng cũng rất trực tiếp. Những cường giả Vạn Nguyên Tông cũng không thèm để ý, với thực lực của họ, yếu nhất là vũ nguyên thất trọng, tuy nhiên trừ tên thanh niên con trưởng lão.

Đối với những thanh âm này, Nguyễn Hoàng cũng chỉ cười cười, không ngao mạn cũng không đắc ý, chỉ là tiếp tục bước đi cùng với đội đi đến chỗ dừng chân .

" Các vị, nơi này đã gần đến địa bàn yêu chủ, mời các vị nghỉ ngơi một chút, đi lâu như vậy chắc các vị cũng mệt rồi ". Mọi người đang đi, thì một thanh âm nữ tử mềm mại đột nhiên vang lên trong đội ngũ.

Mọi người đang đi đều dừng lại, không hẹn mà quay đầu nhìn nụ cười không chứa chút tạp chất của bạch y " Tiểu Tiên tử" nữ tử, đều gật đầu.

Mọi người nhanh chóng thương lượng, hơn mười đoàn binh phân tán về bốn phía cánh giới, những người khác ngồi xuống tại chỗ, cố gắng hồi phục sức lực đã tiêu hao vì đi đường.

Hắn cười khò, bàn tay vì va chạm với Lục lôi bảo mà rung rẩy.Nếu không phải lâu nay vẫn tăng cường rèn luyện thân thể thì bàn tay này của hắn ít nhất cũng gãy xương. Thân thể sánh ngang với Âm thi nhị trọng cũng không chịu nổi một kích thân thể Lục lôi bảo.

Đặt móng ngồi xuống đất, Nguyễn Hoàng chậm rãi thở ra một hơi ,vận chuyển hắc ma nguyên lực khôi phục thương thể.Nguyễn Hoàng dựa vào góc cây, mắt khẽ nhắm lại, hắc khí rất nhanh bổ sung nguyên khí đã tiêu hao.

Bởi vì có hắc ma khí trợ giúp, trạng thái của Nguyễn Hoàng lại nhanh chóng hồi phục hoàn toàn, mà những đoàn binh bên cạnh vẫn như cũ ngồi đó thông thả chờ cho nguyên lực khôi phục từ từ.

Trong lòng thần than có Hắc ma khí thật là tốt, Nguyễn Hoàng đứng dậy, quay đầu nói với tên đoàn binh bên cạnh là mình đi đái (nhân vật chính thô tục quá ,bất quá.. ta thích !!! >.

Đi vào khu rừng, ánh sáng rất mờ, bất quá khu vực này trước đã có đoàn binh và cường giả Vạn Nguyên tông xem xét cho nên Nguyễn Hoàng cũng không sợ bị yêu thú tập kích, ánh mắt đảo qua chung quanh tìm chỗ thích hợp để tu luyện.

Theo dò xét của Nguyễn Hoàng, hắn càng ngày càng xâm nhập sâu vào khu rừng. Đi được một khoảng thời gian, cảnh vật đang tối tăm bỗng nhiên sáng lên, Hắn giương mắt nhìn, nguyên lai là đã xuyên qua tiểu rừng rậm, xuất hiện trước mắt là một vách núi, những tán cây um tùm che khuất phía dưới, nhìn qua cũng rất xinh đẹp. Tầm mắt quét một vòng qua vách núi, mục quang đột nhiên dừng lại, Hắn sờ sờ cái mũi, chân bước đi, sau đó ngừng cước bộ tại một đoá hoa màu trắng.

Gốc thực vật này khai phóng một đoá hoa màu đỏ hạt đã nở rộ, bên trong mơ hồ đã kết quả đỏ đậm khi ẩn khi hiện, một cỗ hương thơm nhàn nhạt từ bên trong tỏa ra. đó Yêu Huyết Chu Quả mười năm tuổi .

Ánh mắt cẩn thận quét qua gốc hoa, Nguyễn Hoàng có chút kinh ngạc nhíu mày, sau đó ngồi xổm xuống, bàn tay đưa về phía thân cây muốn hái nó.

Ngay lúc tay của hắn chuẩn bị chạm vào thân cây, thì một bàn tay từ trong vách núi cũng hướng về thân cây chớp tới, bất quá chỉ chớp trúng phải tay của Nguyễn Hoàng .(yeah ,bé rel xuất hiện rồi)

Ngọc thủ vừa mới chạm vào bàn tay của hắn , sau một thoáng ngốc trệ liền rút về như bị giật điện, trong vách núi nháy mắt lộ ra một khuôn mặt nhí nhánh , về mặt thoáng bối rối nhìn khuôn mặt của thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sơn Động Nhặt Bảo!kích Tình

Nhìn dưới vách núi tự nhiên lộ ra một cái đầu, Nguyễn Hoàng lúc đầu cũng bị giật mình, Bất quá khi hắn nhanh chóng phục hồi tinh thần lại cũng phát hiện, nữ tử này chính là Tiểu Tiên Tử trong đội cường giả Vạn Nguyên Tông .

Trên vách núi đen, hai cặp mắt cứ như vậy ngơ ngác đăm đăm nhìn nhau, tình cảnh có chút quỷ dị.

" Có thể có thể kéo ta lên không ?"

Nhìn nhau một lát, Tiểu Tiên Tử cắn môi,rốt cuộc cũng phá tan sự xấu hổ, ôn nhu hỏi.

Trùng trùng nhìn, Nguyễn Hoàng làm như không có việc gì gật gật đầu, tay nắm lấy ngọc thủ của Tiểu Tiên Tử , có chút dùng sức kéo nàng bật lên, thân thể mềm mại giữa không trung tạo thành một hình cung, nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh núi.

"Cảm ơn "

Cước bộ chạm đất, Tiểu Tiên Tử nhanh chóng nói cảm tạ, ngọc thủ dây thoát ra bàn tay của Nguyễn Hoàng, ánh mắt đảo qua qua vách núi đen không chút dấu vết, ngón tay quệt tóc trên trán, tầm mắt lại dò qua Nguyễn Hoàng, nhẹ giọng nói : " Người.. người là đoàn binh hộ vệ được Vạn Nguyên tông

ta thuê lần này phải không? "

"Ân" Nguyễn Hoàng hưởng thụ chút mùi hương thơm còn lưu lại trên tay, cười gật đầu, sau đó ánh mắt lại dò về phía vách núi. Nữ nhân này tuy dung mạo không phải là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại có khí chất ôn nhu, nhí nhảnh cũng khiến cho lòng người xao động, nếu như là lúc bình thường Nguyễn Hoàng hẳn có thể trêu chọc một lát, bất quá hiện tại còn đang khổ tu nên cũng không có cái tâm tư này.

Nhìn thấy Nguyễn Hoàng tùy ý đáp ứng, hơn nữa tựa hồ không có ý rời đi, lông mi của Tiểu Tiên Từ cau lại, nhãn đồng đen lấy di chuyển một vòng, hướng về phía thực vật trên vách đá, mỉm cười nói : " Nhìn người lúc trước tựa hồ muốn hái gốc dược thảo này, chẳng lẽ người nhận thức được? "

Nghe vậy, Nguyễn Hoàng vuốt vuốt mũi cười :Ta tuy không nhận ra, nhưng linh khí tỏa xung quanh nó, chứng tỏ là loại dược thảo tốt . " Nàng kinh ngạc nhìn hắn ,rồi chợt nói : "Yêu huyết chu quả có tính hàn , chữa trị nội thương rất tốt , bán ở tiệm dược liệu cũng khoảng 2000 kim tệ, là một cái giá không ít . " Nàng cười mà như không cười nhìn hắn .

" bất quá Yêu Huyết chu quả này là do người tìm thấy trước, ta sẽ không đoạt của người "

Hướng về phía Nguyễn Hoàng mỉm cười, Tiểu Tiên Từ ngồi xổm xuống, cẩn thận lấy ra quả màu đỏ từ đóa hoa rồi đưa về phía Nguyễn Hoàng hắn.

Nhìn thấy hành động của Tiểu Tiên Từ, Hắn vuốt vuốt khuôn mặt, gật gật đầu. Yêu Huyết Chu Quả đối với người khác còn có chút trân quý, nhưng đối với hắn thì có cũng như không, bất quá nếu như nàng đã đưa đến, hắn cũng không ngại mà nhận lấy.

" Tốt lắm, đội ngũ có lẽ đã nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta cũng nên về đi thôi? " Nhìn thấy Nguyễn Hoàng nhận lấy Yêu huyết chu quả, Tiểu Tiên Từ có chút mừng thầm liền vội vàng nói.

Bàn tay lạnh lẽo cầm Yêu huyết chu quả,Hắn bộ dáng của Tiểu Tiên Từ có chút vội vàng, nhú nhú mày, đôi mắt nghi hoặc, hắn cảm thấy Tiểu Tiên Từ hiện tại... tựa hồ có điểm không thích hợp.

" Nàng vội vàng như vậy làm gì? " Trong lòng hiện lên nghi hoặc, Hắn đem yêu huyết chu quả cất trong người, rồi làm như tùy ý cười hỏi : "Người vừa rồi sao lại chạy từ vách núi lên? "

Hắn vừa mở miệng hỏi vấn đề này, ngọc thủ của Tiểu Tiên Từ đột nhiên nắm chặt, đôi mắt đẹp thoáng hiện lên một nét bối rối rồi nhanh chóng ẩn đi.

" Không có gì, có một ít dược thảo mọc trên vách núi, ta chỉ muốn nhìn qua thôi!"

" Nga " Hoi gật đầu, Tiểu Tiên Từ lấy lý do này cũng làm cho nghi hoặc trong lòng Hắn giảm đi một ít, dù sao, đích xác cũng có nhiều loại dược thảo sinh trưởng ở vách núi.

" Không đúng, đệ cảm thấy vách núi này tựa hồ có điểm lạ.."

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, thanh âm của Nguyễn Thiên từ trong lòng vang lên.

Nhãn đồng hơi co lại, cước bộ hắn không tự chủ hướng tới trước một bước,Nguyễn Thiên là linh hồn thể, cảm ứng nguyên khí mạnh hơn hắn,bước tới vách núi dừng đứng liền đập vào ngay giữa mắt.

Lưng chừng vách núi dựng đứng bên ngoài bao phủ đầy đá vụn, khắp nơi là quái mộc mọc lan tràn cùng với một ít xương đầu của loài vật nào đó.

Ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua vách đá, trong nháy mắt chợt dừng lại ở một chỗ bị cây cối mọc ngang che lấp đi.

Quái mộc mọc ở nơi dựng đứng này lại được bố trí hết sức xảo diệu, bất quá đã được Nguyễn Thiên nhắc nhở qua nên hắn cũng phát hiện thấy một điểm không thích hợp.

Nhãn đồng co lại, nhờ vào ánh nắng mặt trời, Hắn có thể thấy qua khe hở của bụi cây một khoảng trống đen kịt.

" Quả nhiên là có quỷ " Lặng lẽ nhìn vách đá, Hắn thầm nói, chợt sắc mặt khẽ biến, bàn chân lui nhanh về phía sau khe quát : " Người muốn làm gì? "

Lúc Hắn đang lui nhanh thì thấy có một ít bụi màu trắng đột ngột phun đến, nhanh chóng phủ lấy Nguyễn Hoàng. Bụi phấn màu trắng phủ lấy hắn, một lát sau bị làn gió thổi đi, để lộ ra hắn đang ngất xỉu dưới đất.

Nhìn Nguyễn Hoàng lâm vào hôn mê, Tiểu Tiên Từ vỗ vỗ bụi phấn bay khỏi tay, bờ môi đỏ mọng cắn lại, thở dài nói : " Nói người đi, người lại không nghe, bây giờ lại phải chịu khổ?"

Lắc lắc đầu, Tiểu Tiên Từ chậm rãi bước về phía hắn đang hôn mê sau đó ngồi xổm xuống, lấy từ trong người một sợi dây da hướng bàn tay của hắn định trói lại. Bất quá ngay khi Tiểu Tiên Từ định chế trụ Nguyễn Hoàng thì biến cố xảy ra.

Nguyễn Hoàng vốn phải đang ở tình trạng hôn mê đôi mắt đột nhiên mở ra, song chương xoay tròn, thừa dịp Tiểu Tiên Từ chưa chuẩn bị, đem hai tay dùng sức chế trụ.với thực lực Vũ Nguyên Cửu trọng của nàng, muốn đối phó với hắn dễ dàng, nhưng nàng không ngờ, phản ngũ lại không có tác dụng với hắn.

" Không nghĩ tới người lại làm ra mấy thứ này, nếu không phải ta có chút phòng, có lẽ thật đúng là để cho người chế trụ rồi."

Bị biến cố xảy ra bất thành linh làm cho giật mình, bất quá Tiểu Tiên Tử phản ứng cũng không chậm, hai tay bị khoá chặt phía sau, mũi chân lúc này liên hưng hăng đá vào Hắc.

Thấy Tiểu Tiên Tử còn không chịu bỏ qua, hắc cười lạnh một tiếng, chân phải đột nhiên đá ra, cuối cùng nặng nề chạm vào cước của Tiểu Tiên Tử làm cho khuôn mặt nhu mì hiện lên vẻ đau đớn. hắc cười lạnh : "tuy nàng thực lực mạnh hơn ta, nhưng thân thể yếu đuối, muốn lấy cứng đối cứng nàng sao là đối thủ của ta."

Một kích đắc thủ Hắc vẫn chưa ngừng tay lại, chân trái giống như sợi dây cuốn lấy hai chân của Tiểu Tiên Tử đem cả hai ngã thẳng xuống, lại vừa lúc hắc gạt gao đem thân thể của Tiểu Tiên Tử đặt dưới thân. Hắc biết nếu không chế trụ, để nàng thoát thân thì với thực lực của nàng, sẽ không xuất hiện sai lầm. lúc đó hắc chỉ có con đường chết.

Phía dưới thân thể truyền đến cảm giác mềm mại làm cho hắc trong lòng khẽ run lên, thậm chí to một tiếng sáng khoái, cúi đầu nhìn Tiểu Tiên Tử mặt ngọc đỏ bừng, khóe miệng có chút tiếu ý, lưu manh nhích thân thể một chút liền làm cho thân thể hai người kết hợp càng thêm hoàn mỹ.

" Buông ta ra " Trên thân thể truyền đến hơi thở của nam tử làm cho Tiểu Tiên Tử có chút mê muội, cắn môi cả giận nói.

" Tại sao lại muốn công kích ta ? "

Cái miệng hồng nhuận nhếch lên, Tiểu Tiên Tử cười lạnh nói : " Nhìn ngươi không vừa mắt thôi "

" Ngươi có tin hay không ta ở chỗ này cường gian ngươi? " Cúi nhẹ đầu, hắc cơ hồ nghe thấy hô hấp của đối phương, cười dài nói.

"Nếu ngươi dám nắm chặt có thể đối phó với hơn một ngàn tên cường giả tông môn với đoàn binh, thì cứ thử xem!" Tiểu Tiên Tử hừ giọng nói.

" Ngươi uy hiếp ta ? " Hắc cười trêu tức, khuôn mặt có chút ác lạnh : "Dưới vách núi có đồ vật gì? "

" Ta không biết ngươi nói cái gì." Sắc mặt hơi đổi, Tiểu Tiên Tử cau mày nói : " Mau buông ta ra, nếu không thì ta hô lên, nếu bị người khác nhìn thấy ngươi đối với ta như vậy, ngươi đừng hòng nghĩ tới chuyện ra Cửu Long sơn mạch "

" Hô đi, nếu ngươi muốn cho nhiều người biết phía dưới này có bí mật thì cứ hô to lên đi !" Hắc thân nhiên nói, làm cho Tiểu Tiên Tử nhanh chóng bỏ đi ý định trì hô.

" Ngươi rút cuộc muốn làm gì?" Tiểu Tiên Tử hít sâu một hơi, giận dữ nói.

" Phía dưới có đồ vật gì? Nếu như ngươi không nói thật, ta cũng không ngại đem trời ngươi lại, sau đó giấu đi, rồi một mình ta xuống tra xét "

" Ngươi.. " Nghe nói vậy, khuôn mặt Tiểu Tiên Tử thoáng có chút kinh hoàng, tuổi nàng so với hắc mặc dù lớn hơn một chút, bắt qua sự khôn khéo cùng với định lực so với hắc còn kém hơn rất nhiều.

" Nghe nói trong Cửu Long sơn mạch, có một loại ma thú tên là Viên Hắc Ác, đối với nữ nhân loại người đồng dạng có hứng thú không nhỏ.." Khóe miệng nổi lên một nét trêu tức, Hắc cúi đầu, môi chạm vào vành tai mềm mại của Tiểu Tiên Tử, nhẹ giọng nói.

" Ngươi... tên hỗn đản này " Mặt Tiểu Tiên Tử trở nên trắng bệch, Tiểu Tiên Tử rõ ràng bị dọa không nhẹ, nàng cũng đã nghe qua cái loại yêu thú thanh danh... cực kì tồi tệ này.

" Thả ta đứng lên, ta nói cho ngươi biết dưới này có đồ vật gì!" Bị hắc đe dọa, cuối cùng Tiểu Tiên Tử cũng không chống đỡ được, đành phải bắt đắc dĩ đầu hàng.

Mỉm cười, Hắc dùng sức động thân thể đem Tiểu Tiên Tử kéo lên, bất quá vì đề phòng vạn nhất, hắc vẫn dùng sức nắm chặt cổ tay của nàng, phong ấn nguyên lực, không để ý đến khuôn mặt đối phương đang giận dữ.

Hai người hướng vách núi đi tới, ánh mắt đồng thời nhìn về phía chỗ vách đá kỳ quái, sau một lúc lâu Tiểu Tiên Tử đôi môi đỏ mọng khẽ mở, có chút không tình nguyện thấp giọng nói: "Nơi đó là một do lần ta đi phùng thị nhật được bản đồ cũ tình cờ phát hiện được, ẩn tàng sau đám cỏ kia là một cái sơn động khó có thể phát hiện."

" Trong sơn động hẳn là một vị tiên nhân lưu lại, bất quá ta cũng không đi vào, cho nên đối với bên trong cũng không rõ lắm, nhưng xem một số giấu vết, vị tiên nhân đã lưu lại sơn động kia, hẳn là rất mạnh."

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cùng Mỹ Nữ Nắm Tay Tìm Bảo Tàng

Son động?"

Lông mày nhíu lại, Hấn hứng thú nhìn chằm chằm Tiểu Tiên Nữ, cười nói: "Ngươi mới vừa rồi là muốn đi vào đó?"

"Ân, bất quá vách núi rất dốc, ta vào không được."

Tiểu Tiên Nữ lơ đãng liếc mắt có chút nóng lòng muốn thử hấn, nhàn nhạt nói: "Ta có thể cùng ngươi hưởng cái bí mật này, bất quá, ngươi tốt nhất không nên có chủ ý độc chiếm, nếu không, ta cũng sẽ không để cho ngươi an ổn đi vào trong đó, tin tưởng ta đi, thực lực của ta, dù bị phong ấn nhưng nếu liều mạng, ta phá phong ấn giải khai nguyên lực, muốn giết ngươi lúc nào cũng được, một tên Vũ Nguyên tam trọng như ngươi không trụ được quá một phút trong tay ta."

Nhìn Tiểu Tiên Tử mặt ngọc nghiêm túc, Hấn cười cười, vuốt cái mũi trên tức nói: "Vốn thật ta chuẩn bị đem ngươi đánh bất tỉnh rồi một mình đi vào, bất quá thấy ngươi tự tin như vậy... vì an toàn, hay là thôi đi."

Nghe vậy, Tiểu Tiên Tử khẽ hừ một tiếng, oán hận liếc trừng hấn, nàng không nghĩ tới người này vậy mà có loại tư tâm đó.

"Giờ có tiến vào không?"

Đi về phía trước từng bước, hấn nhìn vào chỗ cỏ mọc cực kỳ bí mật, nghiêng đầu hỏi.

"Đi chứ sao không, nếu không bọn Phương hàn thấy lâu sẽ sinh nghi, lúc đó đừng mong giữ lại bảo tàng."

"Bắt đầu đi?"

Tiến từng bước, hấn nhìn vách núi tối đen, quay đầu hướng về Tiểu Tiên Tử đang mặc bộ hắc y bó sát người cười hỏi.

Gật gật đầu, Tiểu Tiên Tử ngồi xổm xuống đất nhặt một ít củi khô, khéo léo buộc chúng thành hai bó đuốc, phía trên rải một ít bột phấn màu vàng, tiếp đó từ trong ngực lấy ra mồi lửa đem bó đuốc đốt lên.

"Cầm đi!"

Vừa đem cây đuốc đưa cho hấn, lại từ trong ngực lôi ra một sợi dây thật dài quơ quơ trước mặt hấn, cười nói: "Ngươi là đại nam nhân, sẽ không để cho một thiếu nữ chân yếu tay mềm như ta đi trước chứ?"

Giơ cây đuốc lên, Nguyễn Hoàng hấn dùng sức kéo kéo, sau khi kiểm tra sợi dây kỹ lưỡng, lúc này hấn mới liếc mắt nhu hòa cười với Tiểu Tiên Tử, thản nhiên nói: "Cùng nhau đi xuống, ta không yên tâm khi đem phía sau lưng giao cho một người mới quen không lâu."

"Ngươi... ngươi ngay đến một chút khí khái nam tử cũng không có sao?"

Bị hấn hoài nghi như vậy, Tiểu Tiên Tử nhất thời cảm thấy bất bình căm phẫn, nàng ngày thường chứng kiến đám đoàn binh, đệ tử Vạn Nguyên môn phần lớn đều có chút hào sảng, giống như Nguyễn Hoàng đối đãi trước sau cẩn thận với một thiếu nữ xinh đẹp như vậy thì nàng đúng là rất ít khi nhìn thấy.

"Ta chỉ có một cái mạng này, không thể đùa được, vì mỹ nhân trước mặt mà sinh cường đem bản thân đặt vào hiểm địa ...Aa, hay là thôi đi." Không để ý đến Tiểu Tiên Tử, Hấn lời nói vẫn thản nhiên như nước.

"Ngươi..."

"Rốt cuộc có xuống dưới không? Nếu lại trì hoãn là bọn Phương Hàn tìm đó." Quay đầu đi, Hấn mỉm cười hỏi.

"Đi!" Nhìn nụ cười đáng ghét của Nguyễn Hoàng, Tiểu Tiên Tử cắn chặt răng, oán hận chà chà bàn chân.

Mỉm cười, Hấn đem sợi dây buộc tại một gốc cây đại thụ tráng kiện, lại dùng sức kéo kéo về phía sau rồi hướng Tiểu Tiên Tử dang tay ra: "Lại đây."

"Ta cũng có dây, không cần ngươi hỗ trợ!"

Nhìn động tác này của hấn, Tiểu Tiên Tử tức khắc lùi về phía sau vài bước, mặt ngọc thoáng ửng hồng, nổi giận nói.

"Được rồi, vậy ngươi tự lo đi, bất quá ... ta cảnh báo trước, ta cũng không chắc chắn phía dưới vách núi ban đêm có độc xà, bò cạp, chuột hay không a..."

Nhún vai. Hấn làm như không có việc gì cười nói.

"Ngươi tên hỗn đản này, sẽ không được chết từ tế!"

Một đạo bóng đen hung hăng vọt về phía Nguyễn Hoàng lần tìm rồi nắm chặt bàn tay hấn, mắt nhìn xuống, nguyên lai Tiểu Tiên Tử đang buộc sợi dây vào tay mình.

"Người tay chân mà dám xằng bậy, ta nhất định sẽ đem người hạ độc thù!"

Theo thanh âm uy hiếp của Tiểu Tiên Tử, làn hương thơm phả vào mặt hắn, một thân thể mềm mại thơm ngát đột nhiên tiến vào ngực hắn. Thân thể mềm mại nằm trong lồng ngực như đánh vào đáy lòng làm cho hắn trong lòng mãnh liệt run lên.

Hít sâu một hơi đè nén dục hỏa, Hắn vươn cánh tay nắm ở nơi mà hắn đã từng khen là cực phẩm tinh tế mảnh mai. Song chuông gắt gao ôm vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, Hắn thoáng chút ngốc trệ thất thần.

"Người còn không đi?" Ngay lúc hắn còn đang tận hưởng cái dư vị mềm mại trong lồng ngực, âm thanh xấu hổ cùng giận dữ của Tiểu Tiên Tử lại vang lên trong tai.

"Xin lỗi."

Hắn cười cười, bắt quả trong giọng nói không có chút thành ý nào, lần nữa ôm chặt lấy nhân vào trong lòng, mũi chân khẽ điểm, hai người trực tiếp hướng vách núi đen kịt lao đi.

Bên tai tiếng gió rít gào, y phục bám sát ngoài da, hắn tay trái ôm Tiểu Tiên Tử, trên tay phải sợi dây xoay tròn vài vòng rồi đột nhiên dừng lại, thân hình cấp tốc rơi xuống, sau đó chậm rãi treo lơ lửng sát vách núi.

Thở dài một hơi, Hắn cúi đầu, nhìn Tiểu Tiên Tử ngược lại đang gắt gao ôm chặt chính mình, không khỏi tức cười, ánh mắt nhìn xung quanh tối đen như mực, nhẹ giọng nói: "Có thể nhận ra vị trí sơn động không?"

Nghe hắn hỏi tới chính sự, Tiểu Tiên Tử tâm tình khẩn trương do ở trên cao lúc này mới thư hoãn một ít, ánh mắt nhìn ra xung quanh, thoáng trầm ngâm rồi chỉ vào một chỗ tối, nhẹ giọng nói: "Hắn là ở đó..."

Nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Tiên Tử đang chỉ, hắn gật gật đầu, thấp giọng nhắc nhở:

"Ôm sát vào."

Nghe lời này của hắn, Tiểu Tiên tử thoáng chút chần chừ, bắt quả khi hắn mũi chân đạp mạnh vào vách núi, thân hình lần nữa cuồn cuộn mãnh liệt lên thì nàng cả kinh vội vàng ôm chặt thắt lưng hắn, mặt vui vào ngực hắn không dám động đậy.

Nguyễn Hoàng mũi chân trên vách núi đá không ngừng di động, nhờ sợi dây nâng đỡ, khoảng cách giữa hai người tới sơn động ngày càng gần hơn.

"Ném bó đuốc đi."

Đi tiếp một đoạn nữa, địa phương phía trước hoàn toàn là hắc ám, hắn trầm giọng nói.

"Nga." Mặt trắng bệch gật gật đầu, Tiểu Tiên Tử đem bó đuốc trong tay hướng về giải đất hắc ám dùng sức ném đi. Bó đuốc ném lên vách núi, hoa lửa tung tóe bắn ra bốn phía, nhờ ánh sáng mờ mờ này, Tiểu Tiên Tử nhìn thấy sơn động bí ẩn cách đó không xa.

"Hô..."

Thấy sắp tới nơi, Hắn vừa muốn thở phào một hơi, cả người bỗng chân lòng đột nhiên co rút lại, trong lòng thoáng hiện một tia cảnh giác, mũi chân đạp mạnh vách núi, thân hình theo đó bắn lên.

"Xuy..."

Thanh âm xé gió bất ngờ vang lên, mụm hòa quang mờ mờ chưa tiêu tán, Hắn rút cuộc thấy rõ thứ đã đánh lén hắn.

"Nham xà."

Sắc mặt trầm xuống hô lên một chữ, hắn khuôn mặt nhất thời có chút khó coi. Nham xà, tên cũng như nghĩa, đây là một loài yêu thú hình rắn sinh sống trong các vách nham thạch, gần tới tam giai yêu thú, loại ma thú này nhờ vào thân thể dẹt dài tựa như đôi cánh có thể bay lượn trong không trung như chim ưng, hơn nữa bởi vì là ma thú mang một loại biến dị thạch thuộc tính, cho nên thân thể cứng rắn như đá, đao kiếm bình thường căn bản khó có thể tạo thành thương tổn quá lớn.

Tại thời điểm bình thường, cho dù hắn một mình dùng thân thể âm thi nhị trọng gặp nham xà này cũng phải tốn một phen công phu mới có thể chiến thắng, nhưng lúc này đang treo lơ lửng trên vách núi, trong lòng lại ôm Tiểu Tiên Tử, hắn căn bản không thể chống lại, bởi thể sát mặt hắn mới khó coi như vậy.

"Nham xà? Vậy phải làm sao bây giờ?" Nghe được tiếng hắn kinh hô, Tiểu Tiên Tử thân thể mềm mại run lên. Vội vàng hỏi, nàng cũng từng nghe nói qua loại yêu thú đứng đầu này. Nàng vội nói: "Thả nguyên lực của ta ra, thực lực của ta giải quyết nó không thành vấn đề."

Hắn không trả lời, con mắt hí lại nhìn vật đang xoay quanh trong không trung, nham xà mắt tam giác màu vàng phóng thích huyết tinh đậm đặc, thoáng trầm ngâm, trong lòng khẽ động, thấp giọng hỏi: "Người còn có thứ được phần làm cho người ta hôn mê chứ?"

Nghe vậy, Tiểu Tiên Tử con ngươi đen nhánh đảo tròn, chợt gật đầu, từ trong lòng móc ra một lọ dược phấn đưa cho Nguyễn Hoàng, nói: "Đây là một ít cuối cùng, dùng cẩn thận..."

Tiếp nhận được phần,Hắn đem toàn bộ đổ vào trong tay sau đó nắm chắc lại, ánh mắt gắt gao chuẩn bị công kích nham xà.

"Xuy..."

Lại một thanh âm xé gió bén nhọn, hai cánh nham xà rung lên, mắt lộ hung quang hướng Hắn đập xuống, trong miệng răng nanh lạnh lẽo sáng bóng.

Lạnh lùng nhìn nham xà ngày càng gần,hắn bàn tay càng ngày càng gấp.

"Nhanh công kích nó a, đồ dân!..." nhìn thấy Nguyễn Hoàng bất động, Tiểu Tiên Từ vội vàng thúc giục nói.

Không để ý đến lời nàng, Hắn như trước vẫn duy trì trầm mặc, chỉ là trong cơ thể hắc ma khí đã bắt đầu theo kinh mạch chậm rãi xông lên.

Nhìn nham xà sắp tiến vào mười thước phạm vi, Tiểu Tiên Từ tức giận tới mức nhéo lưng hắn: "Hỗn đản, lần này bị người hại chết!"

Lúc này khoảng cách hai người và nham xà vèn vèn chỉ có hơn mười thước,hắn rốt cuộc đã hành động, song chương nắm chặt đột nhiên mở ra, hắc ma khí hung mãnh trong lòng bàn tay mang theo bột phấn, giống như một đạo tiền khí màu đen nặng nề đánh vào nham xà.

Dược phấn màu trắng vừa chạm vào nham xà, nhất thời nổ ra đầy bao phủ nham xà vào trong.

"xèo ! xèo !!!"

Thân ảnh màu vàng sau giấy lát tránh né cả người cứng đờ, từ trên cao rơi xuống vực sâu không đáy trong sơn cốc.Nhìn nham xà tiêu thất trong bóng đêm, Hắn lúc này mới thở dài một hơi, với độ cao này, cho dù thân thể nó có cứng rắn như nham thạch cũng có thể biến thành thịt vụn a?

Ngẩng đầu nhìn bột phấn trắng còn trôi nổi trên không,Hắn bàn tay lần nữa chém ra lực đẩy cuồng mãnh đem chúng quét sạch.

"Không nghĩ tới người ngoại trừ bất nạt phụ nữ còn có chút bản lĩnh." Tuy nói Nguyễn Hoàng đối chiến là nhờ khéo léo, nhưng có thể trấn định trong lúc nguy hiểm cũng đã làm TiểuTiên Từ phải nhìn hắn với con mắt khác.

Thân nhiên cười cười, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, lúc này Hắn mới ôm Tiểu Tiên Từ chậm rãi rơi xuống bên ngoài sơn động, nhìn vào động khẩu rậm rạp đá vụn cùng cỏ mọc, cau mày bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra lại phải làm cu li rồi.

Bàn tay chậm rãi dò xét, hắn hít sâu một hơi ,trong lòng quát khẽ một tiếng:

"Hắc Chương toái Thiên Địa !"

Theo tiếng quát hạ xuống, lực đẩy thật lớn từ trong lòng bàn tay dâng lên, giống như cuồng phong quét lá rụng, đem một đồng đá vụn chông chát cùng với cỏ mọc thổi vào trong hẻm núi đen kịt.

Làm xong hết thấy, Hắn trên trán có chút mồ hôi lạnh, hô hấp cũng thoáng chút dồn dập,vũ kỹ này quá cường hãn,hắn tìm trong Ma thần Nhất biến được cái vũ kỹ mạnh mẽ này, nhưng tiêu hao quá lớn, bình thường hắn không sử dụng.Dùng một lần mà hắn tổn 6 phần Hắc Ma khí . Ngồi xuống thở vài hơi, Hắn đem ánh mắt hướng về chỗ sơn động trống trải phía trước.

Đã không còn chướng ngại che lấp, dưới ánh sáng mặt trời nhàn nhạt ,Nguyễn Hoàng cùng Tiểu Tiên Từ cuối cùng đã nhìn thấy sơn động do tiền nhân để lại ngay trước mặt. Động khẩu cũng không rộng, bên trong một mảnh hắc ám nhưng mơ hồ phát ra hào quang nhàn nhạt có vài phần quỷ dị. Xung quanh động khẩu để lại không ít dấu vết điêu khắc, bất quá có lẽ do thời gian đã lâu nên chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, nếu không phải Tiểu Viêm có nhãn lực phi thường thì có thể đã không phát hiện được.

"Rốt cuộc cũng tới rồi..."

Hưng phấn mỉm cười, Hắn ôm Tiểu Tiên Từ, mũi chân trên vách khe điểm lần cuối, hai người thân hình xẹt qua giữa không trung cuối cùng vững vàng rơi vào cửa sơn động. Vừa tiếp đất, Tiểu Tiên Từ nhanh chóng thoát khỏi lồng ngực Hắn, sau đó kìm nén kinh hi mà đánh giá động khẩu.

.

"Đi thôi, có thể có đồ vật gì đó, hy vọng sẽ không để cho ta thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thân Phệ Lão Nhân

Cánh cửa đá to và nặng nề chậm chậm mở ra với âm thanh ma sát chói tai, một luồng khí tức cổ xưa như từ vạn năm bay ra, khoảnh khắc đó khiến hai người có cảm giác như trở về thời Viễn Cổ.

Phía sau cánh cửa đá là một vùng tối đen, không có bất cứ tia sáng nào, thứ bóng tối này khiến người ta có chút sợ hãi.

Nguyễn Hoàng gật đầu, nhìn sang nữ tử khiến hắn rung động có biệt danh Tiểu Tiên Tử, rồi không do dự tiến vào trong trước.

Uỳnh!

Ngay khi hai người bước vào động thiên thì cánh cửa đá kia đóng sầm lại, bụi bay lên mù mịt, chặn mọi ánh sáng từ bên ngoài lại.

Bước vào trong cánh cửa đá, bóng tối ập tới như thủy triều che lấp tầm nhìn. Nhưng Hắn vẫn nghe thấy tiếng thờ cách đó không xa ở phía sau, hiển nhiên Tiểu tiên tử cũng vào.

- Sao lại chẳng có gì vậy?

Nguyễn Hoàng thận trọng tiến về phía trước một chút, bóng tối đen kịt này khiến hắn không tìm được mà nhú mày.

- Cần thận, nguyên lực của huynh trong người đều đang biến mất.

- Cái gì?

hắn nghe thế thì đại kinh, tâm thần khẽ động, quả nhiên thấy nguyên lực đã mất đi rất nhiều.

- Cái này?

chỉ cần vào đây, sức mạnh của tất cả đều sẽ bị thôn phệ dần dần.

Nguyễn Thiên nói.

- Vậy phải làm sao? Nếu sức mạnh bị thôn phệ hết...

Lâm Động trầm giọng hỏi.

Nguyễn Thiên cũng trầm mặc, hắn đã thử ngăn chặn việc biến mất nguyên lực nhưng không có tác dụng.

Đột nhiên, Một tiếng cười haha cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Vội vàng lùi lại, hắn cảnh giác nhìn về nơi có tiếng cười, một luồng khí thể từ thuở viễn cổ truyền từ phía đó, tiếng cười đó vụt tắt và một giọng nói cất lên: "Ta là chủ nhân của động phủ này, 2 người các ngươi là người hữu duyên, nhưng truyền thừa chỉ có một trong hai người." Trầm ngâm một lát, người đó nói: "Ta khảo nghiệm các ngươi vậy, ai vượt qua sẽ nhận được truyền thừa của ta."

Mất Nguyễn Hoàng đồ rục, nhìn khí thể của lão nhân này, hắn nhận định ngay người này là cường giả đỉnh cấp thiên địa này, vì lúc ở cổ mộ, khi hắn nhận được Ma Thần cửu biến thì hắn đã thấy Ma Thần lão nhân chiến đấu với các cường giả đấy, hắn nhìn thấy khí tức của lão nhân mạnh hơn các cường giả trong trận chiến ấy, gần ngang bằng Ma Thần lão nhân, mà đồ vật truyền thừa của loại cường giả thiên địa này, há là vật tầm thường.

Nàng tuy không nhận ra thân phận lão nhân này, nhưng từ lão nhân, nàng cảm thấy nguy hiểm mạnh mẽ, giống như đứng trước Thiên địa vậy, nàng chỉ là con kiến hôi, không thể chống lại sức mạnh của lão nhân ấy. Nàng nắm chặt tay, thì thầm: "nhất định phải chiếm được truyền thừa, không cho tên tiểu tử thúi ấy chiếm được."

Lão nhân nhận ra ánh mắt lửa nóng của hai người, nói:

-"Nếu như ngươi có thể thật sự vượt qua thử thách, vậy tiềm lực sau này của ngươi không thể hạn lượng. Chỉ có điều ta trước hết phải nói cho ngươi biết, thử thách đồng dạng cũng vô cùng nguy hiểm, hơn nữa thử thách lại hung hiểm vô cùng, các ngươi sẽ chìm vào trong bóng tối vô tận mà thử thách. nhưng chỉ một chút sơ suất sẽ bị bóng tối vô tận thôn phệ tinh thần, vạn kiếp bất phục !!!"

nói rồi, lão đưa tay ra, 2 tấm phù bay đến bên hai người, lão nói:

-Các ngươi chịu không nổi thử thách, thì bấm nát tấm phù này, sẽ được truyền tống ra khỏi chỗ thử thách, đồng nghĩa với thất bại."

Lão khẽ phẩy tay, một hắc động vô cùng tận xuất hiện, tỏa ra khí thể thôn phệ thiên địa, ngay cả ánh sáng không thể thoát nổi, từ vong khí tức của hắc động làm 2 người run rẩy một hồi. Hắn cắn răng, bước vào hắc động. "Hấp" hắc động đã nuốt hắn vào. Nàng nhìn hắn, khẽ cắn môi, ánh mắt kiên quyết vào hắc động.

Khi hai người biến mất, Lão nhân cười cười, ngồi im chờ hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Không Gian Thôn Phệ

Ngay lúc tiến vào trong hắc động do Thôn phệ lão nhân biến thành, trước mắt Nguyễn Hoàng nhanh chóng bị bóng tối bao trùm. Đây là loại bóng tối thuần túy, hoàn toàn ngăn cách thị giác, thậm chí ngay cả xúc giác cũng mất đi tác dụng.

Hắc ám, đây là thế giới hắc ám, không có một tia ánh sáng, không có một tia thanh âm, cả thế giới giống như hỗn độn sơ khai.

Hoàn cảnh không thể hình dung được là một loại tra tấn đáng sợ đối với người thường, dưới bóng tối như vậy, phảng phất ngay cả bản thân mình cũng không hề tồn tại.

Trong bóng đêm, Nguyễn Hoàng sau khi trải qua bối rối lúc đầu đã dần bình tĩnh lại, loại hoàn cảnh này đủ khiến người bình thường phát điên, nhưng hắn cũng hiểu rõ, càng là thời điểm như vậy thì hắn càng phải bình tĩnh. Nếu không hắn sẽ vĩnh viễn trầm luân tại trong bóng đêm này, không thoát khỏi đây được, cái loại tra tấn này so với chết còn đáng sợ hơn.

Được sự chấp nhận của thôn phệ lão nhân nghĩa có thể có được tiềm lực trở thành cường giả thiên địa, nhưng đạt được sự chấp nhận của lão cũng phải trải qua tối luyện khảo nghiệm mà người thường không thể chịu được.

Lâm Động lặng lẽ hành tẩu trong bóng đêm, từng bước từng bước đi, không hề biết mệt mỏi. Trong bóng đêm hắn phải chịu đựng hắc ám, chịu đựng sự cô tịch.

Trong thế giới hắc ám, thời gian trở nên rất dài, một đạo thân ảnh chậm rãi hành tẩu trong đêm, giống như khổ hành tăng, vĩnh viễn bước đi không hề dừng lại.

Thời gian phảng phất như trôi qua rất lâu, vô cùng lâu, một năm, hai năm, năm năm. . .

Nguyễn Hoàng đã không còn khái niệm thời gian nữa. Một thời gian dài trong bóng đêm vô tận, hắn đã từng trải qua khủng hoảng, cũng từng điên cuồng tuyệt vọng, ở trong này chính là lao tù đáng sợ nhất trên thế gian.

Chỉ có điều, những trải qua khủng hoảng và tuyệt vọng, hình ảnh Tiểu Tiên Từ kiếp này và Nguyễn Hoàng linh kiếp trước lại hiện trong tâm trí hắn, hắn không thể để cho bóng tối thôn phệ tinh thần hắn, vì như thế, hắn không thể gặp lại Hoàng Linh, vì nàng đã hứa, kiếp này, nàng sẽ bên hắn mãi mãi, và cô bé" biệt danh " Tiểu Tiên Từ" luôn gần gũi và xấu hổ kia, hay đối đầu với hắn, nhưng nếu bảo hắn không chút ưa thích nàng thì là dối lòng. Vậy nên, tâm thần Nguyễn Hoàng ngược lại dần trở nên tang thương và kiên định, sau đó gần như hắn đã quên mất sự tồn tại của chính mình, trong bóng đêm, một đạo thân ảnh từ từ bước đi.

Trong bóng đêm, thời gian trôi qua phảng phất như cả trăm năm.

Hắc động đột nhiên tỏa ra ba động, lão nhân nheo mắt, mỉm cười nhìn lỗ đen như chờ đợi điều gì. Không ngoài dự đoán của lão, một thân ảnh chặt vật bước ra lỗ đen, đó chính là Tiểu Tiên Từ, đôi mắt xinh đẹp của nàng bị thay thế bằng sự hoảng hốt, sợ hãi. Hình như nàng cũng không chịu nổi sự cô độc trong hắc động. Nàng đứng đó, chậm rãi tiêu hóa trí nhớ của mình, tâm thần dần hồi phục. Gương mặt trở nên trắng bệch, đôi mắt hoảng loạn đã dần bình tĩnh lại. Nàng cười khò, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão nhân, không hề thấy thân ảnh tên tiểu tử đáng ghét kia. Nàng ngồi xuống, nhìn vào hắc động, chờ hắn đi ra.

Một đạo thân ảnh hành tẩu trong đêm, bước chân của hắn vĩnh viễn như cũ, không hề có chút chênh lệch, hắn dường như quên cả chính mình, quên cả hắc ám, quên đi tất cả.

- Ta hành tẩu trong bóng tối, đã lĩnh ngộ chân lý thôn phệ. Thôn phệ, là thôn phệ tất cả, vạn vật thiên địa đều thôn phệ !

Trong bóng đêm, một đạo ý niệm yên lặng dần khuếch tán, thân ảnh vốn hành tẩu không biết bao lâu đã chậm rãi dừng chân lại.

Lúc đạo thân ảnh tạm dừng chân trong chốc lát, đột nhiên, trong bóng đêm vô tận một đạo ánh sáng từ sau lưng thân ảnh phát ra, cuối cùng lan đến dưới chân hắn. Một màn như vậy nhìn qua, tựa hồ như chỉ cần hắn xoay người đạp lên hào quang mà đi liền có thể đạp phá bóng đêm vô tận này.

Ánh sáng dừng tại dưới chân đạo thân ảnh, hắn cúi đầu nhìn ánh sáng giống như đã lâu rồi chưa từng nhìn thấy, trong ánh mắt trống rỗng đột nhiên có tia sáng chuyển động, trên khuôn mặt trẻ tuổi mỗi một đột nhiên hiện lên một nụ cười bình thản.

- Con đường trong lòng, tất cả ảo giác đều là giả! Hắc Động, ta đi ra khỏi thế giới hắc ám của ngươi đây!

Đạo thân ảnh nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười lộ ra một loại tang thương. Rồi sau đó hắn cũng không chút quay đầu lại đi về phía hào quang, ngược lại

tiếp tục bước, không hề sợ hãi cất bước đi vào trong bóng đêm.Theo bước chân mà hấn bước ra, ánh sáng phía sau nhất thời sụp đổ, hắc ám bắt đầu vện vẹo, cuối cùng giống như thủy tinh tan vỡ, rắc một tiếng hoàn toàn vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhận Được Truyền Thừa : Lỗ Đen Thần Bí! Khó Khăn ?

Tiểu tiên tử đang tu luyện ,đột nhiên hắc động dường như có động tĩnh .Thôn phệ lão nhân đang nhập định đột nhiên mở mắt, tinh quang chói lòa .Hắc động tỏa ra khí thế kinh người rồi chậm chậm thu nhỏ. Nàng kinh hãi ,lẽ nào hấn đã chết,cho nên hắc động biến mất. Nàng vội nhìn thôn phệ lão nhân, lão lắc đầu, cười như không phải cười nhìn vào hắc động đang dần thu nhỏ. Khi hắc động dừng như biến mất thì một đạo hắc ám bay ra khỏi hắc động, cuối cùng hắc động biến thành 1 đạo ánh sáng chui đầu hấn. Tiểu Tiên Tử với thực lực yếu nên không nhìn thấy đạo hắc quang ấy,nhưng thôn phệ lão nhân thì đương nhiên nhìn ra, tuy nhiên lão cũng không nói gì cả .

Trong khi hai người đang nhìn hấn thì trong đầu hấn đã xảy ra biến hóa nghiền trời lệch đất .Trong nê hoàn cung của hấn đã có một bức tượng ma thần đang ngồi, cao trăm trượng. Giờ lại xuất hiện thêm một lỗ đen .Lão nhân hình như nhìn ra điều gì ,biến sắc, vội bay đến bên cạnh hấn vẫy tay,không gian xung quanh dường như phong tỏa lại, chứng tỏ lão không muốn cho Tiểu Tiên Tử biết sự việc xảy ra trong này.

Lão trầm giọng hỏi hấn : "Người có truyền thừa của Ma Thần lão nhân ?" hấn ngạc nhiên, cảnh giác nhìn thôn phệ lão ,không trả lời.

Lão nhân dường như nhận ra sự cảnh giác của hấn, cười xoa : " Tiểu tử không cần cảnh giác vậy, ta cũng không có địch ý với Ma thần lão nhân,lão ta là bạn cũ của ta.Ta và lão là đối thủ lâu năm,nhưng một biến cố xảy ra đã khiến ta với lão hợp tác với nhau,đó là cường giả thiên hà khác xâm lược.Nhưng trọng trận đại chiến đó ,dù ta và lão hợp tác chống lại bọn chúng,nhưng dù sao bên đó cũng có ba người người mạnh ngang bằng ta với lão,để bảo vệ thiên hà này, ta đã liều mạng thiêu đốt thân thể, đánh chết một tên, sau đó ta đưa linh hồn vào Lỗ đen siêu cấp ,truyền tống đến vị diện này. Tuy không biết cuộc đại chiến đó ra sao, nhưng với tình hình hiện giờ,có lẽ đã Ma thần lão đã chiến thắng.

Nghe lời lão nói, sự cảnh giác của hấn cũng giảm đi không ít, dù sao người ta tuy là linh hồn thể, nhưng muốn giết tên tiểu tử vũ nguyên tam trọng như hấn thì dễ như trở bàn tay. Hấn từ tốn nói :

-"Khi ta nhận được truyền thừa,ta có thấy ký ức tinh thần của Ma thần lão, lão thi triển môn võ kỹ tên là "Đại hoàng đế chỉ " giết sạch hết đám cường giả ở đó. !" Thôn phệ lão lắng lắng nghe ,thở dài : " ta nhận ra ta không có phúc duyên bằng lão ta, "Đại Hoàng đế" chỉ là vũ kỹ của Đại Hoàng đế , một trong cường giả mạnh nhất thiên địa này thời hỗn độn sơ khai. " Lão ta thở dài 1 tiếng ,đôi mắt tinh quang nhìn vào hấn, đôi mắt như quét qua mọi bí mật của hấn vậy. Ô,hoán nguyên thân thể à, bí pháp tạo ra phân thân đỉnh cấp thiên hà này mà, khi tu luyện, phân thân có trí tuệ độc lập, thân thể độc lập , lại có thể hợp thể với chủ nhân. hà ? lão kinh hãi nhìn thân thể âm thi trong cơ thể hấn ,miệng run:..Ma Cà Rồng tộc. " hấn ngạc nhiên hỏi : "ma cà rồng cũng có bộ tộc nữa à ? "

Lão hít một hơi, trả lời :Ma cà rồng tộc là chủng tộc độc bá Ma Giới ,kiêu ngạo ,bá đạo ,hung hăng nhất. Ngạo khí như long tộc cũng phải khiêm nhường khi gặp Ma cà rồng tộc mà.

"Ma giới ? là thế giới như thế nào ? " Lão nói : "Ma giới là một giới diện khác vũ trụ này, vũ trụ này rộng vô cùng,không giới hạn ,phân làm 4 tinh hà theo hướng đông tây nam bắc. Một tinh hà có 4 thiên hà quản hạt các vị diện ,mỗi thiên hà có khoảng 3 vạn vạn vị diện,thực lực từ thấp đến cao . Thiên hà chúng ta đang sống là Ngạo long thiên hà. " Hấn khiếp sợ tiêu hoá những lời lão nói ,một vị diện đã không lồ như thế rồi, mà một thiên hà thôi mà cai trị vạn vạn vị diện, chưa nói đến 4 tinh hà huyền bí kia, vậy vũ trụ này rộng lớn như thế nào. ! Chưa kịp cho hấn than thở, lão cười cười nhìn hấn ,nói :

-"tiểu tử ngươi tiêu rồi, đã có truyền thừa Ma thần cứu biến mà còn tham lam nhận truyền thừa Lỗ đen vũ trụ của ta. Ngươi giờ có hai lựa chọn,một là dung hợp 2 nguyên lực là hắc ma chi lực và Thôn phệ chi lực tạo thành nguyên lực mới,như vậy tiền đồ của ngươi không hạn lượng, hai là 2 nguyên lực xung đột với nhau, với sự bá đạo của 2 nguồn nguyên lực này, ta thân thể ngươi sẽ "bùm !!,haha " lão cười trước nỗi đau của hấn .

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Dung Hợp Nguyên Lực !thăng Cấp !!

Thôn phệ lão nhân thấy vẻ mặt kinh hãi của hấn ,cười nói : "muốn dung nhập 2 nguồn nguyên lực cũng đơn giản ,ngươi hãy làm sao 2 nguồn nguyên lực này cân bằng là được."

Hắn vội vàng đem hai nguồn nguyên lực dung hợp với nhau ,nhưng bùm ! hai nguồn năng lượng như sắp nổ tung !! hắn kinh hãi , vội vàng rút về hai cổ năng lượng, nhưng dường như hai cổ năng lượng không nghe lời hắn, điên cuồng dung nhập vào nhau.

tách! tách! hắn cảm thấy như kinh mạch sắp nổ tung, hắn tuyệt vọng nhìn cảnh tượng đó diễn ra, khuôn mặt trước giờ đầy vẻ kiên cường nhưng giờ thay vào đó là sự không cam lòng ,hắn chưa gặp lại tiểu Hoàng Linh ,tiểu Tiên Từ mà !!

"đại ca,huynh....!" nguyên thiên ngưng trọng nhìn hắn, vì ở trong cơ thể nguyên Hoàng, hắn có thể cảm nhận khí tức từ vong toát ra từ nguyên lực cuồng bạo ấy .

-Hắn run rẩy, ánh mắt nhìn vào lão . Ánh mắt lão thể hiện lão đang phân vân, bất đắc dĩ .Lão cứu được hắn,nhưng phải trả một cái giá lớn, vì lão là linh hồn thể ,sức mạnh không bằng 1/10 thời kỳ đỉnh phong. Như nhìn ra sự phân vân của lão ,hắn kiên định nhìn lão, nói với âm thanh chân thành phát ra từ xương tủy : "Lão hãy cứu ta,ân của lão, ta trả gấp mười lần."

Lão nhìn hắn, như kiểm tìm sự giả dối trong đôi mắt tĩnh như hồ nước lặng của hắn ,nhưng ánh mắt hắn không bối rối khi lão nhìn vào. Suy nghĩ một chút về tim lực của hắn,lão cắn răng, nói :

-"Tiểu tử, ta giúp ngươi, nhưng có thể ta sẽ suy yếu một thời gian dài ,phải nằm trong nê hoàn cung của ngươi ngủ một giấc. Trong thời gian ta ngủ, ngươi hãy kiểm linh thảo có tác dụng hồi phục linh hồn ." Nói rồi lão biến quyết, những phù văn huyền ảo luân chuyển trong tay hắn, rồi một cỗ sức mạnh bao phủ vòng xoáy nguyên lực cuồng bạo của hắn ,lạ thay 2 cỗ nguyên lực như nghe lời lão vậy,cuồng bạo bắt đầu run nhẹ ,cuối cùng yên tĩnh . Thôn phệ lão về mặt trắng bệch, linh hồn ngưng thực của lão đã nhọt nhọt mấy phần .cuối cùng biến thành một đạo hắc quang, chui vào nê hoàn cung của hắn . Hắn vui mừng, miệng khê hai chữ : "Cảm tạ "

Hắn phóng nguyên lực ra ngoài , nguyên lực như đứa con của hắn, nghe lời phóng ra không trung, một cỗ năng lượng bá đạo, tà ác ,ăn mòn trước đây, giờ thêm tính chất thôn phệ. Giờ đây thực lực hắn như hồ thêm cánh. Hắn mỉm cười, đặt tên cho nguyên lực mới này là "Thôn phệ hắc ma khí "

Đột nhiên, một hắc quang xuất hiện trong "lỗ đen thôn phệ" trong nê hoàn cung của hắn, tụ tập lại, hình thành dòng chữ : "Thôn phệ thần công " . Hắn chìm vào hắc quang, công pháp hiện ra trong linh hồn hắn, "Thôn phệ đệ nhất trọng, thôn phệ nguyên khí ."

Hắn ngồi xuống,linh hồn nhập vào thân thể ma cà rồng được phong ấn trong đan điền,thân thể ma cà rồng thuộc bậc âm thi nhị trọng xuất ra ngoài,hai mắt mờ ra, thu lại thân thể con người mà hắn mượn của Nguyên Thiên .Hắn cười cười, bấm quyết. Đột nhiên, hắc động hình dạng thu nhỏ xuất hiện ở lòng bàn tay hắn .Một cỗ nguyên khí trong thiên địa tụ tập trên đầu hắn ,tạo thành vòng xoáy hình phễu khổng lồ. May mà ở đây được thôn phệ lão nhân đặt cấm chế, nếu không Tiểu Tiên Từ ở ngoài và các cường giả ngoài kia thấy động tĩnh đến thì hắn sẽ gặp phiền phức không nhỏ.!!

Từng dòng nguyên khí ,chảy vào cơ thể hắn, biến đổi thành "Thôn phệ Hắc Ma khí" điên cuồng chảy vào hai khí xoáy trong đan điền,hắn,khi khí xoáy tràn đầy tách ra thành ba xoáy thì hắn chính thức thành vũ nguyên cảnh tam trọng. oánh!! khí xoáy tràn đầy, tách ra thành ba xoáy, hắn vui mừng, đã thăng cấp từ Vũ nguyên nhị trọng lâu rồi, giờ mới tăng lên thành vũ nguyên tam trọng thiên . Tuy chỉ là bậc nhỏ, nhưng sống tại nơi xa lạ đây cường giả này,thực lực tăng lên đúng là niềm vui không nhỏ.

Những nguyên khí dư thừa tản mát từ các kinh mạch truyền đến mọi nơi trong thân thể hắn, cường hoá một chút thân thể hắn .tuy nhiên, chỉ như muối bỏ biển.

Hắn cười cười, cảm giác thực lực tăng nhanh thật sướng ,nhưng hắn không tu luyện nữa, vì hắn biết ,thân thể phải tiến hoá tương đương hoặc hơn nguyên lực thì hắn mới có thể tu luyện nữa. Ví như nguyên lực của hắn là nước, còn thân thể là cái hồ,cái hồ phải to hơn nước mới chứa được nước.Nếu hắn cậy mạnh tăng cường nguyên lực, thì dẫn đến tình trạng căn cơ bất ổn.Tạo ra tai hoạ ngầm sau này.Hắn đứng dậy, bước ra ngoài .

- "Ồ, sao nàng chưa về đội của mình ?"Hắn ngạc nhiên khi thấy thân ảnh xinh đẹp ngồi đó .

- "hừ! không phải chờ cái tên tiểu tử thú vị sao ?vội lại nguyên lực của ta bị ngươi cầm cố rồi,sao ra khỏi cái nơi nguy hiểm quý quái này được,thêm nữa,ngươi bắt một tiểu cô nương xinh đẹp phải chờ đợi ,thật là không biết xấu hổ "nàng chu môi, vẻ mặt giận dữ lườm hắn .

hắn xoa xoa mũi, xấu hổ cười trừ .Rồi ánh mắt giảo hoạt nhìn nàng,bất chợt phóng đến bên nàng,tay vươn ra nắm ngọc thủ xinh đẹp. Nàng chợt run tay, tuy nhiên vẫn để mặt hắn nắm. Khuôn mặt vì xấu hổ ngượng bưng đỏ như trái gấc, làm hắn không ngừng tiết nước bọt, muốn cắn một cái .Kiềm chế sự xao động trong lòng, đôi bàn tay không yên phận của hắn ôm nàng vào lòng, mặc kệ sự phản kháng bất lực của nàng, hắn phóng ra động thiên .

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ngộ Nạn

Đang ôm Tiểu Tiên Từ bay về phía cửa ra,đột nhiên hắn nhú mày,ánh mắt đầy lạnh lẽo nhìn về phía xa,chậm rãi nói từng chữ :

" Có người đến ?"

" Cái gì?" Nghe vậy Tiểu Tiên Tử cũng đồng dạng kinh sợ, liền lắc lắc đầu nói : " Không có khả năng, nơi này chỉ có hai người chúng ta biết! "

" Ta không nghe nhầm đâu, hơn nữa số người vào cũng không ít." Nguyễn Hoàng giương mắt nhìn Tiểu Tiên Tử, sắc mặt cực kì khó coi, hàn ý trong mắt hiện lên. Tuy hắn có chút run động với cô nương này, hắn xem nàng ấy là người thân, nhưng ... hắn ghét nhất là bị người thân phải bội.

" Người hoài nghi là ta gọi tới ?"

Nhìn vẻ mặt đáng sợ của Nguyễn Hoàng, Tiểu Tiên Tử nhất thời giật mình, bật khóc nói " Ta nếu muốn hại người thì người đã phải chết vài lần rồi, không ngờ người nghi ngờ cả ta."

Nhìn bộ dạng phần nộ và uỷ khuất của Tiểu Tiên Tử, lòng hắn nhất thời mềm lại, có lẽ, trái tim hắn đã có nàng .Hắn chau mày lại, nhanh chóng xoay người chạy hướng khác.

" Mẹ nó !" Phần nộ mắng một tiếng, chỗ này đã bị núi bao vây lại. Muốn đi qua thì phải đi con đường duy nhất là cửa chính .Mà cửa chính đã có mai phục .

Bỏ đi !" Hắng giọng mắng một tiếng, hắn chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lùng nói : " Bọn họ vào được rồi !"

Nghe Nguyễn Hoàng nói, Tiểu Tiên Tử vội hướng ánh mắt ra bên ngoài cửa đá, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng lại càng ngày càng gần.

" Ha Ha, Tiểu Tiên Tử, đa tạ các người đã dẫn đường, xem ra tin tức mà ta thu được này không phải là giả a."

Hơn mười đạo nhân ảnh chậm rãi từ bóng đêm ngoài cửa bước vào, tiếng cười nhàn nhạt quen thuộc, bên trong thạch thất vang lên đầy đắc ý.

" Phương Hàn."

Nghe âm thanh này, Tiểu Tiên Tử nhất thời nghiêng chặt hàm răng.

Chỗ cửa đá tối đen, mười đạo nhân ảnh chậm rãi từ bóng đêm ngoài cửa đi vào, cuối cùng mạnh mẽ đem cánh cửa đá phá hủy đi.

Một đạo nhân ảnh từ phía sau đi ra, cuối cùng tại ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, lộ ra diện mục, đúng là con trai trưởng lão Vạn Nguyên môn, Phương Hàn.

Ánh mắt đầu tiên của hắn là đảo qua phía sau cánh cửa đá , bên trong thạch thất, trong mắt Phương Hàn đã xẹt qua một tia tham lam, liếm liếm môi, liếc mắt nhìn qua hai người Nguyễn Hoàng đứng trước cửa bảo tàng, không khỏi mỉm cười nói : " Thật có lỗi đã quấy rầy hai vị."

Chậm rãi nắm chặt ngón tay, sắc mặt Nguyễn Hoàng có chút âm trầm, liếc mắt nhìn Tiểu Tiên Tử bên cạnh lòng mày đang dựng lên, quay về Phương Hàn lạnh lùng nói : " Người theo dõi chúng ta?"

" Không tính là theo dõi, mấy ngày trước ta có biết được thông tin tình báo chuyện Tiểu Tiên Tử đi tìm bảo khố trong động, nhưng vì không biết vị trí chính xác cho nên" Phương Hàn nhún vai cười nói.

" Người như thế nào lại có tin tình báo? Chuyện này ta chỉ có đề cập qua với ngoại môn Đường lãng yên, người ... người nghe từ nàng ta?" Tiểu Tiên Tử đầu tiên trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó nhanh chóng chuyển thành phần nộ.

" Ha ha, nữ nhân ngu ngốc, chỉ cần nói ngon nói ngọt một chút là có gì trong lòng đều đem ra hết." Phương Hàn mỉm cười, cũng không phủ nhận phán đoán của Tiểu Tiên Tử .

" Người là một tên hỗn đản." Mày liễu dựng đứng, Tiểu Tiên Tử mắng một câu.

" Thật có lỗi, bảo tàng trong này đối với ta cũng có chút hứng thú, bảo tàng mà đệ tử thiên tài Vạn Nguyên Môn coi trọng chắc không tầm thường. Chỉ cần có được nó là ta có thể dễ dàng chiến thắng trong Vũ nguyên đại chiến, đến lúc đó mới đủ tư cách tranh đoạt chức tông chủ. Trong mắt ta không bao giờ nghĩ cực hạn chỉ nằm trong đệ tử chân truyền ." Phương Hàn nhàn nhạt nói.

" Đem tất cả giao cho ta đi Tiểu Tiên Tử, ta vốn rất có cảm tình với người, người nên hiểu rõ, chỉ cần người đi theo ta, đến sau này ta chương quản Vạn Nguyên Môn, tuyệt đối sẽ không bạc đãi người." Giương ánh mắt đầy thâm tình nhìn Tiểu Tiên Tử, thanh âm của Phương Hàn chợt trở nên nhu hoà.

" Đi theo người? Ta hiện tại nói chuyện cùng người đã thấy ghê tởm lắm rồi, với thực lực vũ nguyên tam trọng như người đòi tham gia Vũ Nguyên đại chiến." Thanh âm đầy trào phúng của Tiểu Tiên Tử vang lên, có chút không coi hắn ra gì. Phương Hàn mua chuộc người bên cạnh để theo dõi nàng đã làm cho nàng cực kì phần nộ.

Phương Hàn cười cười, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, nhẹ giọng nói : " Không việc gì, vậy ta sẽ cưỡng ép bắt người ở bên cạnh ta." Nói xong, ánh mắt Phương Hàn di chuyển sang Nguyễn Hoàng đang đứng trầm mặc ở một bên, cười nói : " Sớm khuyên người gia nhập làm tùy tùng của ta nhưng người hết lần này đến lần khác không nghe, hiện tại cho dù người muốn gia nhập cũng đã quá muộn."

" đi theo một tiểu tử vũ nguyên tam trọng dựa vào thể phụ thân mình ,làm mất mặt mũi của ta?" Sờ sờ mũi, Nguyễn Hoàng lắc đầu châm chọc.

" Ít nhất là giết ngươi rất dễ dàng." Phương Hàn cười tươi nhưng sát ý lăm lết.

" Đem tất cả mọi thứ giao ra đây, ta sẽ cho ngươi chết được nguyên vẹn." Hai tay khoanh trước ngực, Phương Hàn âm lãnh nhìn Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng âm trầm cắn cắn môi, ánh mắt đảo qua những huy chương cấp bậc thực lực của hơn mười tên đệ tử đang đứng ở cánh cửa đá đã hoàn toàn bị phá hỏng, mười tên đệ tử này thực lực đều là bát trọng vũ nguyên cảnh, còn thực lực của Phương Hàn là tam trọng vũ nguyên cảnh.

Trong lòng thầm tính toán thực lực của đối phương một chút, Hấn trong tâm có chút nặng nề, hấn bây giờ tối đa chỉ có thể đối phó được với một gã tứ trọng vũ nguyên cảnh đỉnh phong là cực hạn ,đó là nhờ nguyên lực đặc dị của hấn.

Nhưng lúc này chỗ cửa đá là hơn mười tên đệ tử thực lực không tầm thường, với thực lực của Nguyễn Hoàng lúc này, nếu vào tình huống bị bọn họ vây công thì tám chín phần mười sẽ bị chém chết ngay tức khắc.

" Thôn phệ Lão? " Trong lòng Nguyễn Hoàng gọi Thôn phệ lão một câu, bất quá không thấy có nửa điểm đáp lại, Nguyễn Hoàng chỉ biết cười khổ lắc đầu, xem ra muốn đê Thôn phệ lão lúc này đang trọng thương giải vây giúp quả thực không có nhiều khả năng.

Tiểu Tiên Tử đưa đôi môi ghì sát vào tai hấn, nói nhỏ : "Giải khai nguyên lực cho ta" Hấn ngạc nhiên rồi gật đầu, thực lực tiểu cô nương này cao hơn hấn mấy chục lần, có thể giúp cả hai thoát khỏi cục diện bế tắc này. Khẽ vận quyết, đánh tan hai đạo phong ấn nguyên lực trong người nàng. Hấn nhú mồm, vì hấn cảm thấy phong ấn đã giải khai nhưng nàng ta dường như không còn chút thực lực nào .

Phương Hàn ôm cánh tay đứng giữa cánh cửa đá, thần tình đầy cột nhà nhìn những biến hoá liên tục trên sắc mặt Nguyễn Hoàng và Tiểu Tiên Tử, trong lòng có cảm giác như mèo vờn chuột. Hấn cười đắc ý : " trong chén thức ăn của ngươi đã bị nữ nhân Đường phượng yên lặng lẽ hạ thủ, được lực sau 3 tiếng sẽ phát huy tác dụng , đến mười tiếng sau sẽ tan, nhưng các ngươi chắc không sống nổi qua 10 tiếng đâu ."

-"Vô si, hạ lưu !!" tiếng mắng giận giữ của nàng cất lên, mặt nàng trắng bệch .

Phương Hàn cười cười, mặc kệ tiếng chửi của nàng, hấn liếc nhìn Nguyễn Hoàng đang lạnh lùng nhìn hấn, tiểu ý nói :

-" Nói thật là ngươi rất có thiên phú, nhưng bây giờ thì vẫn chưa đủ mạnh đâu. Nói thật sau này ta rất sợ ngươi trả thù, cho nên để tránh gặp phải tình huống làm cho ta khó ăn khó ngủ như vậy phát sinh, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này."

Những ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cánh tay, Phương Hàn mỉm cười nói. Hấn từ nhỏ đã được phụ thân dạy bảo, mặc kệ sau này trêu chọc đến người nào, nếu có cơ hội nhất định phải đuổi cùng giết tuyệt, tuyệt đối không thể để đối phương một chút cơ hội trả thù nào cả.

Lạnh lạnh liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Phương Hàn, Nguyễn Hoàng hít mắt lại, nhiều năm qua như vậy, hấn đã gặp nhiều tình huống khiến người khác phải kinh sợ, nhưng chưa lần nào gặp cảnh sắp bị người khác vây giết thế này.

" Ngươi nói đúng, nếu ta thoát được ra ngoài ta ngoài, ta sẽ khiến cho những người xung quanh Các ngươi gà chó không tha ."

"Tiểu tử khẩu khí thật lớn ,tuy ta không tin những lời ngươi nói, nhưng...ta sẽ không để chuyện đó xảy ra ,và ta rất bội phục ngươi, dưới tình huống này mà còn có dũng khí hướng địch ý về phía chúng ta, đồng thời càng khiến ta quyết tâm sâu sắc giết chết ngươi tại chỗ này." Phương Hàn cười nói, trong mắt cũng tràn ngập sát ý.

Nguyễn Hoàng cũng đưa mắt nhìn lại, trong đôi mắt đen đồng dạng là sát khí mãnh liệt.

Trong lòng bàn tay Hấn đột nhiên có cái gì đó động vào, một bàn tay từ phía sau lưng lặng lẽ bỏ một vật gì đó vào trong bàn tay hấn.

Đôi mắt hít lại, Hấn không chút dấu tích liền nắm tay lại, khoé mắt có chút tùy ý liếc sang Tiểu Tiên Tử bên cạnh.

" Đây là được phần ngủ lúc trước ta hạ thủ với ngươi." Tiểu Tiên Tử đôi môi đỏ mọng hơi nhúc nhích, một âm thanh rất nhỏ được truyền vào trong tai Hấn.

Gật nhẹ đầu, Hấn ánh mắt nhanh chóng đảo qua các vách tường bên trong thạch thất, nhìn ánh sáng của Nguyệt Thạch nhàn nhạt chiếu xuống thạch thất, trong lòng có chút ý nghĩ.

" Cứ theo sát ta!" Hấn sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng dặn dò một câu.

" Được." Nhu thuận gật đầu, lúc này Tiểu Tiên Tử cũng chỉ có thể đem tất cả hi vọng đặt lên người Hấn.

" Động thủ, giết tên tiểu tử kia, chú ý đừng làm bị thương Tiểu Tiên Tử ." Nhìn hai người, Phương Hàn lạnh lùng vung tay lên, nói.

" Rõ." Nghe được mệnh lệnh của hấn , hơn mười tên đệ tử phía sau nhất thời phân ra năm tên, sau đó thần sắc hung ác hướng đến hai người Nguyễn Hoàng đánh tới.

Mặc dù đã có năm tên qua đây, nhưng số còn lại vẫn canh gác nghiêm mật cửa đá, Nguyễn Hoàng có chút nhướng mày, mấy tên đệ tử này rất cẩn thận khiến hấn có chút đau đầu.

"Thình thịch."

Ánh mắt đảo qua năm tên đệ tử đang lao tới, bàn tay Nguyễn Hoàng chợt giờ lên, thôn phệ hắc ma kinh ngưng tụ mạnh mẽ, cảm tử được phản trong tay đưa lên giữa không trung, sau đó chợt nổ mạnh. Được phản bắn tung toé, nhất thời tràn ngập cả thạch thất.

"Ngưng thở, người ở cạnh cửa đứng yên không được phép di động, giữ chặt đường ra. Thiên Càn, công kích bọn chúng." Nhìn được phản tràn ngập trong thạch thất,Phương Hàn sắc mặt đại biến, vội vàng quát lên.

Mệnh lệnh nhanh chóng của Phương Hàn giúp cho những tên đệ tử đang hỗn loạn nhanh chóng bình tĩnh lại được, năm tên đệ tử bên trong liền rút vũ khí bên hông ra, trong mắt lộ hung quang, hướng về phía hai người Nguyễn Hoàng cách đó không xa mà lao tới.

Một tay kéo Tiểu Tiên Tử , thân hình Nguyễn Hoàng lập tức lùi về giữa, bàn tay lập tức cong lại, sau đó hút Nguyệt thạch đang gắn ở trên vách đá về mình, nhất thời Nguyệt thạch thoát khỏi trời buộc, bị hấn mạnh mẽ bắt ở trong tay.

Bàn tay đảo một cái, Nguyệt Thạch bị ném vào trong túi càn khôn, mất đi sự chiếu sáng của Nguyệt thạch, quang mang bên trong thạch thất nhất thời âm đạm đi rất nhiều.

Sau khi cất một khoả Nguyệt thạch đi, hấn sắc mặt ngưng trọng cấp tốc di động, Hấp chương liên tục xuất ra, liền lúc hai khoả Nguyệt thạch còn lại cũng được thu vào trong túi càn khôn.

Sau khi khoả Nguyệt thạch cuối cùng bị thu vào trong túi, bên trong thạch thất chợt trở nên tối om.

Ngay khi bóng đen phủ xuống, Nguyễn Hoàng liền kéo tay Tiểu Tiên Tử, thân hình vừa động đã hướng đến vị trí của cửa đá trong trí nhớ, mạnh mẽ lao tới.

"Không cần hoảng! Xuất ra hoả đạn ,người canh cửa cũng đứng yên, không được phép lộn xộn. người bên trong cũng chỉ được phép đi tiếp vào bên trong. Nhớ kĩ, ai dám đi đến bên cạnh cửa, bắt kẻ là ai, giết !"

Bóng tối xuất hiện bất thình lình, khiến cho sắc mặt Phương Hàn trở nên âm trầm, bất quá tâm cơ hấn cũng khá nhanh nhạy, vội vàng quát chỉ đạo.

Có người chỉ huy, những đệ tử khác của Vạn Nguyên Môn cũng từ trong bối rối bình tĩnh trở lại, một số tên có mang hoả đạn, liền vội vàng móc ra, nhưng ngay khi bọn chúng muốn giờ lên, liền có một luồng gió mạnh thổi qua trước mặt, một bàn tay ẩn chứa khí thôn phệ hung mãnh, nặng nề đánh lên ngực chúng,hắc ma khí trong chương đó nhanh chóng ăn mòn khô giáp của bọn chúng. Nhất thời có vài tên lính ứng phó không kịp, kêu một tiếng đau đớn, sau đó đồng loạt ngã lăn ra trên mặt đất.

"Hấn đến đó! Hấn đến chỗ cửa đá đó! Mau ngăn hấn lại." Một tên lính đánh thuê bị công kích, nhện đau hô lên.Nếu trong tình huống bình thường, muốn chống lại vũ nguyên bát trọng thì chỉ có con đường chết, nhưng bóng tối đã khiến hấn như cá gặp nước,vì hấn là Ma cà rồng, nhìn bóng tối không khác ban ngày là mấy.

Nghe được tiếng la lớn của thủ hạ, sắc mặt Phương Hàn chợt trầm xuống, cước bộ nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, vừa vận dùm trước bên ngoài cửa đá, đồng thời đem không gian cả cửa đá, bao phủ hoàn toàn.

"Thình thịch!"

thôn phệ hắc ám Khí kinh mạnh mẽ từ phía trước đột nhiên bắn đến chỗ năm tên đệ tử có thực lực bát tinh vũ nguyên đang đứng ở cửa đá, nếu như không phải phản ứng kịp thời thì thiếu chút nữa đã bị luồng khí kinh này thổi bay, bất quá thân hình của mấy người này cũng bị lão đạo mạnh.Xem ra công kích của hấn không tổn thương mấy người này là bao.

Trong khi mấy thân hình còn chưa được ổn định, hai đạo thân ảnh giống như cá trạch, theo khe hở giữa bọn họ mà lặng lẽ lao ra ngoài. Khi bọn chúng lấy lại tinh thần thì đã không kịp ngăn trở, lập tức hướng về Phương Hàn đang đứng ở cuối cùng hét to :."Phương Hàn đạo ca đề phòng, bọn họ đã đến chỗ đại ca rồi đó."

Nhân đông hơi co lại, hai chân Phương Hàn chậm rãi mở ra, đem thông đạo nhỏ đã bị phá hỏng chặn lại, song chương nắm chặt, nguyên khí màu đen tối bắt đầu xuất hiện, mà ở dưới sự bao phủ của nguyên khí màu đen tối đó, đôi bàn tay da thịt bình thường bắt đầu dần dần chuyển thành màu sắc giống như bầu trời ban đêm.

"Ta muốn xem một tên vũ nguyên tam trọng như ngươi, làm thế nào để trước mặt đánh lui được ta." Cười lạnh một tiếng, Phương Hàn từ trong người móc ra một khoả minh châu, hướng về phía trước, một luồng sáng mỏng manh toả ra, mặc dù như vậy nhưng cũng đủ để chiếu sáng khu vực ba thước phía trước mặt hấn, đối với cái thông đạo nhỏ hẹp này mà nói, như thế là đủ.

Viên dạ minh châu vừa mới xuất ra, liền xuất hiện hai cái bóng đang cấp tốc lao vượt qua, nhờ hào quang của dạ minh châu,Phương Hàn mơ hồ có thể nhìn thấy sát ý trên khuôn mặt của người thiếu niên.

"Cút trở về cho ta!" Nhìn Nguyễn Hoàng giống như thiêu thân quanh co lao vào lửa, Phương Hàn cười lạnh một tiếng, nắm tay như được làm bằng quỹ tay,ẩn hiện quang mang đen tối, mang theo một cỗ khí kinh hung hãn, mạnh mẽ hướng đến phía Nguyễn Hoàng mà đập xuống.

"Huyền giai sơ cấp vũ kỹ : "Quý trào phá vạn thạch!"

Đâm đầu vào khí kinh, khuôn mặt của hắn chạm vào cảm thấy có chút đau, ngược mắt lên nhìn kĩ có thể nhìn thấy đôi mắt đầy dữ tợn ,hung ác ,thị huyết của Phương Hàn

" Mẹ nó!"

Trong lòng thầm mắng một tiếng, hắn hít sâu một hơi, hai tay đưa về sau lưng ngưng tụ chưởng ấn, hét lên một tiếng,"Tu La huyết chưởng !!!" đây là võ kỹ huyền giai cao cấp của Ma Thần lão nhân để lại Ma Thần nhất biến , Ma thần nhất biến giống như bộ công pháp bách khoa của Ma Tộc vậy.

Chưởng ấn tụ tay hắn, tốc độ của Nguyễn Hoàng cơ hồ trong chớp mắt tăng vọt, nguyên khí biến dị trong cơ thể lưu động rất nhanh không chút trì hoãn, mà lỗ đen vũ trụ xuất hiện trong chưởng ấn,điên cuồng hấp thu nguyên khí,mà lúc này lại càng như thủy triều ào ạt, điên cuồng chảy trong kinh mạch của Nguyễn Hoàng.

Sau khi trải qua áp lực đó, Nguyễn Hoàng rút cuộc lần đầu tiên bộc phát, tay nắm chặt lại, những gân xanh trên thân thể không ngừng nổi lên, lực lượng khiến kẻ khác phải hoảng sợ đang cấp tốc được ngưng tụ.

Cảm nhận được nguyên khí trong cơ thể đang mạnh mẽ lưu động, trên khuôn mặt thanh tú của thiếu niên hiện lên vẻ chiến ý điên cuồng. Ánh mắt có chút âm lãnh liếc nhìn Phương Hàn đã gần trong gang tấc, nguyên khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển theo đầu kỹ phương pháp một cách điên cuồng mạnh mẽ.

" Tu la huyết chưởng!"

Một tiếng quát chột vang lên trong đầu, cơ hồ khiến cho ống tay áo của Hắn giữa chừng cứng đờ lại, vốn dĩ là vải vóc mềm mại, giờ phút này cứng rắn có thể so với sắt thép.

Bên trong cổ tay áo có ẩn chứa hắc khí mạnh mẽ, nắm tay của hắn đột nhiên co rút lại, sau đó trong nháy mắt mạnh mẽ bắn ra.

" Bạch !"

Hai nắm tay bên trong son động nhỏ hẹp mạnh mẽ va chạm vào nhau, thanh âm sấm rền vang vọng mãi bên trong son động không dừng.

Nhìn thấy Nguyễn Hoàng cùng với mình cứng đối cứng, sắc mặt Phương Hàn hơi biến đổi, hắn không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt thời gian mà thực lực của người này nhảy lên cả mấy cấp.

" Ta ra lệnh : ngăn chặn hắn, nhanh giết hắn! Không tiếc đại giới !" Một tiếng gào thét âm lãnh theo yết hầu của Phương Hàn thoát ra ngoài. Thực lực lúc này của Phương Hàn biểu hiện ra ngoài đã khiến cho vị đại ca thực lực mạnh mẽ, tâm cơ thâm hậu này có chút kinh hãi, còn nhỏ tuổi như vậy mà có thể cùng với mình là một tam nguyên Vũ nguyên cảnh có sức chiến đấu ngang với Tứ nguyên vũ nguyên cảnh chống đỡ, nếu một hay năm sau thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Chỉ cần tưởng tượng đến sự trả thù kinh thiên động địa ngày sau này, sát ý trong lòng Phương Hàn mạnh mẽ tuôn ra.

Nghe được tiếng quát của Phương Hàn , khoé miệng của hắn hiện lên một nét trào phúng lạnh lạnh, môi khẽ nhúc nhích : " huyết ấn !!Bạo!"

" Thành thịnh!"

Một âm thanh trầm muộn nữa đột nhiên vang lên, bất quá tiếng vang có vẻ buồn thảm này lại từ thân thể của Phương Hàn phát ra.

" Phốc xích."

Đột nhiên huyết kinh bên trong cơ thể nổ mạnh, khiến cho sắc mặt của Phương Hàn trong nháy mắt trắng bệch, thân thể lay động mạnh một trận, rút cuộc một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra.

" Đi !" Đánh bại Phương Hàn , Hắn cố kiềm nén sự mong muốn tức thời là được giết Phương Hàn , quyết định thật nhanh, một tay giữ chặt lấy Tiểu Tiên Từ ở phía sau, sau đó không quay đầu lại, hướng thẳng ra phía ngoài son động nhanh chóng lao ra.

Mà ngay khi hắn bắt đầu vọt đi, hơn mười tên đệ tử cũng đồng thời từ trong thạch thất lao ra, nhìn Phương Hàn sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, tất cả đều không khỏi hoảng sợ, thực lực của đại ca ít nhất cũng ngang với tứ nguyên Vũ Nguyên cảnh, vậy mà lại bị tên tiểu tử tam nguyên vũ nguyên cảnh kia đánh bại sao? Sự thật tàn khốc này trước mắt mọi người, khiến cho mọi người trong chốc lát đờ người ra.

" Ngu ngốc, đừng thất thần ở đó làm gì? Mau đuổi theo, nhất định phải giết tên tiểu tử đó, ra ngoài phát tín hiệu để những người mai phục bên trên chặn giết hắn, giết sạch." Nhìn mấy kẻ đang đứng ngơ ngẩn, Phương Hàn phun ra một ngụm máu tươi, tức giận quát lên.

" Rõ !" Tiếng hô của Phương Hàn khiến cho mấy tên lính này nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng lên tiếng, sau đó thân hình xẹt qua, điên cuồng hướng về phía hai người Nguyễn Hoàng mà lao tới.

Thân thể động đậy một cách gian nan, Phương Hàn nghiêng người tựa trên tường đá, mệt nhọc thở ra một hơi, trong mắt hiện lên một tia dữ tợn, đập vỡ bề mặt tường đá, diêm nhiên nói : " Tiểu tạp chủng, đừng để ta bắt được ngươi, bằng không nhất định sẽ bắt ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong."

Nguyễn Hoàng sắc mặt không chút thay đổi, một tay kéo Tiểu Tiên Tử điên cuồng hướng ra ngoài động, đưa tay áo lên lau máu trong miệng, những giọt máu đỏ tươi. Từ khi học xong huyết kinh bộc phát của Tu la huyết chương, đây là lần đầu tiên Phương Hàn dùng để đối địch, hiệu quả đạt được ngoài cả mong đợi, nhưng đối chương với Phương Hàn cũng đã khiến cho hắn bị thương khá nặng.

"Với tâm cơ của Phương Hàn, phía trên vách núi chắc chắn sẽ là đệ tử của Vạn Nguyên tông chờ sẵn." Dồn dập thờ phỉ phò, Tiểu Tiên Tử lên tiếng nhắc nhở.

"Chỉ còn cách bò lên vách núi, chúng ta mới có thể lần vào trong rừng rậm đào thoát. Bằng không chỉ có một con đường chết." Nguyễn Hoàng trầm giọng nói.

"Sau khi đi ra ngoài, không cần phải đi tới, nếu như đề bọn chúng chặt đứt dây thừng, chúng ta chắc chắn phải tan xác dưới núi."

"Không đi tới, chẳng lẽ ngươi muốn nhảy xuống vực? Hay là chờ bọn chúng đến vây giết chúng ta?" Cuộc bộ vẫn không ngừng, hần nhủ này nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tuyệt Địa Trùng Sinh!!tiểu Tiên Tử Động Xuân Tâm !!

"HaHaHa, các ngươi không cần đi đâu hết, ngoan ngoãn chịu trời đi" Một đám đệ tử Vạn Nguyên Tông mai phục phía bên kia bỗng nhiên xuất hiện xuất hiện, vây kín lối ra đằng trước. Đẳng sau thì bọn Phương Hàn đang chạy đến, Nguyễn Hoàng cau mày, lặng im nắm tay Tiểu Tiên Tử đứng sát mình, ánh mắt cảnh giác nhìn bọn đệ tử xung quanh. Tiếng chân người hi hục chạy tới, đằng xa, bọn Phương Hàn đã chạy tới kịp. Hắn đắc ý cười, thờ hồng học, nói:

"Ông trời không cho các ngươi con đường sống rồi, thật là trời giúp Phương Hàn ta mà !!"

chắp hai tay trên ngực, ánh mắt Phương Hàn tàn nhẫn nhìn như kiểu "mèo vờn chuột".

Hít sâu một hơi, Nguyễn Hoàng mặt kệ những ánh mắt như lang sói nhìn chăm chăm vào người, đưa ánh mắt nhìn Tiểu Tiên Tử, ôn nhu hỏi:

"Nàng có muốn theo ta không?" Do dự một lát, nhìn các đệ tử xung quanh nhìn nàng như con mèo, nàng cắn răng, nói: "Tốt, bôn cô nương liều mạng theo ngươi."

Ngay khi bọn Phương Hàn chuẩn bị động thủ bắt giữ Nguyễn Hoàng.

Hắn đột nhiên xoay người, một lần nữa thuận lợi ôm Tiểu Tiên Tử vào lòng, đồng thời thấp giọng nói:

- Nắm chặt ta!

Nàng tuyệt không biết Nguyễn Hoàng muốn làm gì, nhưng đối với hắn nàng không thể hoài nghi, vì bây giờ, mạng nàng đều thuộc hắn. Vì vậy không chút do dự nắm chặt lấy Nguyễn Hoàng.

Tiếp theo, trong ánh mắt khiếp sợ của ba người, thân hình Nguyễn Hoàng, nhảy mạnh, ôm theo cả người Tiểu Tiên Tử nhảy xuống vực sâu không thấy đáy.

Tên Phương Hàn vừa thấy thế, sắc mặt nhất thời biến đổi, vội vàng lắc mình vọt tới chỗ Nguyễn Hoàng.

Chẳng qua hắn cũng không nghĩ tới Nguyễn Hoàng lại điên cuồng như vậy, cuối cùng vẫn chậm một bước, còn chưa kịp bắt được Nguyễn Hoàng, thì Nguyễn Hoàng đã biến mất trong tầm mắt của ba người.

Âm trầm nhìn Nguyễn Hoàng nhảy xuống vực sâu, Thiên Càn phía sau liền lập tức hỏi:

- Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

Phương Hàn vẫn âm trầm nhìn xuống một mảnh trắng xóa dưới vực sâu, vẻ mặt hơi chút lo lắng nói:

- ta tính bắt hắn rồi la, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này dĩ nhiên chọn cách tự sát, như vậy không thể trách được chúng ta, chỉ tiếc là không lấy được bảo tàng trong động thiên đấy.

Thiên Càn và Thiên Di nghe vậy cũng lần lượt gạt đầu, tiếp theo ba người chờ đợi thêm chốc lát, xác nhận khí tức Nguyễn Hoàng đã biến mất, lúc này mới rời đi.

Trong suy nghĩ của bọn hắn, mặc dù cường giả tạo hoá kỳ ở thời kỳ toàn thịnh rơi xuống trong miệng vực sâu vạn trượng này cũng không có một phần vạn cơ hội sống sót.

Chớ nói chi Nguyễn Hoàng đã như nổ mìn hết đà, lại còn vướng thêm Tiểu Tiên Tử chỉ có Vũ nguyên cảnh cửu nguyên bị phong bế nguyên lực .

Mà lúc này, Nguyễn Hoàng ôm Tiểu Tiên Tử, thân thể hai người rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Kinh phong lạnh thấu xương thổi qua hai bên, hai tay Tiểu Tiên Tử lúc này ôm chặt lấy Nguyễn Hoàng, sắc mặt có chút trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Mặc dù tính tình nàng nhí nhảnh, yêu đời nhưng sâu bên trong là lãnh đạm, hơn nữa lúc trước cũng cho rằng lần này phải chết không thể nghi ngờ, thế nên nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Nhưng nàng tuyệt không nghĩ tới, tại thời khắc tối hậu Nguyễn Hoàng dĩ nhiên lại chọn nhảy xuống vực sâu không thấy đáy này.

Thoáng cúi đầu xuống nhìn, phía dưới hoàn toàn bao phủ bởi sương trắng, căn bản không nhìn thấy rõ tình hình ra sao.

Bên tai không ngừng truyền tới tiếng kinh phong gào thét khiến nàng không khỏi khó chịu, mái tóc đen bị gió thổi tán loạn, trong đó có một phần đánh vào trên mặt Nguyễn Hoàng.

Nhưng Nguyễn Hoàng lại không chút lưu ý những thứ này. Bây giờ hai mắt hắn không ngừng quan sát xung quanh, nhưng vì đang rơi xuống quá nhanh nên cả hai mắt đã đỏ lên.

Nguyễn Hoàng không phải loại người ngồi chờ chết, trong nháy mắt trước khi hắn nhảy xuống vực sâu, hắn đã có chủ ý.

Bằng không, cho dù Nguyễn Hoàng biết rõ không địch lại đám đệ tử Vạn Nguyên Tông nhưng hắn cũng sẽ không lựa chọn phương pháp tự sát ngu ngốc như vậy, cho dù chết cũng phải ôm vài thi thể theo chứ ?!

Lại thêm một lát, Nguyễn Hoàng cảm giác thân thể rơi xuống đã tới cực hạn trong tính toán, vì vậy dưới thân tình không hiểu của Tiểu Tiên Tử, Nguyễn Hoàng chợt hướng về một bên vách đá trụ lùi đánh ra một quyền.

Quyền đầu như trong tưởng tượng, nháy mắt liền cắm sâu trong vách đá.

Thế nhưng tốc độ Nguyễn Hoàng rơi xuống quá nhanh, vách đá không thể chịu được trọng lượng hai người kéo xuống, rất nhanh liền vỡ nát.

Bất quá, cũng chính vì vậy, thân hình hai người Nguyễn Hoàng gặp được trở lực, tốc độ rơi xuống rõ ràng chậm hơn một chút.

Chẳng qua, kêu lên một tiếng đau đớn, Nguyễn Hoàng cảm giác trên cánh tay mình truyền tới cảm giác đau rất. Hiện tại, thân thể hắn đã đạt âm thi nhị trọng, dưới tình huống bình thường rất khó có thể làm hắn bị thương ngoài da. Trừ phi dùng tới Vũ binh hoặc cường giả có thực lực vượt xa trình độ của hắn mới có thể tạo thành thương tổn dạng này.

Chẳng qua, tuy rằng thân thể Ma cà rồng cường đại mười phần cường đại nhưng vẫn không phải vạn năng.

Hắn lúc trước đã sử dụng Tu la huyết chương, đem huyết của mình tế ra, sức mạnh tăng cường, thế nên mới đánh bại Phương Hàn, dưới tình huống bình thường, Phương Hàn mạnh hơn vũ nguyên cảnh tứ nguyên nhiều lần, vì vậy, muốn thắng hắn, Nguyễn Hoàng phải dùng gần hết tinh huyết của mình.

Có thể nói hiện tại thân thể hắn đang trong trạng thái vô cùng yếu đuối.

Mà một quyền này của Nguyễn Hoàng mặc dù chút thương tổn ngoài da, thế nhưng khi đánh vào vách đá, sinh ra trở lực cực lớn lại khiến cỗ tinh huyết yếu đuối khí tức vốn đang xao động trong cơ thể hắn lại nặng thêm một phần.

Bất quá, Nguyễn Hoàng cũng không để ý nhiều, dù sao điểm ấy thương tổn so sánh với tính mạng hai người mà nói quả thực nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Vì vậy, cách mỗi đoạn thời gian ngắn, Nguyễn Hoàng liền đánh ra một quyền vào vách đá. Mỗi một quyền đều giúp tốc độ rơi xuống của hai người giảm đi một chút.

Qua không lâu, Nguyễn Hoàng cũng không nhớ được mình đánh ra bao nhiêu quyền, lúc này nắm đấm của hắn đã mất đi tri giác, hơn nữa một lần như vậy cánh tay của hắn lại phải chịu lực phản chấn rất lớn, thương thế trong cơ thể lại nặng thêm một phần.

Thậm chí, tới về sau Nguyễn Hoàng đã cảm nhận thấy một phần nhỏ kinh mạch trong cơ thể bị đoạn gãy, những cơn đau truyền ra từ trong cơ thể khiến Nguyễn Hoàng phải cắn môi chịu đựng. Vài giọt máu tươi cũng từ đó văng ra, trùng hợp vương lại trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Tiên Tử.

Tiểu Tiên Tử cũng không ngốc, rất nhanh liền hiểu được hành động của Nguyễn Hoàng, lúc này là lúc đặt cược tính mệnh cả hai người nên nàng cũng không quá rầy hắn.

Bất quá chứng kiến Nguyễn Hoàng liều mạng kìm hãm tốc độ rơi xuống mà bất chấp đau đớn, Tiểu Tiên Tử cảm giác yêu thương vô cùng.

- "Ném ta ra đi! Như vậy ngươi sẽ dễ dàng hơn một chút, nói không chừng vẫn còn cơ hội sống sót."

Trong lòng Tiểu Tiên Tử một lần nữa khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Đừng nói ngu ngốc nữa, mặc dù Nguyên khí của ta đã cạn nhưng tình huống cơ thể ta rất đặc thù, vẫn có thể kiên trì tới cùng. (Hắn không thể nói hắn có thân thể Âm thi nói với nàng chứ ?! :D)

Thanh âm Nguyễn Hoàng có chút khan khan nhưng tay trái của hắn vẫn ôm chặt lấy Tiểu Tiên Tử, không hề có chút ý định buông ra.

Tiểu Tiên Tử thấy Nguyễn Hoàng nói vậy liền cắn chặt môi, không nói thêm một lời nào nữa, chẳng qua ánh mắt vẫn chăm chú nhìn lên khuôn mặt Nguyễn Hoàng.

Lúc này, so với trước đó tốc độ rơi xuống của hai người đã chậm hơn rất nhiều, bất quá tay phải Nguyễn Hoàng đã dần như tê cứng. Không biết qua bao lâu, hai người nhảy xuống vực sâu cũng được một đoạn thời gian nhưng vẫn chưa thấy chút dấu hiệu nào tới đáy.

Trong lòng Nguyễn Hoàng ngược lại có chút lo lắng, rất sợ vực sâu này không có tận cùng, bằng không với hiện trạng thân thể hắn cũng ăn không tiêu.

May là trời không phụ kẻ có lòng, dường như cuối cùng lão Thiên cũng nghe được tiếng lòng của Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng đánh tiếp ra vài quyền, tốc độ tiếp tục giảm xuống, Tiểu Tiên Tử một mực quan sát phía dưới đột nhiên kinh hi hô lên:

-Nguyễn Hoàng, mau nhìn, sắp đến mặt đất rồi.

Nghe vậy, Nguyễn Hoàng cũng bớt chút thời gian liếc nhìn xuống phía dưới. Quả nhiên khi hai người rơi xuyên qua màn sương trắng, một mảnh rừng rậm khô vàng lập tức xuất hiện trước mắt hai người.

Nhìn tới đây, tinh thần Hắn cũng phấn chấn hẳn lên. Động tác trên tay vẫn không dừng, trái lại càng liên tiếp vung quyền, làm giảm tốc độ hai người rơi xuống. Chỉ trong chốc lát, phiến rừng rậm khô vàng ngày càng mở rộng trước mắt hai người.

Thấy vậy, Nguyễn Hoàng cũng lập tức lên tiếng nói:

- Lực lượng của ta sắp cạn rồi, kế tiếp trông cậy ở nàng thôi.

Nghe vậy, Tiểu Tiên Tử cũng gật đầu, từ lúc gặp phải mấy người Phương Hân tới giờ, vẫn luôn là Nguyễn Hoàng đưa nàng chạy trốn, bởi vậy Tiểu Tiên Tử thực tế vẫn chưa tổn hao chút khí lực nào.

Nhiều lắm cũng chỉ bị phản độc của Phương Hân giam cầm một chút Nguyên khí của nàng mà thôi.

Bất quá nhiều đó vẫn không thể gây trở ngại tới nàng được.

Chỉ cần chờ hai người sắp tiếp cận mặt đất, nàng hoàn toàn có năng lực che chở cho Nguyễn Hoàng.

Rốt cục, khi hai người còn cách mặt đất chừng một trượng, Nguyễn Hoàng hít sâu một hơi, dùng hết toàn lực, vung ra một quyền.

Toàn bộ cánh tay Nguyễn Hoàng cũng đâm ngập vào vách đá.

Tiếp đó Nguyễn Hoàng cũng không rút cánh tay ra mà vẫn tiếp tục lợi dụng nó làm giảm thiểu đi không ít tốc độ rơi của hai người.

Nhưng vẫn như trước, vách đá không thể chịu được sức nặng của hai người, bởi vậy theo quá trình rơi xuống cánh tay của hắn cũng cạy lên vách đá một vết thật dài.

"Hừ!"

Kêu lên một tiếng đau đớn, lực phản chấn cực mạnh khiến cơ thể Nguyễn Hoàng có chút ăn không tiêu, kinh mạch trong người lại một lần nữa bị tổn hại.

Giờ khắc này, Nguyễn Hoàng cũng không còn khống chế được thương thế trong người, phun mạnh ra một ngụm máu rồi cả người mất đi tri giác, rơi vào hôn mê.

Tiểu Tiên Tử ở trong lòng hắn thấy vậy, nội tâm cũng là một mảnh đại loạn.

Cũng may nàng còn nhớ rõ tình hình hiện tại, vội thoát khỏi ngực Nguyễn Hoàng, nhanh chóng vận chuyển Nguyên lực, đồng thời hai tay ôm chặt lấy Nguyễn Hoàng.

Giữa không trung, thân ảnh ưu nhĩ liên tục lộn vài vòng, cuối cùng vững vàng hạ xuống mặt đất.

Hai người vừa rơi xuống, Nguyễn Hoàng liền cảm thấy tình huống nơi này có chút quái dị.

Nhưng hiện tại nàng không rảnh quan tâm những thứ này mà vội vàng ôm thân thể Nguyễn Hoàng tới dưới một tàng cây, cho hắn dựa vào lòng mình rồi

cẩn thận quan sát thương thế.

Chẳng qua, sau một hồi kiểm tra, đôi mi thanh tú của Tiểu Tiên Tử càng thêm nhú chặt, hai mắt mười phần lo lắng nhìn xuống Nguyễn Hoàng. Nghĩ không ra, tình huống thương thế của Nguyễn Hoàng so với tưởng tượng của nàng còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Lúc này, Tiểu Tiên Tử căn bản không thể cảm ứng được một chút nguyên khí nào trong người Nguyễn Hoàng, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể hắn đã có tới chín phần bị đứt gãy.

Đối với một vũ giả mà nói, kinh mạch trong cơ thể bị đứt đoạn đồng nghĩa với việc hắn không cách nào có thể tích trữ nguyên khí tạo thành nguyên lực.

Mà cứ như vậy, đồng nghĩa với việc Nguyễn Hoàng dần mất đi nguyên lực, dẫn tới mất hết toàn bộ lực lượng. Trong lòng Tiểu Tiên Tử rất rõ, nếu như Nguyễn Hoàng biết được tình huống, chỉ sợ hắn không thể chịu đựng được đả kích này. Thậm chí so với giết chết hắn, vẫn còn bớt thống khổ hơn.

Nghĩ vậy, Tiểu Tiên Tử không khỏi thờ dài.

Nhìn Nguyễn Hoàng đã rơi vào hôn mê nhưng vẫn cau mày lo lắng cho an nguy của hai người, Tiểu Tiên Tử không khỏi vờn ngọc thủ, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, hai mắt nhìn có chút si mê.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một trận cuồng phong thổi đến, khiến Tiểu Tiên Tử giật mình kinh tỉnh.

Tâm tư mẩn cảm của nàng lập tức phát hiện tình huống không đúng, nơi này tính ra là đáy vực, theo lý không thể có gió thổi qua, đã vậy trận cuồng phong này từ đâu thổi tới? Trong lòng nàng ngạc nhiên suy nghĩ.

Đột nhiên, một thanh âm trầm khàn truyền vào trong tai nàng, nhất thời khiến nàng giật mình kinh hãi.

... !!!

- "Đã lâu rồi không còn gặp được khí tức con người..."

Đột nhiên nghe được thanh âm không rõ phát ra từ đâu, Nàng không khỏi kinh hãi, thân thể vô thức che lại trước người Nguyễn Hoàng, đồng thời quan sát xung quanh nhưng vẫn không có bất luận phát hiện nào.

Lúc này, trận cuồng phong kia một lần nữa lại kéo tới.

Lập tức, thanh âm khàn đục kia cũng vang lên:

- "Tiểu oa, ngươi là ai... Vì sao lại xuất hiện tại nơi này?"

- "Ngươi là ai?"

Tiểu Tiên Tử mặc dù kinh hãi nhưng mặt ngoài vẫn tỏ vẻ bình tĩnh hỏi lại.

Thanh âm kia đột nhiên trầm mặc xuống, cuồng phong xung quanh cũng lập tức tan hết.

Bốn phía nhất thời cũng rơi vào trong an tĩnh quỷ dị.

Nàng không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ có thể vận chuyển nguyên lực âm thầm cảnh giới bốn phía, phòng ngừa bất luận nguy hiểm nào phát sinh.

Hiện tại Nguyễn Hoàng đang trong hôn mê, còn lại chỉ dựa hết vào nàng, trừ phi nàng chết !! Bằng không cũng không cho bất luận kẻ nào động tới Nguyễn Hoàng.

Cứ yên lặng như vậy một lát.

Thanh âm kia một lần nữa vang lên:

- "Ta là người như thế nào... Ta rốt cuộc là ai... Vì sao ta nghĩ không ra..."

Theo tiếng thanh âm truyền đến, cuồng phong một lần nữa thổi qua, hơn nữa so với lúc trước càng thêm cuồng bạo, bất ổn. Bị cuồng phong không ngừng tập kích, nàng cũng phải đưa tay lên che trước hai mắt.

Bên tai lại văng vẳng nghe tiếng thanh âm kia truyền tới:

- "Ta rốt cuộc là ai... Đến tận cùng ta là ai... Vì sao ta nghĩ không ra... Vì sao?"

Không bao lâu sau, cả không gian đầy rẫy những thanh âm này.

Nàng chưa từng gặp qua tình cảnh quỷ dị như vậy, trong thoáng chốc cũng đoán không biết làm sao cho phải, vì vậy chẳng khác hơn là cẩn thận dựa Nguyễn Hoàng vào sát người mình.

Lúc này, không biết do đâu mà cuồng phong khắp nơi lại tụ tập lại không xa ngay trước người nàng.

Theo cuồng phong ngày càng dày đặc, Nàng lập tức phát hiện, chính giữa trung tâm cuồng phong tựa hồ xuất hiện một thân ảnh không rõ.

Phát hiện này càng khiến nàng cảnh giác hơn bao giờ hết.

Sau một lát, ảnh tử bên trong cuồng phong dần trở nên rõ ràng, khi nàng thấy rõ được đạo ảnh tử này cuối cùng cũng phân biệt được đây là bóng dáng của một con người.

Ngay khi nàng còn giật mình, cuồng phong tại xung quanh lại một lần nữa tiêu tán.

Mà dáng dấp bóng người kia cũng xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Người đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng này là một vị lão giả mặc trường bào màu đen.

Chẳng qua có chút quỷ dị chính là, trên mặt người này dường như không chút huyết sắc của người bình thường mà lại tràn ngập vô tận tử khí.

Lão giả cất giọng lạnh lùng như địa ngục, chậm rãi nói:

- Nói cho ta biết, ngươi có phải hay không là người của Thiên Ma dị tộc, ta muốn giết ngươi!

Nghe được lão giả nói như vậy, nàng hơi chút sững sốt, trong lòng thầm tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lão Giả Thần Bí .!!

Từ trong lời lão giả vừa nói, nàng có thể thấy được, vị lão giả không rõ lai lịch trước mắt này chỉ sợ có mối thâm cừu đại hận nào đó với Thiên ma dị tộc. Mà nàng đối với thiên ma dị tộc hoàn toàn không hiểu biết.

Bất quá, không đợi cho nàng kịp thanh minh vấn đề, lão giả kia đột nhiên tựa như phát cuồng quát tới Tiểu Tiên Tử:

- "Ta muốn giết ngươi, giết sạch các ngươi!"

Nói xong, thân ảnh lão giả chợt động, không chút dấu hiệu liền ra tay với nàng.

Cũng may nàng đối với lão giả không rõ lai lịch này vẫn luôn đề cao cảnh giới.

Tuy rằng cử động của lão giả có chút đột ngột nhưng nàng vẫn kịp phản ứng, vội ôm lấy Nguyễn Hoàng tránh khỏi công kích vô cớ của lão giả.

- "hà ?!"

Nhìn thấy nàng tránh thoát khỏi công kích của mình, lão giả cũng thấy sững sốt, miệng thì thảo : " Không ngờ ta lại trọng thương tới vậy, một nữ tử Vũ nguyên cửu trọng còn không bắt được !!"

Lắc đầu, lão giả lập tức vất một tia cảm thán ra khỏi đầu, thân ảnh lại phiên lên, một lần nữa tới trước mặt nàng, lạnh giọng nói:

- " Dĩ nhiên là có bản lĩnh, nhưng thực lực của ngươi với ta mà nói căn bản không có bất luận chút vấn đề nào."

Nghe vậy, nàng im lặng, lão giả này mạnh hơn nàng nghĩ, công kích lúc nãy của lão là tùy ý phát ra. Lần này lão giả trước mắt này chắc chắn không nương tay. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng càng thêm hiếu kỳ, vị lão giả không rõ lai lịch này không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào. Nhưng lúc này, lão giả kia căn bản không dự định cho nàng cơ hội mở miệng. Lão vẫn chưa có ý định buông tha cho Tiểu Tiên Tử, khi vừa dứt lời, tay phải đã lập tức đánh ra.

So với lúc trước, lực lượng một chương này tựa hồ cũng mạnh hơn nhiều.

May là nàng đã có thực lực vũ nguyên cửu cảnh cửu thiên, tuy vậy vẫn bị khí tức phát ra từ cổ lực lượng này dọa cho kinh hãi.

Cố gắng tránh né, nhưng tốc độ và lực lượng một chương này đều đã vượt xa giai đoạn thực lực hiện tại của nàng.

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể một bên cắn răng đỡ chương này, bên còn lại đánh ra một chương nghênh đón về phía lão giả.

Chẳng qua, kết quả rất rõ ràng, nàng căn bản không phải đối thủ của lão, một chưởng kia của lão nhìn như mười phần dễ dàng nhưng vẫn trực tiếp đánh bay nàng.

Một đạo lực lượng tàn phá dừng mãnh tiến vào trong cơ thể của nàng, cần quét nội tạng xung quanh, máu tươi càng không ngừng tràn ra từ khoe miệng nàng.

Bất quá, mặc dù thụ thương rất nặng nhưng nàng vẫn không buông Nguyễn Hoàng, ngay giữa không trung vận nguyên lực, thân hình nàng ngất một cái, lập tức rơi xuống một bên, đồng thời đặt Nguyễn Hoàng lại.

Không nghĩ tới cả hai người vừa mới thoát khỏi truy sát của Phương Hàn và đồng bọn, trải qua một phen thiên tân vạn khổ mới tìm được đường sống trong chỗ chết. Chẳng qua, còn chưa chờ hai người được nghỉ ngơi chốc lát, trong sơn cốc dưới vực sâu này dĩ nhiên lão xuất hiện một lão giả không rõ lai lịch tới xuất thủ với nàng.

Theo lời nói lúc trước của lão giả có thể thấy, lão đã bị điên, theo kiểu vừa gặp người liền muốn công kích. Cho đến tận lúc này, nàng cũng nhận không được nhủi mày, hiện tại Nguyễn Hoàng đang hôn mê, nàng cũng chỉ có thể dựa vào chính mình để nghĩ đối sách.

Chẳng qua, dưới lực lượng cường đại tuyệt đối, bất luận đối sách mưu kế nào cũng chỉ là trò chơi trẻ con.

Lão giả kia sau khi đắc thủ một chưởng cũng không có lập tức tiến công, cười đắc ý vô cùng, nói:

- Tiểu oa, ngươi vẫn còn quá non, nếu như ngươi có thực lực tạo hoá kỳ thì với tình trạng của ta thì ngươi có thể chống đỡ. chứ giờ thực lực cứu nguyên Vũ Nguyên cảnh ngươi thì còn kém tạo hoá cảnh rất xa, chịu chết đi! Ha ha!

Nói xong, thân ảnh lão giả một lần nữa phiêu động quỷ dị, lập tức đi tới trước người nàng.

Khí tức cường đại từ bốn phía xung quanh tụ tập lại áp lên người nàng, uy áp không thể địch nổi khiến nàng cảm giác hít thở không thông.

nàng thấy thực lực của mình căn bản không thể tạo thành bất luận chút tổn thương nào tới lão giả, tâm trạng đã thành tuyệt vọng.

Trong lòng biết lúc này chỉ sợ khó thoát được cái chết, nàng đưa mắt lưu luyến nhìn về phía Nguyễn Hoàng đang hôn mê nằm tại một bên, đưa tay làm ra động tác chống cự cuối cùng, kỳ thực nội tâm nàng đang chờ lão giả kia xuất thủ lấy đi tính mạng mình.

- "Hắc hắc! Giết!"

Lão giả phát ra tiếng cười cổ quái, một lần nữa xuất thủ, đánh ra một chưởng về phía nàng.

Chẳng qua, không chờ bàn tay lão đánh trúng nàng, thân ảnh lão đột nhiên trở nên vụn vụn.

Tiểu Tiên Tử đang ôm tâm tình phải chết, thấy vậy trong mắt cũng hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên không rõ trước mắt có chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này, chỉ nghe lão giả kia đột nhiên gầm lên tức giận, mắng:

- Hồn đản! Lại là thứ đáng chết này.

Lập tức, lão giả ngừng đầu nhìn chằm chằm nàng, cuồng tiếu nói:

- "Tiểu oa, ngươi không chạy thoát được đâu, chờ khi ta xuất hiện lần nữa, ta nhất định sẽ xuất thủ lấy mạng ngươi, ta đã lâu không có ném thử tư vị máu tươi thế nào rồi, ha ha!"

Tiếng nói vừa dứt, trên người lão giả vụn vụn càng mạnh, cuối cùng thân hình lão cư nhiên vụn vụn hết cỡ rồi biến mất khỏi không trung. Khi xung quanh một lần nữa khôi phục yên tĩnh, nàng mới hồi phục lại được tinh thần. Tuy rằng không rõ lão giả kia xảy ra chuyện gì mới biến mất, nhưng nàng cũng rõ ràng, tạm thời xem như an toàn rồi.

nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi về phía Nguyễn Hoàng.

Nhưng đúng lúc này, cổ cảm giác phình trướng cường liệt xuất hiện khi ba gã hắc bào truy sát một lần nữa xuất hiện, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể có một đạo khí tức hung hãn không ngừng loạn chuyển.

Ngay sau đó, nàng liền cảm giác đầu hoa mắt choáng, tứ chi rã rời vô lực.

Biến hóa này khiến sắc mặt nàng đại biến, không kịp suy nghĩ nhiều, nàng có nén nổi kinh hãi trong nội tâm, cật lực đi tới bên người hắn, còn chưa kịp làm gì đã ngã ngồi xuống.

Cảm giác mê muội dần dần lấn áp đại não, tới cuối cùng nàng cũng mất đi toàn bộ tri giác.

Thân thể mềm mại ngã xuống, vừa vụn đổ lên trên người Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng trong cơn mê man bị nàng đè lên, dường như xúc động tới thương thế bên trong cơ thể, khoe miệng vang lên một tiếng kêu rên rất nhỏ.

Chợt, xung quanh lại khôi phục yên tĩnh.

Tất cả chỉ còn lại tiếng thở đều đều của hai người Nguyễn Hoàng và Tiểu Tiên Tử.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tỉnh Lại !!

"A..A.....AH.AH."

Trong sơn cốc tĩnh lặng, chất đầy không biết bao nhiêu lá khô vàng, xung quanh ngay cả một tiếng gió thổi cũng không thấy đâu. Mà một tiếng gọi bắt chợt vang lên cũng đủ vang dội khắp sơn cốc này.

Nguyễn Hoàng mới vừa tỉnh dậy liền cảm thấy toàn thân đau đớn rã rời. Care thận hồi tưởng lại tình cảnh trước khi rơi vào hôn mê, hắn mới biết được thân mình đang ở nơi nào. Lập tức, Nguyễn Hoàng vừa định ngồi dậy, nhưng lại phát hiện tứ chi như mất đi tri giác, một điểm khí lực cũng không còn.

Mà trên người hắn như có thứ gì đè nặng, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, Nguyễn Hoàng liền thấy một bóng hình xinh đẹp đang ngã nằm trên người mình. Một mái tóc đen dài mượt che mắt hơn phân nửa khuôn mặt của nàng, nhưng Nguyễn Hoàng chỉ liếc mắt đã nhận ra chủ nhân của thân hình xinh đẹp này là ai.

Mấp máy miệng, hăngthật vát và lẩm mồm khàn khàn lên tiếng, nhẹ giọng kêu:

- Tiểu Tiên Tử !!!

Chẳng qua tiếng hô quá nhỏ, nàng đang ngã trên người hắn căn bản không có bất luận phản ứng nào. Nguyễn Hoàng từ lúc rơi xuống vẫn luôn chìm trong hôn mê, tự nhiên không hề biết tình huống về sau thế nào, lúc này thấy nàng đang trong trạng thái hôn mê, trong lòng hắn cũng không biết làm sao. Quan sát một chút tình thế xung quanh, phát hiện nơi này khắp nơi đều là cây khô, dưới thân hắn còn là một lớp lá khô thật dày. Nguyên lai, lúc bọn họ đang rơi nhìn xuống phía dưới thấy một rừng rậm, nhưng thật ra lại là một mảnh rừng trụi đã suy tàn.

Hắn ngược lại không dành nhiều thời gian đi nghiên cứu mảnh rừng chết này, sau một hồi quan sát không thấy có gì nguy hiểm, Nguyễn Hoàng lại chậm rãi nhắm hai mắt, cẩn thận kiểm tra thương thế trong người.

Nhưng vừa mới kiểm tra liền khiến hắn không khỏi nhú mày.

Hiện tại kinh mạch trong thân thể hắn không sai biệt lắm đã bị hủy hoại hoàn toàn, Nguyễn Hoàng kiểm tra một lượt cũng không có phát hiện một chút địa phương nào còn hoàn hảo.

Về phần bên ngoài, bởi vì tồn tại âm Thi thân thể, ngược lại không hề có chút ngoại thương nào đáng kể. Nguyễn Hoàng vận Ma Thần quyết, kết quả phát hiện hắc ma thôn phệ chỉ lực lưu lại trong cơ thể căn bản không nghe lệnh hắn chỉ huy mà không biết đã trốn mất ở nơi nào.

Quả nhiên không được!

kinh mạch toàn thân Nguyễn Hoàng bị hủy hoại, tìm không ra một địa phương hoàn chỉnh nào.

Kinh mạch đối với một võ giả có ý nghĩa quan trọng thế nào không cần nhắc cũng biết, kinh mạch trong cơ thể bị đứt đoạn cũng đồng nghĩa với người này cả đời đều không thể tu luyện nguyên lực nữa.

Nguyễn Hoàng tự nhiên cũng rõ ràng tình huống này, thế nhưng lúc trước khi đối mặt với đám đệ tử thực lực trên hắn ,yếu nhất là thất nguyên Vũ Nguyên cảnh, hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Nếu như lúc đó không dùng Tu La huyết chương, có lẽ lúc này hắn và nàng đã biến thành hai cỗ thi thể rồi.

Bất quá, tuy rằng kinh mạch bị đứt, thế nhưng thân thể cường hãn Ma Cà rồng của hắn vẫn còn tồn tại.

Nguyễn Hoàng không rõ ràng lắm mình đã hôn mê bao lâu, nhưng năng lực khôi phục của thân thể Ma Cà Rồng thật kinh người, những kinh mạch đang dần khôi phục, nhưng với tốc độ này, đến một năm mới có thể hồi phục sơ bộ .Nội tạng và huyết bị thương từ lúc hắn hôn mê cho tới hiện tại, khôi phục lại năm thành.

Một lần nữa mở mắt, Nguyễn Hoàng cũng có chỗ bất đắc dĩ, lúc này bọn họ thân ở nơi nào còn chưa rõ ràng, hơn nữa bản thân còn trọng thương, muốn động cũng không thể động được.

Nhìn vào tình huống này, ngược lại có chút giống với câu trời không dung đất không tha.

Lại thử kêu gọi nàng vài tiếng, nàng vẫn lẳng lặng nằm yên trên ngực hắn, một điểm phản ứng cũng không có.

Nếu như không phải vẫn nghe tiếng nàng thờ đều, cùng với tiếng tim đập truyền tới qua tiếp xúc thân thể, chi sợ hắn sẽ cho rằng nàng đã có chuyện ngoài ý muốn.

Suy nghĩ thoáng chốc, Nguyễn Hoàng biết lúc này sốt ruột cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục thử điều động nguyên lực trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Không Lối Thoát !!thủy Nhi !!

Nơi này là dưới đáy vực sâu vạn trượng, nếu không có gì che lấp ở phía trên, đáng lẽ ra phải có ánh dương quang chiếu xuống mới đúng. Chỉ bất quá, không biết vì sao trên đầu bọn họ vẫn luôn ngưng tụ một tầng sương trắng, che mất đại bộ phận ánh sáng. Bởi vậy, hiện tại sơn cốc ngược lại có vẻ u ám mờ mịt. Mà theo thời gian trôi đi, khi sắc trời hoàn toàn về đêm, trong sơn cốc càng thêm hôn ám, có thể nói đưa tay không nhìn được năm ngón. Có lẽ bởi vì nơi này cách mặt đất vô cùng xa, lại thêm quanh năm không có ánh sáng chiếu tới. Thế nên nhiệt độ xung quanh so với mặt đất thấp hơn rất nhiều.

Nhất là lúc buổi tối, Nguyễn Hoàng hẳn thậm chí cảm giác mình như tiến nhập vào hầm băng. Một ngày nằm đây, hiện thân thể Nguyễn Hoàng tựa hồ đã khôi phục một chút khí lực, vì vậy liền cố vận động thân thể mình một chút.

Tuy rằng kinh mạch trong thân thể bị đứt đoạn, nhưng đây chẳng qua chỉ khiến Nguyễn Hoàng hẳn không thể vận dụng nguyên lực, còn lại tuyệt không ảnh hưởng tới năng lực hành động của hắn. Sở dĩ có cảm giác mất hết khí lực lúc trước là vì khi hắn rơi xuống vực đã tiêu hao toàn bộ lực lượng bản thân mà thôi. Ngồi dậy trên mặt đất, hắn thuận lợi nâng nàng dậy, cho nàng dựa vào ngực mình, lúc này hắn mới có cơ hội kiểm tra tình huống của Tiểu Tiên Tử.

Sau khi kiểm tra một hồi, hắn cũng không rõ ràng lắm trên người nàng xảy ra chuyện gì, bất quá nhìn qua hắn là không có gì nguy hiểm tới tính mạng.

Hiện tại, hắn cũng không còn biện pháp nào, thoáng động chân một chút, mặc dù không có nguyên lực, nhưng qua hấp thụ tinh huyết cường hoá thân thể, lại được hắc Ma khí rèn luyện nên thân thể hắn cũng không chỉ là sắt vụn. Dùng chút lực, nhẹ nhàng bế nàng đang mê man lên, Nguyễn Hoàng liền bắt đầu chậm rãi tìm hiểu tình hình sơn cốc. Dựa theo quan sát lúc trước khi rơi xuống của Hãn Phong, sơn cốc này hẳn là rất lớn.

Nhưng chỉ đi vòng vo một hồi, hắn đã chạy tới đầu cùng. Không biết vì nguyên nhân gì, Nguyễn Hoàng đi không lâu lâu, phía trước liền bị một cỗ lực lượng không rõ ngăn trở.

Dùng tình huống thân thể hắn lúc này căn bản không thể phá được ngăn trở của cỗ lực lượng kia, rơi vào đường cùng, Nguyễn Hoàng không thể làm gì khác hơn là trở lại chỗ lúc đầu, mà hắn cũng phát hiện nơi này căn bản không có bất luận lối ra nào. Nói cách khác, bọn họ đã bị nhốt ở nơi này.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Hoàng không khỏi nhừ đầu.

Nhưng hiển nhiên lúc này Nguyễn Hoàng cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đi chung quanh tìm một địa phương sạch sẽ rồi nhóm lên một đống lửa.

Nơi này khắp nơi đều là cảnh khô lá rụng, công việc nhóm lửa vô cùng dễ dàng. Mà theo ánh lửa cháy lên, nguyên bản sơn cốc tối tăm, đưa tay không nhìn thấy năm ngón cũng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. Đồng dạng, nhiệt độ xung quanh cũng ấm áp lên một chút. Đương nhiên Nguyễn Hoàng tuy rằng không thể đưa nguyên lực ra ngoài, nhưng nhờ lực thôn phệ toả ra từ lỗ đen trong nê hoàn cung thôn phệ hãn khí, cộng thêm thân thể Ma cà rồng nên hắn cũng không bị lạnh.

Chẳng qua, lúc vừa tỉnh lại, hắn liền cảm giác được, thân thể nàng đang rất hư nhược, tuy rằng đang trong hôn mê nhưng thân thể mềm mại xinh đẹp kia thỉnh thoảng lại phát rung lên, hiển nhiên nhiệt độ xung quanh quá thấp khiến nàng cảm giác lạnh. Thẳng đến khi hắn ôm nàng vào ngồi cạnh đống lửa, thân thể nàng mới thoáng bình yên trở lại.

Nguyễn Hoàng đã lẽ định để nàng lại một bên, nhưng không biết có phải hay không nàng cảm giác thân thể Nguyễn Hoàng tương đối ấm áp, nên đôi tay nàng vẫn chăm chú ôm chặt không rời lấy Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng cũng chỉ còn cách mặc nàng ôm lấy mình.

- Hiện tại bị vây ở đây, cũng không biết tình huống bên ngoài đám đệ tử Vạn Nguyên tông thế nào rồi, có phải hay không ăn mừng việc hắn biến mất hay tiếc nuối bảo tàng trong người hắn!

Nguyễn Hoàng nhìn đống lửa trước mắt, thì thào lầm bầm. Tuy rằng tức giận, nhưng hắn không có bất luận biện pháp nào. Lúc này chỉ có thể chờ tới khi nàng tỉnh lại mới có thể biết được rốt cuộc lúc trước đã có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ tới đây, Hân không khỏi cúi đầu, nhìn người con gái xinh đẹp đang ngủ vui trong lòng mình. Lúc này, nàng ngược lại ít đi một phần nhí nhảnh, hoạt bát với thường này, lại thêm vào một phần điềm đạm và nhu hòa.

Bộ dáng này của nàng, Nguyễn Hoàng vẫn là lần đầu tiên thấy được.

Nói thật, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc, Nguyễn Hoàng cũng nhìn không được mọc lên một cổ xung động muốn!! May rằng ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu đã bị Nguyễn Hoàng đè nén xuống, hân cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tuy rằng dung mạo và khí chất nàng cũng là thứ vô cùng hấp dẫn với Nguyễn Hoàng Có lẽ bởi vì Nguyễn Hoàng nhìn mình chăm chú, mà nàng đang trong hôn mê cũng tỉnh lại, mí mắt chớp động, đôi con ngươi sáng trong như bảo thạch lập tức mở ra. Chẳng qua, so với bình thường, lúc này đôi mắt nàng lại có vẻ vô thần, trong đó còn kèm theo một tia thống khổ.

Thấy biểu tình nàng như vậy, Nguyễn Hoàng cũng kinh dị, lập tức hỏi:

- " Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao nàng lại lâm vào hôn mê?"

Mới vừa mở mắt ra, nàng liền phát hiện mình nằm gọn trong lòng Nguyễn Hoàng hân, sắc mặt không khỏi đỏ lên, nhưng nghe được nghi vấn của Nguyễn Hoàng, nàng liền nghĩ lại tình huống cơ thể mình.

- " Ta... Dường như không có chút khí lực, hơn nữa toàn thân như nhũn ra." Tiểu Tiên Từ quan một hồi quan sát tình huống thân thể mình, không khỏi nhăn mặt, yếu ớt nói. Nghe vậy, hân cũng cau mày, lúc trước nàng vẫn chưa bị chút thương tổn, thế nào lại biến thành bộ dạng này. Qua miêu tả của Tiểu Tiên Từ, rất rõ ràng nàng đã sinh bệnh rồi.

Chỉ là, đối với một vũ giả mà nói, muốn sinh bệnh cũng là chuyện không dễ. Nhất là một vũ giả có thực lực cứu nguyên vũ nguyên cảnh như nàng.

Có nguyên lực hộ thể, dưới tình huống bình thường, căn bản không có khả năng sinh bệnh được.

Bất quá, Nguyễn Hoàng liền nhớ lại tình huống lúc bị bọn Phương Hân vây công.

Chẳng lẽ là vì phần độc kia tạo thành. Nghĩ vậy, Nguyễn Hoàng liền cảm thấy rất có khả năng.

Nghĩ vậy, Nguyễn Hoàng mở miệng nói:

- "Nàng trước hảo hảo nghỉ ngơi đi, hiện chúng ta đang bị nhốt trong sơn cốc này, chỉ sợ không dễ dàng đi ra."

Nàng lại nhíu mày, lập tức nói:

- Nguyễn Hoàng, nơi này cũng không an toàn, lúc trước khi ngươi chưa tỉnh lại, không biết từ chỗ nào chui ra một người rất cổ quái, xuất thủ với ta.

- Người cổ quái?

Nguyễn Hoàng nghi hoặc hỏi lại.

- Không sai, thực lực người nọ rất mạnh, ta không phải đối thủ của hân!

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp:

- Bất quá, ngay khi ta không còn chống cự được nữa, người nọ lại biến mất kỳ quái, sau đó ta liền ngất đi, cũng không biết người nọ có quay lại hay không.

Nghe nàng nói những câu này, Nguyễn Hoàng không khỏi rơi vào trong trầm tư.

...

Trầm ngâm trong chốc lát, Nguyễn Hoàng lại nhíu mày.

Lập tức nghi hoặc nói:

- "Nàng xác định thật sự có một người như vậy không? Ta vừa rồi có dạo qua một vòng trong sơn cốc, căn bản không thấy bất cứ bóng người nào."

- Điều này sao có thể?"

nàng có chút kinh dị nói.

Lập tức, nàng nhớ tới tình cảnh quái dị của lão giả kia lúc cuối cùng, vì vậy liền thuật lại cho hân.

Nguyễn Hoàng nghe nàng kể rõ một lượt, cũng không lộ ra chút cổ quái nào, lập tức nói:

- Chiều theo nàng mô tả, bản thân ta cũng từng thấy qua loại tình cảnh này.

- "Thực sự?"

Nàng kinh ngạc nhìn Nguyễn Hoàng, hỏi lại.

Sau hi nghe Tiểu Tiên Từ thuật lại, Nguyễn Hoàng liền nghĩ tới sự tình Thôn phệ lão nhân, giống như thôn phệ lão, tình huống của lão già thần bí kia giống như chỉ còn linh hồn. Nghĩ đến đây, Nguyễn Hoàng liền cảm giác đau đầu. Thực lực linh hồn kia mạnh không phải hắn hiện giờ có thể chống lại, trừ khi thôn phệ lão ra tay. Bất quá, lập tức Nguyễn Hoàng liền nghĩ tới hiện trạng thân thể mình, không khỏi cười khổ. Hắn lúc này tự thân còn khó bảo toàn, có thể hay không rời khỏi địa phương quỷ quái này còn là một vấn đề, đừng nói chỉ những chuyện khác. Hắn hơi cau mày trầm tư, lúc này nàng đột nhiên dùng ngữ khí yếu ớt, e thẹn của nữ nhi, nhẹ giọng nói:

- "Người... Có thể buông ta ra?"

- "Hử?"

Nghe vậy, Nguyễn Hoàng cúi đầu nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn lộ ra một tia đỏ ửng mê người của nàng, dáng dấp này thật sự tràn ngập vô hạn mê hoặc.

Lúc này, Nguyễn Hoàng mới phát hiện, tư thế hai người có chút mập mờ.

Lúc trước khi nàng vẫn còn hôn mê thì không sao, nhưng hiện tại hai người đang giống như một đôi phu thê mười phần ân ái, thân mật cuộn vào một chỗ.

Chẳng qua, Nguyễn Hoàng có chút cười khổ nói:

- Cái này, trước tiên nàng buông tay ra, ta mới có thể động a!

Nàng nghe vậy, sắc mặt không khỏi đỏ lên, lúc này mới phát giác nguyên lai không biết từ lúc nào hai tay mình đang ôm chặt lấy thắt lưng hắn, đưa toàn thân mình dựa lên người hắn.

Nhìn thấy bản thân mình có cử động như vậy, nàng càng thêm xấu hổ không dám nhìn hắn trên mặt không còn nữa điểm tính cách tiểu thư như ngày thường.

Cẩn rằng, nàng dùng hết toàn bộ khí lực không nhiều lắm của mình, buông hai tay đang ôm cứng Nguyễn Hoàng xuống.

Hiện tại thân thể nàng đứng là mềm nhũn, không chút khí lực.

Nàng từ Nguyễn Hoàng tự nhiên biết được, có thể là do ảnh hưởng từ cổ lực lượng thần bí trong rừng kia mới khiến nàng trong thời gian ngắn mất đi nguyên lực.

Hiện tại, nàng hoàn toàn trở thành một nữ tử bình thường, sức trói gà không chặt, so với Nguyễn Hoàng mà nói càng thêm suy nhược.

Nhìn thấy nàng buông tay khỏi người mình, Nguyễn Hoàng cũng mỉm cười, nhẹ nhàng đặt nàng xuống một bên, động tác mười phần cẩn thận.

Thấy động tác này của Nguyễn Hoàng, nội tâm nàng cũng có chút ấm áp.

Nàng nhìn hắn, nói tiếng nhỏ như muỗi:

- "Từ nay, huynh đừng gọi ta là Tiểu Tiên Từ, mà huynh hãy gọi ta là Thủy nhi đi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tìm Hiểu Đáy Vực .

Nàng không biết vì sao, từ khi tỉnh lại, tâm cảnh của nàng rất dễ bị Nguyễn Hoàng ảnh hưởng, chỉ một cử động tùy ý của Nguyễn Hoàng đều có thể dẫn tới biến hóa trong lòng nàng. Nàng cũng không rõ tình huống như vậy là tốt hay xấu.

Thế nhưng hiện tại nàng không có tâm tình suy nghĩ viển vông. Bởi vì ngay khi Nguyễn Hoàng đưa nàng đặt xuống.

Một cổ lãnh ý lập tức truyền vào thân thể khiến cho Tiểu Tiên Từ à không giờ các bạn hãy gọi nàng là "Thủy Nhi", không khỏi rung mình một cái, khuôn mặt nguyên vốn đang hồng nhuận liền trở nên tái nhợt vô lực.

Thấy nàng như vậy, Nguyễn Hoàng không khỏi cả kinh:

- Nàng làm sao vậy?

Nàng cố gắng điều chỉnh thân thể mình, khẽ lắc đầu nói:

- Không việc gì, chẳng qua có chút lạnh.

Nghe vậy Nguyễn Hoàng lại có chút kỳ quái, nhiệt độ nơi này mặc dù có chút thấp, nhưng đã có đồng lửa sưởi ấm hẳn là không thể xuất hiện loại tình huống này.

Nhưng Hân cũng không nhiều lời, từ một bên lấy thêm nhiều củi khô, đốt thêm lửa giúp nàng sưởi ấm.

Chẳng qua, vô luận Nguyễn Hoàng hân nhóm thêm bao nhiêu lửa, nàng vẫn ngồi đó, thân thể mảnh mai không ngừng run lên, qua không bao lâu thời gian, cặp môi nàng đã tím lại nhưng nàng vẫn quật cường cắn răng chịu đựng.

Nhìn tới đây, Hân không nhịn không được cau mày, thoáng suy ngẫm một chút rồi lập tức đi tới bên người nàng, đưa tay nắm lấy tay nàng.

Lập tức một cỗ cảm giác băng lãnh truyền tới khiến Nguyễn Hoàng không khỏi hoảng sợ.

- Thế nào lại lạnh như vậy?

Nguyễn Hoàng kinh hãi hỏi.

Nàng cũng hé cặp môi đã tím lạnh, thân âm run rẩy đứt đoạn nói:

- Không... Không biết, Muội lạnh... Lạnh quá! hức hức

Nhìn thấy Thủy Nhi ngày thường ngang bướng, kiên cường lúc này dĩ nhiên lộ ra bộ dáng vô lực yếu nhược như vậy, trong lòng Nguyễn Hoàng liền dấy lên một cỗ thương tiếc nàng sâu đậm.

Chợt, Nguyễn Hoàng lại nhớ tới khi nàng nằm trong lòng hân tựa hồ cũng không xuất hiện tình huống như vậy.

Chẳng lẽ là do thân thể mình có Lỗ đen chi lực thể chống lạnh. Nguyễn Hoàng nghi hoặc tự hỏi.

Chỉ bất quá nhìn tình huống hiện tại của nàng, nếu không nhanh có biện pháp, sợ rằng không bao lâu nữa nàng sẽ chết vì lạnh.

Roi vào đường cùng, Nguyễn Hoàng cắn răng, (sửng quá còn giả bộ hả ka :D) , lập tức hơi do dự nói:

- Nếu không, ta ôm nàng vào lòng, lúc vừa rồi tựa hồ nàng không lạnh như vậy.

Nghe vậy, Thủy Linh có chút gian nan ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp vô lực nhìn Nguyễn Hoàng, trong lòng không biết đang nghĩ gì nhưng từ trong đôi mắt thông khổ ấy Hân vẫn nhận ra được một tia e thẹn. (hehe , nữ chính động xuân tâm rồi ,hắc hắc)

Chờ nửa ngày không thấy nàng trả lời, Nguyễn Hoàng cũng lo lắng, lập tức quyết định, không cần nhiều lời nhẹ nhàng bế nàng đang ngồi một bên lên.

Không biết có phải do quá lạnh hay thân thể Hân xác thực rất ấm, nàng vừa được Hân ôm vào lòng, thân thể vô thức liền dựa sát lại gần Nguyễn Hoàng, hai tay không tự chủ ôm chặt lấy hân.

Ôm giai nhân trong lòng, Hân còn chưa kịp suy nghĩ gì liền cảm giác một cỗ lãnh ý không ngừng tập kích thân thể hân. Cũng may hân tuy không thể sử dụng nguyên khí, thể nhưng Lỗ đen chi lực tỏa ra lực thôn phệ ,hấp thụ toàn bộ cỗ lãnh ý này.

Mà lúc này, Nàng trong lòng Nguyễn Hoàng tựa hồ có chút mê luyến khuôn ngực ấm áp của hân, thân thể mềm mại khẽ động, điều chỉnh một chút cho tư thế thoải mái, lập tức trong miệng ngân lên một tiếng rên rỉ hài lòng.

Hiển nhiên, trong thời gian ngắn vừa rồi, vị thiên chi kiều nữ của Vạn Nguyên Tông này đã bị lạnh quá rồi. Hân cúi đầu nhìn nàng một chút, nguyên bản còn muốn hỏi tình huống của nàng, nhưng lập tức lại phát hiện nàng cứ nhiên đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ. Thấy nàng nằm gọn trong ngực mình, lộ ra một bộ thần sắc thỏa mãn, Nguyễn Hoàng hân cũng không nhịn được lắc đầu khẽ cười một tiếng. Nhìn đáng đáng hiện tại của nàng, quả thực giống với vẻ ngây thơ của một tiểu cô nương chưa trưởng thành.

Nhìn nàng ngủ say, Hân khẽ vén lại mái tóc vương rối của nàng, thơm một cái , rất nhẹ.

Trong lúc đó, bàn tay thô rộng của Nguyễn Hoàng cũng tránh không được tiếp xúc với khuôn mặt nõn nà trắng mịn của Thủy Nhi muối muối. Thủy Nhi giống như có chút cảm giác, không khỏi nhú mày, khẽ "ư" một tiếng bất mãn, sau lại điều chỉnh cúi toàn bộ đầu mình vào trong lòng Nguyễn Hoàng.

Cười cười, hân cũng mặc cho nàng nằm trong ngực mình, ánh mắt một lần nữa chuyển sang đồng lửa đang hùng hực cháy, trong đầu không ngừng suy ngẫm. Một đêm không nói chuyện, rất nhanh một tia sáng le lói xuyên thấu qua màn sương bạc chiếu xuống, rọi lên người hân và nàng. Chẳng qua, hân cúi đầu nhìn, nàng hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào tỉnh lại.

Bất đắc dĩ, Nguyễn Hoàng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục duy trì tư thế, ngồi vậy ôm nàng không hề nhúc nhích. Thời gian trôi đi cực nhanh, đảo mắt son cúc đã sáng hẳn lên, đương nhiên ở dưới son cúc, ánh sáng cũng chỉ yếu ớt như buổi hoàng hôn.

Thẳng đến lúc này, thiên nữ trong lòng Nguyễn Hoàng mới nhẹ nhàng ngán lên một tiếng "um", thân thể cũng lập tức thoáng động.

Cảm thụ được động tĩnh nhẹ nhàng, Hấn cũng lập tức khôi phục tinh thần, nhìn xuống thân hình ngọc nữ trong lòng. Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng chớp động, cuối cùng nàng cũng mở mắt, lập tức thấy được nhân thân thân thiết của Nguyễn Hoàng trong mắt mình.

Lúc này, nàng mới nhớ tới một màn tối qua, không khỏi xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn lên hấn. Nhìn bộ dáng tiểu nữ nhi của nàng, Hấn cũng nhịn không được bật cười. Mà tiếng cười của Nguyễn Hoàng cũng khiến khuôn mặt tái nhợt của nàng phỉm hồng, thậm chí cả đôi mang tai cũng được nhuộm về hồng sắc, khả ái mê người.

Qua một lúc lâu, hấn thấy nàng khôi phục lại bình tĩnh, mới hỏi:

- "Thế nào, cảm giác thân thể sao rồi, có đỡ chút nào hay không?"

Ngay vậy, lúc này nàng mới mở mắt, tuy rằng vẫn còn xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng mở miệng trả lời:

- "Dường như khá hơn, huynh trước tiên buông Linh nhi xuống đây đi!"

Nguyễn Hoàng cũng làm theo lời nàng, hạ Linh nhi qua một bên.

Có lẽ bởi vì đang là ban ngày, công thêm một đêm nghỉ ngơi, bây giờ tinh thần Nguyễn Hoàng rõ ràng tốt hơn rất nhiều, thân thể cũng khôi phục được một chút khí lực, chỉ bất quá sắc mặt vẫn còn tái nhợt như trước.

Lặng lẽ nhìn hấn, nàng lại cúi đầu, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Nguyễn Hoàng ngược lại cũng không để ý nhiều, chắc hẳn bởi vì chuyện ngày hôm qua nên nha đầu nàng vẫn còn xấu hổ với mình.

Suy nghĩ một chút, hấn nói:

- "Như vậy đi! Nàng tạm thời nghỉ ngơi tại đây, ta đi xung quanh tìm kiếm xem có phát hiện gì khác hay không."

Nàng nghe vậy, cố gắng ngẩng đầu, sau một phen trầm ngâm mới nhỏ giọng nói:

- "Người... Người cẩn thận một chút."

Nói xong, nàng lại cúi đầu, không dám nhìn Hấn.

Thấy nàng có bộ dáng tiểu nữ nhi như vậy, hấn vô cùng kinh ngạc và vui mừng, nhưng lập tức kịp phản ứng, vừa cười vừa nói:

- "Ta rất nhanh sẽ trở về, ta hứa!"

Nói xong hấn đứng dậy rồi đi.

Đến khi hấn rời đi, nàng mới dám ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp lặng lẽ chăm chú nhìn theo bóng lưng hấn biết mất, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Ma Thần Nghịch Thương Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.